

Giới thiệu Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị À, Anh Yêu Em)

Convert: Hường Dương Xanh iu iu ^^~

Edit: Phiên Phiên, Sương Nhi

Beta: Sương Nhi, Nguyệt Nhan

Cô và cậu ấy sinh cùng ngày, chỉ là hơn kém nhau một tuổi mà thôi

Cô tính tình thật sự rất trầm lặng, ưa yên tĩnh, bộ dáng thực nữ, tao nhã

Còn cậu lại hiếu động, nghịch ngợm, luôn muốn chơi đùa cùng cô, cứ mãi theo sau cô, gọi "chị Nguyệt"

Cha mẹ hai người là hàng xóm thân thiết nên hai đứa nhỏ lớn lên trong vòng tay của cha mẹ ruột và cha mẹ nuôi như thế

Thời gian thấm thoát trôi, không ngờ tên nhóc bướng bỉnh trời đánh này lại dám nói yêu cô

Ai mà biết được trong khi cô trước giờ chỉ xem nó như đứa em nhỏ nghịch ngợm thì nó lại hướng về cô như vậy...

Điều này làm sao chấp nhận được? Vậy nên cô liền nói ra những lời lẽ ngoan độc dọa cậu chạy, để sau cậu đỡ hối hận vì tình yêu này!

Nhưng cô thật không ngờ cô lại dọa cậu tới mức phải chạy sang nước ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị À, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Ngoài cửa phòng sinh.

Lâm Kiến Cường lo lắng đi qua đi lại, trong phòng sinh là tiếng gào hét của vợ hắn, Ngô Mi Lâm. Lâm Kiến Cường trong lòng sốt ruột không thôi! Ngô Mi Lâm được đưa vào phòng sinh đã một đêm nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy trở ra, làm sao hắn có thể không lo lắng đây?

"Kiến Cường a! Anh đừng quá lo lắng, Mi Lâm nhất định có thể thuận lợi sinh hạ cục cưng." Ở một bên an ủi hắn là hàng xóm Sở Phương Uy.

"Đúng vậy đúng vậy, không nên gấp gáp! Yên tâm đi, không có việc gì." Trương Thực Viên nói. Cô là vợ mới cưới của Sở Phương Uy, hai người vừa trải qua tuần trăng mật trở về.

Chạng vạng ngày hôm qua khi Lâm Kiến Cường biết được Ngô Mi Lâm chuyển dạ, hắn vừa vội lại hoảng, chân tay luống cuống, ngay cả việc kêu xe cứu thương cũng quên mất, trực tiếp ôm lấy Ngô Mi Lâm định chạy đến bệnh viện. May mắn vợ chồng Sở Phương Uy ở cách vách nghe được tiếng gào đau đớn của Ngô Mi Lâm liền vội vàng chạy đến xem đã xảy ra chuyện gì, mới ngăn cản được dự tính đem Ngô Mi Lâm chạy đến bệnh viện của Lâm Kiến Cường.

"Kiến Cường, anh ôm Mi Lâm chạy đến bệnh viện như vậy chỉ sợ đứa nhỏ sinh luôn tại giữa đường mất!" Sở Phương Uy nói.

"A! vậy phải làm sao bây giờ?" Lâm Kiến Cường vẻ mặt mờ mịt khẩn trương nói.

"Anh Lâm, không bằng chúng ta dùng xe đưa chị Mi Lâm đi bệnh viện đi!" Trương Thực Viên là người con gái ôn nhu thiện lương "Phương Uy, anh đi đem xe chạy lại đây!"

"Vậy làm phiền hai người!" Lâm Kiến Cường cảm kích nói.

"Chị Mi Lâm, chị đừng lo lắng quá a, chúng tôi lập tức sẽ đưa chị đi bệnh viện!" Trương Thực Viên nhẹ giọng an ủi Ngô Mi Lâm. Mà Ngô Mi Lâm lúc này đã muốn đau đến nói không ra lời.

"Như thế nào còn không sinh? Như thế nào còn không sinh?" Trong phòng sinh chỉ có tiếng la hét tâm liệt phé của Ngô Mi Lâm, lại vẫn như cũ không có âm thanh khóc nỉ non của đứa trẻ. Lâm Kiến Cường gấp muốn điên rồi, hận chính mình không thể thay vợ sinh con.

"Phương Uy, chị Mi Lâm chắc sẽ không có việc gì chứ?" Mãi không thấy cục cưng sinh ra, nguyên bản Trương Thực Viên an ủi Lâm Kiến Cường không nên gấp gáp cũng bắt đầu lo lắng.

"Nhất định sẽ không có việc gì, yên tâm đi! Một lát nữa chúng ta có thể nhìn thấy tiểu bảo bối trắng nõn của Kiến Cường rồi!" Sở Phương Uy nhẹ giọng an ủi vợ, kỳ thật chính mình cũng có chút khẩn trương, có chút lo lắng. Nghĩ đến sau này chính mình cũng sẽ trải qua lo lắng tra tấn như vậy, không khỏi âm thầm lau mồ hôi.

"Oa.....Oa....." Hành lang vốn đang im lặng đột nhiên có âm thanh khóc nỉ non rất to của đứa bé mới sinh.

"Sinh rồi sinh rồi!"

"Sinh rồi!"

"Rốt cục sinh rồi!"

Nghe được tiếng khóc trẻ con, ba người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

"Ba" một tiếng, cửa phòng sinh mở ra, y tá ôm cục cưng mới sinh đi ra,

"Chúc mừng anh, là một bé gái xinh xắn!"

Theo trong tay y tá ôm lấy con gái, Lâm Kiến Cường hiển nhiên có chút kích động của người làm cha, "Tôi làm cha rồi! Tôi làm cha rồi!"

"Chúc mừng anh a, Kiến Cường!"

"Anh Lâm, cho tôi ôm một cái được không?"

"À, được chứ!"

"Thật đáng yêu, thật xinh a! Phương Uy anh xem này, hai tay bé nắm chặt vào ngủ ngon chưa này a! Chúng ta về sau cũng sinh một bé gái đáng yêu dễ thương như vậy được không?" Ngẩng mặt, Trương Thục Viên về mặt chờ mong nhìn Sở Phương Uy.

"Được.....Rất tuyệt." Tuy rằng Sở Phương Uy có chút lo lắng trường hợp khủng bố khi sinh đứa nhỏ, nhưng là nhìn thấy con gái Lâm Kiến Cường trắng nõn đáng yêu như vậy, hẳn không khỏi cũng nhin không được bắt đầu chờ mong ngày chính mình làm cha.

"Anh Lâm, anh đã nghĩ ra cái tên nào hay cho đứa nhỏ chưa?"

"Tên? Còn chưa có đâu! Để tôi thử suy nghĩ xem!" Xoay người, Lâm Kiến Cường suy tư về việc nên đặt tên kiểu gì cho đứa nhỏ. Tốt nhất là dễ nghe dễ nhớ lại có ý nghĩa.

Ngẩng đầu nhìn cửa sổ phía ngoài, lúc này đã là sáng sớm. Một buổi sáng của tháng 10, bầu trời có vẻ yên tĩnh mà tươi mát. Ánh mặt trời dần dần xuất hiện mang màu chanh pha đỏ, đẹp, quả thật rất đẹp.

Lâm Kiến Cường đứng ở cửa sổ, nhìn cảnh tượng trước mắt nghĩ: nó sinh ra vào thời điểm này, chỉ bằng kêu "Nhật Quang"?

Chà, không tốt không tốt! "Nhật Quang" Hình như là một cái bia bài tử, không tốt không tốt! Tuy không nói ra miệng nhưng, Lâm Kiến Cường liền chính mình phủ định tên này.

Nên gọi là gì cho tốt đây? Nhìn đi lại nhìn lại bầu trời, lúc này bầu trời còn có bóng dáng ánh trăng, đậm màu trắng của một vầng trăng khuyết.

"Có rồi!" Lâm Kiến Cường đột nhiên linh quang chợt lóe, "Gọi là Nhật Nguyệt, Lâm Nhật Nguyệt!"

"Lâm Nhật Nguyệt?!"

"Đúng vậy, hai người xem, hiện tại trên bầu trời vừa có mặt trời vừa có mặt trăng, con bé sinh ra vào lúc này, khi mà mặt trăng và mặt trời cùng tồn tại mà sinh ra, gọi là Nhật Nguyệt chẳng phải rất thích hợp sao?"

"Nhật Nguyệt, Nhật Nguyệt, Nhật Nguyệt đồng huy! Anh Lâm, tên này hay, vừa dễ nghe lại có ý nghĩa! Anh xem đúng không, Phương Uy?" Trương Thục Viên đối với cái tên Lâm Nhật Nguyệt này hiển nhiên giờ tay đồng ý hoàn toàn.

"Lâm Nhật Nguyệt?! Đúng là rất hay."

"Ba!" Cửa phòng sinh lại mở, đi ra là Ngô Mĩ Lâm đang nằm trên giường bệnh.

"Bà xã!" Lâm Kiến Cường cầm tay vợ, cảm kích nói, "Cám ơn em, cám ơn em đã sinh cho anh một bé gái xinh như vậy"

"Ông xã....." Trải qua cả một ngày ép buộc, Ngô Mĩ Lâm có vẻ phi thường suy yếu, chính là ánh mắt nhìn về con gái trong tay Trương Thục Viên.

"À, chị Mĩ Lâm, chị xem, em bé rất xinh!" Nhận được ánh mắt Ngô Mĩ Lâm, Trương Thục Viên vội vàng đem bé gái để bên cạnh Ngô Mĩ Lâm, để cô có thể cẩn thận nhìn xem tiểu tử làm cô đau đớn suốt một ngày kia.

"Bà xã, anh đã đặt tên cho con gái chúng ta, gọi là Lâm Nhật Nguyệt."

"Lâm Nhật Nguyệt?"

"Em cảm thấy thế nào? Em xem bên ngoài vừa có mặt trời vừa có mặt trăng, con gái chúng ta ở giờ phút này sinh ra, gọi là Nhật Nguyệt, có phải rất ý nghĩa đúng không?"

"Lâm Nhật Nguyệt, được, hay, tên rất hay....." Vì quá mệt mỏi, Ngô Mi Lâm nặng nề ngủ thiếp đi.

Mà bé gái bên cạnh cô, hiện tại hẳn gọi là Lâm Nhật Nguyệt. Lâm Nhật Nguyệt dựa vào đầu mẹ, an tâm ngủ, ngoài cửa sổ ánh bình minh quang mang chiếu trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của bé, càng thêm có vẻ xinh đẹp thủy nộn.

Từ sau khi Lâm Nhật Nguyệt ra đời, quan hệ của hai nhà Lâm Sở so với quan hệ hàng xóm đơn thuần trước đây càng tiến thêm một bước.

Nhà cha mẹ của bọn họ cũng không ở gần đây, cho nên khó tránh khỏi cần giúp đỡ cho nhau. Nhất là sau khi có tiểu Nhật Nguyệt, Ngô Mi Lâm một mình làm việc có chút khó khăn nên Trương Thực Viên liền mỗi ngày sang Lâm gia, giúp đỡ Ngô Mi Lâm chăm sóc tiểu Nhật Nguyệt, thuận tiện tích lũy một chút kinh nghiệm làm mẹ, vì tương lai của chính mình mà chuẩn bị. Mà Ngô Mi Lâm đối với sự nhiệt tình của Trương Thực Viên trừ bỏ cảm kích ở ngoài vẫn là cảm kích, hai nhà giống như thân nhân giúp đỡ lẫn nhau.

Đến khi Nhật Nguyệt tròn 3 tháng tuổi, bụng Trương Thực Viên cũng có tin vui. Tin tức này làm bốn người đều phi thường hưng phấn, đều chờ mong một sinh mệnh bé nhỏ khác chuẩn bị ra đời.

"Em hi vọng em có thể sinh một bé gái xinh đẹp đáng yêu giống như Nguyệt Nguyệt vậy!" Trương Thực Viên nhìn Lâm Nhật Nguyệt trong nôi nói.

"Chỉ lại hi vọng Thực Viên sinh một bé trai, chúng ta vừa có một bé trai vừa có một bé gái, nếu được như vậy thì thật tuyệt a!" Ngô Mi Lâm nói.

"Bé trai hay bé gái đều tốt, đều tốt cả!" Sở Phương Uy còn đắm chìm trong tâm trạng vui sướng chuẩn bị làm cha.

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta không quan trọng là bé trai hay bé gái, đều thích hết!" Lâm Kiến Cường nói.

"Em vẫn thích bé gái, vừa xinh đẹp vừa nhu thuận giống như Nguyệt Nguyệt, có phải hay không a, Nguyệt Nguyệt? Con nói xem đi sẽ sinh một em gái giống con được không?"

Nguyệt Nguyệt ở trong nôi ánh mắt trượt đi nhìn Trương Thực Viên, vung vẩy đôi tay nhỏ bé.

"Ồ! Mọi người xem, Nguyệt Nguyệt vẫy tay này! Nó cũng đồng ý em sinh một bé gái a!" Nhìn bộ dáng hưng phấn của Trương Thực Viên, những người khác cười cười, cũng không muốn hắt gáo nước lạnh làm cô xấu hổ, đứa nhỏ mới 4 tháng thì có thể biết cái gì? Hơn nữa sinh con trai hay con gái cũng không phải do cô quyết định!

Trong nháy mắt Lâm Nhật Nguyệt đã tròn một tuổi, mà Trương Thực Viên cũng gần đến ngày sinh dự tính.

"Thực Viên, hôm nay đi bệnh viện kiểm tra thế nào?" Ngô Mi Lâm ôm Lâm Nhật Nguyệt đến trước cửa Sở gia hỏi.

"Bác sĩ nói thai nhi tất cả đều bình thường, rất khỏe mạnh." Vỗ về bụng, Trương Thực Viên vẻ mặt hạnh phúc nói.

"Ngày sinh dự tính là khi nào a?"

"Giữa tháng sau. Hoàn hảo còn có thể chúc mừng sinh nhật một tuổi của Nguyệt Nguyệt! Nguyệt Nguyệt, con sắp tròn một tuổi rồi đó!" Trương Thực Viên đùa Lâm Nhật Nguyệt nói.

Mà Lâm Nhật Nguyệt đối với Trương Thực Viên đùa thì hồ hững, chỉ lo chơi với quần áo của Ngô Mi Lâm.

"Chỉ Mi Lâm, chị có phát hiện ra đứa nhỏ Nguyệt Nguyệt này rất im lặng hay không?" Nhìn thấy Lâm Nhật Nguyệt không để ý tới chính mình đùa, Trương Thực Viên nói với Ngô Mi Lâm.

"Chị cũng hiểu được đứa nhỏ này đặc biệt im lặng, không hay khóc không hay nháo, chỉ thích lẳng lặng chơi một mình, không giống các đứa bé khác hay khóc quấy." Ngô Mi Lâm đối với con gái chưa đầy một tuổi im lặng như thế cũng là có chút nghi hoặc.

"Xem ra Nguyệt Nguyệt của chúng ta sau này lớn lên nhất định là thực nữ chính hiệu. Có phải hay không a, Nguyệt Nguyệt? Nguyệt Nguyệt? Nó đang ngủ kìa!"

"Phải không?" Ngô Mi Lâm nhìn xem ghé con gái đang ghé trên vai mình, "Thật sự đang ngủ!" Ngô Mi Lâm thay đổi tư thế đem Lâm Nhật Nguyệt ôm vào trong ngực, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của bé nói với Trương Thực Viên, "Nó ngủ thật đáng yêu!"

"Heo con của mẹ." (âm chỉ hết ăn lại ngủ đấy)

Hôm nay, bốn người hai nhà Lâm Sở quay quàng cùng nhau chúc mừng sinh nhật một tuổi của Lâm Nhật Nguyệt.

"Nguyệt Nguyệt, hôm nay là sinh nhật con tròn một tuổi a! Xem mẹ mua bánh ngọt cho con này, có đẹp không?" Ngô Mĩ Lâm cầm một cây ngon nhen bánh ngọt đưa tới trước mặt Lâm Nhật Nguyệt.

"Nguyệt Nguyệt, đây là quần áo mới chú và dì tặng cho con, xem có được không?" Đang lúc Trương Thực Viên ý đồ muốn dùng quần lót màu hồng phấn hấp dẫn lực chú ý của Lâm Nhật Nguyệt "Ồi!"

"Làm sao vậy, bà xã?" Vừa nghe đến tiếng kêu Trương Thực Viên, Sở Phương Uy lập tức khản trương đứng lên.

"Bụng của em đau! Đau quá!" Vỗ về bụng, Trương Thực Viên càng không ngừng hô đau.

"Tôi xem nhất định là sắp sinh! Lúc tôi sinh Nguyệt Nguyệt chính là như vậy! Đừng lo quá a, Thực Viên, thả lỏng nào!" Ngô Mĩ Lâm vừa thấy liền cảm thấy Trương Thực Viên là muốn sinh.

"A! Sắp sinh? Không phải nói ngày sinh dự tính là tháng sau sao? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?" Vừa nghe nói vợ sắp sinh, Sở Phương Uy liền khản trương không biết làm sao.

"Bình tĩnh nào, Phương Uy! Chúng ta lập tức đưa Thực Viên đi bệnh viện!" Lâm Kiến Cường đã từng có kinh nghiệm hiển nhiên so với Sở Phương Uy bình tĩnh hơn.

"Đứng đứng đứng, tôi đi lái xe, bà xã em cố đợi một chút a!" Nói xong, giống như gió lao thẳng ra ngoài.

Quá trình Trương Thực Viên sinh sản so với Ngô Mĩ Lâm thuận lợi hơn rất nhiều, chỉ sau hai giờ liền sinh ra một cái tiểu tử béo mập. Đối với việc mình sinh con trai, Trương Thực Viên là có chút tiếc nuối, thế nhưng dù sao cũng là cốt nhục chính mình 10 tháng mang thai sinh hạ được, đứa con này đối với Trương Thực Viên vẫn là bảo bối.

"Ông xã anh nhìn xem, bộ dáng nó đẹp hay không đẹp?" Trương Thực Viên ôm con thỏa mãn hỏi. Bởi vì sinh sản thuận lợi, nên sau khi sinh xong tinh thần của cô vẫn còn rất tỉnh táo.

"Đương nhiên đẹp! Giống anh mà! Ha ha ha!" Sở Phương Uy nhìn con của mình, mừng rỡ giống như con chuột rơi vào hang sâu.

"Ai, đã nghĩ ra cái tên nào chưa a?" Lâm Kiến Cường hỏi.

"À, chúng ta nghĩ ra cái tên rất hay, bé trai gọi là Sở Hạo!"

"Sở Hạo?! Được, rất hay. Chúng ta về sau sẽ gọi nó là Hạo! Hạo, trông rất đẹp trai nha! Thực đáng tiếc nhỏ hơn Nguyệt Nguyệt của chúng ta, bằng không chúng ta sẽ kết làm thông gia!" Ngô Mĩ Lâm nhìn Sở Hạo có chút đáng tiếc nói. (PP: thật sự ko hui mệnh mông là cái chi chi __!!!!. N.N: vì hok có bảng tiếng Trung ta cũng hok biết nốt @@ nên beta thành Hạo luôn đó.)

"Đúng vậy! Thực đáng tiếc! Nha!"

"Làm sao vậy. Bà xã? Có phải thấy không thoải mái không?" Nghe được Trương Thực Viên bắt ngờ kêu lên, Sở Phương Uy khản trương hề hề hỏi, Ngô Mĩ Lâm cùng Lâm Kiến Cường cũng dùng ánh mắt thân thiết nhìn cô.

"Mọi người có hay không chú ý tới Nguyệt Nguyệt cùng Hạo Hạo là cùng một ngày sinh không?"

"Thật sự nha!"

"Đúng vậy!"

"Thực khéo a!"

"Chị Mĩ Lâm, khó được khéo như vậy, chúng ta cho hai đứa bé kết nghĩa với nhau đi! Chị cùng anh Lâm làm mẹ nuôi và cha nuôi của Hạo Hạo, em cùng Phương Uy làm mẹ nuôi và cha nuôi của Nguyệt Nguyệt, chị thấy có được không? Chúng ta sẽ cho hai đứa trẻ giống như chị em cùng nhau nhìn chúng trưởng thành, được không chị?"

"Tốt tốt! Ông xã, chúng ta có thêm con nuôi rồi!"

"Ha ha, thật sự là chuyện tốt thành đôi a!" Lâm Kiến Cường vui tươi hơn hờ nói.

"Tôi đây hôm nay chẳng phải đi đâu xa? Lập tức vừa có một đứa con trai và một đứa con gái!" Sở Phương Uy cũng vui vẻ ha ha nói.

Từ đó, Lâm Nhật Nguyệt cùng Sở Hạo liền thành chị em.

"Nguyệt Nguyệt, con có em trai rồi! Có vui không? Đến đây, nhìn xem em trai của con! Nó gọi là Sở Hạo!" Ngô Mĩ Lâm ôm Lâm Nhật Nguyệt đến nhìn Sở Hạo đang ngủ say.

Lâm Nhật Nguyệt nhìn Sở Hạo trước mắt, đột nhiên trong lúc đó vươn tay nhỏ bé, hướng về đầu nhỏ của Sở Hạo dùng sức đánh. =.=!

"Nguyệt Nguyệt!" Ngô Mi Lâm kinh ngạc muốn kéo tay Lâm Nhật Nguyệt lại, cũng đã không còn kịp rồi.

"Đứa nhỏ này!" Đối với hành động ngoài ý muốn của con gái, Ngô Mi Lâm không biết nên nói cái gì cho phải.

"Nguyệt Nguyệt, có phải con không thích em trai này, mà thích em gái đúng không a?" Trương Thục Viên bèn vỗ về đầu nhỏ của con hỏi Lâm Nhật Nguyệt.

Khí lực của đứa trẻ một tuổi cũng không lớn, Sở Hạo đang ngủ say cũng không bị đánh thức, càng miễn bàn đến chuyện bị đau. Bởi vậy Trương Thục Viên cũng không để ý.

Mà nghe được câu hỏi của Trương Thục Viên, Lâm Nhật Nguyệt như hiểu chuyện bèn gật đầu, giống như biết trước bé trai trước mắt này sẽ mang đến phiền toái cho mình.

"Chị Mi Lâm, nó giống như nghe hiểu lời nói của em nha! Nó gật đầu kia!" Trương Thục Viên ngạc nhiên nói.

"Nó mới một tuổi, có thể nghe hiểu cái gì?" Ngô Mi Lâm đối với lí do thoái thác của Trương Thục Viên hiển nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

"Cũng đúng!" Nhưng là Trương Thục Viên vẫn cảm thấy vừa rồi Lâm Nhật Nguyệt hiểu được lời của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Trong nháy mắt, Lâm Nhật Nguyệt đã tròn 6 tuổi, mà Sở Hạo cũng đã năm tuổi.

Sở Hạo dị thường hiếu động, cả ngày gây rắc rối khắp nơi, mỗi ngày đều có hàng xóm tới cửa cáo trạng (= tố cáo tội trạng). Không phải làm vỡ cửa kính nhà người ta, thì lại là đem hoa cỏ ở trong nhà nhổ lên. Mọi việc như thế khiến cho Trương Thục Viên đau đầu không thôi, đến nỗi phải nói ra nếu sinh được con gái giống như Lâm Nhật Nguyệt thì tốt rồi.

So với Sở Hạo luôn thích gây sự, Lâm Nhật Nguyệt từ khi mới sinh đến nay vẫn duy trì khoảng trầm lặng vốn có của mình. Cùng với những đứa trẻ cùng tuổi khác cô rất đặc biệt, không khóc không nháo, cũng không làm nũng, chính là vẫn thích lẳng lặng một mình.

Đối với em trai Sở Hạo này, hai người tuy nói là cùng nhau lớn lên, nhưng Lâm Nhật Nguyệt đối với Sở Hạo thái độ cũng là xa cách, lạnh lùng dửng dưng. Mà Sở Hạo đối với người chị hơn hẳn 1 tuổi này lại là thân thiết khác thường, từ khi bắt đầu biết nói, liền luôn không ngừng gọi Lâm Nhật Nguyệt là "chị Nguyệt", còn rất thích đi theo phía sau Lâm Nhật Nguyệt, giống như cái đuôi nhỏ.

Vào một ngày, người nhà hai gia đình đều ra ngoài, chỉ để lại Lâm Nhật Nguyệt cùng Sở Hạo ở nhà.

Sở Hạo thì vui vẻ đến tìm Lâm Nhật Nguyệt chơi, "chị Nguyệt? chị Nguyệt?"

Lâm Nhật Nguyệt ở trong phòng của mình chơi xếp gỗ, căn bản không để ý tới Sở Hạo kêu to.

Không nghe thấy Lâm Nhật Nguyệt đáp lại, Sở Hạo liền chính mình đẩy ra cửa phòng chuẩn bị đi vào tìm Lâm Nhật Nguyệt.

"Chị Nguyệt, chị đang chơi xếp gỗ à? Em cũng muốn chơi!" Sở Hạo chạy vào phòng Lâm Nhật Nguyệt, chính là không nghĩ tới.....

"Ồi!" Vừa tiến vào gian phòng lòng bàn chân Sở Hạo không biết như thế nào bị trượt, liền ngã về phía trước. Thật không may lại vừa vận dụng vào đóng gỗ Lâm Nhật Nguyệt vừa xếp lên, nhất thời một dòng máu chảy ra.

"Oa....." Sở Hạo không chịu nổi đau đón liền gào khóc, mặc kệ ba ba có dạy: nam tử hán đại trượng phu không bao giờ được khóc lóc!

Lâm Nhật Nguyệt dù sao vẫn là đứa trẻ 6 tuổi, nhìn đến trường hợp đổ máu này hiển nhiên có chút bị dọa. Ngơ ngác nhìn Sở Hạo 2 phút sau mới nhớ mình nên làm gì.

Chạy vào phòng ba mẹ lấy hộp thuốc, sau đó ngồi đối diện Sở Hạo, "Đừng khóc!" Lâm Nhật Nguyệt nhẹ giọng quát lớn một tiếng. Đối với tiếng khóc của Sở Hạo, cô hiển nhiên cảm thấy ảm ỉ giống như tranh cãi.

"Được..... Ồ..... Chị Nguyệt, em đau!" Chia chia cầm, Sở Hạo đáng thương hề hề xem xét che mặt trước Lâm Nhật Nguyệt.

"Đừng nhúc nhích!" Từ trong hộp thuốc lấy ra rượu sát trùng hoa cầu, Lâm Nhật Nguyệt có chút ngốc giúp Sở Hạo sát trùng vết máu ở cằm.

"Ồ..... Đau, chị Nguyệt! Thôi thôi a!" Nâng cằm lên, Sở Hạo muốn Lâm Nhật Nguyệt giống như Trương Thục Viên giúp hán thổi thổi miệng vết

thương.

"Đừng ảm ỹ!"

"Dạ!"

Lau xong vết máu, Lâm Nhật Nguyệt xuất ra ok bành giúp Sở Hạo thiếp thượng, "Xong rồi."

Chờ Lâm Nhật Nguyệt đem hộp thuốc về phòng cha mẹ sau đó trở lại phòng mình, Sở Hạo đã quỳ rạp trên mặt đất bắt đầu chơi xếp gỗ, một chút cũng không thấy bộ dạng đau đớn khóc lóc vừa rồi. Nhìn thấy Lâm Nhật Nguyệt đi vào, còn vui tươi hơn hờ tiếp mời cô vào chơi xếp gỗ với nó!

"Chị Nguyệt, chơi xếp gỗ với em!"

Lần này, Lâm Nhật Nguyệt không có giống bình thường không thèm nhìn Sở Hạo, mà là đi qua rồi cùng chơi với hắn, nhưng là cũng không cùng hắn nói chuyện, trong phòng chỉ có thanh âm gào to của Sở Hạo.

"Chị Nguyệt, cái này xếp vào đâu?"

"Nha, xếp vào đây!"

"Chị Nguyệt, xem em xếp tòa thành có được không?"

"Chị Nguyệt....."

Nhìn miệng Sở Hạo nói không ngừng, Lâm Nhật Nguyệt có chút khó hiểu vì sao hắn có thể nói nhiều như vậy.

Lâm Nhật Nguyệt bảy tuổi, nên học tiểu học.

Hôm nay là ngày đầu tiên Lâm Nhật Nguyệt đến trường, lẽ ra nên sớm ra ngoài đến trường học rồi nhưng bây giờ cô vẫn còn ở nhà, à không, là ở cửa nhà.

"Con muốn đi đến trường cùng chị Nguyệt!" Biết được Lâm Nhật Nguyệt hôm nay không cùng hắn đi nhà trẻ, mà là đi trường học, Sở Hạo ngăn ở cửa Lâm gia, sống chết không cho Lâm Nhật Nguyệt ra ngoài.

"Hạo Hạo ngoan, con còn nhỏ, sang năm mới có thể cùng đi học với chị Nguyệt! Ngoan, cho chị đi đi con!" Trương Thục Viên dỗ dành.

"Không cần, con cũng muốn đến trường! Con muốn ở một chỗ với chị Nguyệt!"

"Hạo Hạo, ngoan a! Đợi lát nữa mẹ nuôi mang con đi mua đồ chơi siêu nhân được không a?" Mắt thấy con gái đến trường bị muộn rồi, Ngô Mĩ Lâm cũng giả nhập đội ngũ lừa gạt Sở Hạo. =))

"Không cần siêu nhân, con muốn chị Nguyệt! Chị Nguyệt không đi nhà trẻ, con cũng không cần đi!"

"Đứa nhò này! Con mau tránh ra, nếu không mẹ đánh cho đấy!" Trương Thục Viên uy hiếp con.

"Không cho không cho, không cho đi đâu!" Sở Hạo vè mặt cổ chấp lác lác đầu.

"Con..... Xem ra mẹ phải dạy dỗ con mới được!" Trương Thục Viên thật sự tức giận, giơ tay lên hướng mông Sở Hạo định đánh.

"Thục Viên, đừng đánh nó!" Ngô Mĩ Lâm vội vàng ngăn cản Trương Thục Viên.

Đúng lúc này, đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt thùy chung không nói được lời nào Lâm Nhật Nguyệt đi tới bên người Sở Hạo, thân thủ dùng lực vuốt ve Sở Hạo đang ngăn ở khung cửa.

"Nguyệt Nguyệt, không được đánh Hạo Hạo!" Ngô Mĩ Lâm nhìn thấy động tác của con gái muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi.

Mà bá vương từ nhỏ Sở Hạo bị đối đãi thô bạo bộ dáng lập tức biến thành tiểu đáng thương.

"Chị Nguyệt?!" Hốc mắt rung rung, mười phần thực đáng thương.

"Đừng ảm ỹ, chị đi rồi về sẽ chơi cùng em." Lâm Nhật Nguyệt nhẹ nhàng mà nói.

"Nguyệt Nguyệt?" Ngô Mĩ Lâm kinh ngạc nhìn con gái, mà một bên Trương Thục Viên cũng đồng dạng là vẻ mặt kinh ngạc.

Lâm Nhật Nguyệt luôn luôn đối với Sở Hạo là hờ hững, hôm nay lại chủ động dỗ hắn, thực tại làm cho người ta có chút ngoài dự kiến.

"Nha?! Thật sao? Chị Nguyệt trở về liền chơi với em?" Vừa nghe đến Lâm Nhật Nguyệt nói muốn chơi với hắn, Sở Hạo vui vẻ hỏi, trong mắt thể nào còn có lệ ỷ?

Lâm Nhật Nguyệt gật gật đầu xem như trả lời.

"Vậy chị Nguyệt nhớ trở về sớm một chút nha!"

"Mẹ, chúng ta đi thôi! Mẹ nuôi, hẹn gặp lại!" Lâm Nhật Nguyệt đối với Ngô Mĩ Lâm nói, đồng thời hướng Trương Thực Viên nói lời từ biệt.

"Được!"

"Được, hẹn gặp lại!"

"Mẹ, chúng ta cũng nhanh đi nhà trẻ, con trở về sẽ chơi với chị Nguyệt! Nhanh chút! Mẹ nuôi, hẹn gặp lại!"

"Được, tốt lắm!"

"Được, hẹn gặp lại!"

Hai người lớn hiển nhiên không phản ứng kịp với tình huống vừa rồi. Cũng khó trách, hai người dở nửa ngày cũng không làm Sở Hạo suy chuyển, mà Lâm Nhật Nguyệt chỉ có một câu tám chữ lại thu phục được. Loại chuyện này vẫn là lần đầu tiên có người làm được, hơn nữa là Lâm Nhật Nguyệt mới bảy tuổi, điều này làm cho hai người lớn có chút ngậm ngùi!

Cứ như vậy, Lâm Nhật Nguyệt thuận lợi đi học. Nhưng là mỗi ngày sau khi tan học Sở Hạo đều đã quần quít lấy cô bắt cô chơi với hắn, bởi vì ở trong lòng Sở Hạo nhận định chị Nguyệt đáp ứng hắn mỗi ngày sau khi tan học đều chơi với hắn.

Lâm Nhật Nguyệt cứ như vậy mỗi ngày bị Sở Hạo làm phiền, cũng không có biện pháp gì với hắn. Thế nhưng từ sau khi Lâm Nhật Nguyệt khẳng định sẽ chơi cùng Sở Hạo, số lần Sở Hạo ở bên ngoài gây rắc rối cũng ít dần. Điều này làm cho vợ chồng Trương Thực Viên phi thường vừa lòng, đến nỗi phải hô Lâm Nhật Nguyệt đã giúp vợ chồng hắn quản được tiểu bá vương này.

Sau đó Sở Hạo cũng lên tiểu học. Đây là ước mong đêm ngày của Sở Hạo, hắn rốt cục có thể học cùng chị Nguyệt. Nhưng việc học khác lớp với Lâm Nhật Nguyệt làm cho hắn có chút bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Lâm Nhật Nguyệt mười hai tuổi, học lên sơ trung (Phiên phiên: sơ trung chính là cấp 2 đó).

Sở Hạo mười một tuổi, bỏ đi chút tính trẻ con, trên người có hương vị tiểu nam sinh, chính là như trước thích quần quít lấy Lâm Nhật Nguyệt.

"Chị Nguyệt, chúng ta cùng đi câu tôm hùm được không?" Tiểu bá vương Sở Hạo cửa cũng không gõ liền trực tiếp vọt vào phòng Lâm Nhật Nguyệt

"Em không có gõ cửa." Ngồi ở trước bàn học đọc sách Lâm Nhật Nguyệt mí mắt cũng không nâng, lạnh nhạt nói.

"À, vậy em sẽ gõ lại!" Khi nói chuyện, Sở Hạo thật sự lúi dúi đến bên ngoài phòng, đứng trước cửa phòng, sau đó ở bên ngoài vỗ 2 tiếng "Ba ba", lớn tiếng nói, "Chị Nguyệt, em vào đây!"

Vừa dứt lời, cũng không chờ Lâm Nhật Nguyệt đáp lại, liền lại xông vào.

"Chị Nguyệt, đi! Chúng ta đi câu tôm hùm đi!" Lôi kéo cánh tay Lâm Nhật Nguyệt, Sở Hạo làm nũng nói.

"Em đi một mình đi!" Cô mới không cần đi lấy con giun.

"Chị Nguyệt, chị đã nói sau khi tan học về sẽ chơi với em. Chính vào ngày đầu tiên chị học tiểu học đó!" Lại tới nữa! Lâm Nhật Nguyệt không khỏi ở trong lòng xem thường một cái.

Mấy năm qua Sở Hạo vẫn dùng cái cớ này kéo Lâm Nhật Nguyệt đi ra ngoài bởi hắn điên, kỳ thật cũng chỉ có một mình hắn điên thôi! Lâm Nhật Nguyệt chính là ở một bên lẳng lẳng xem, bất đắc dĩ thỉnh thoảng nhếch một chút khóe miệng lên coi như là cô cũng tham dự trong đó, đỡ khỏi bị tiểu tử này làm phiền.

Tuy rằng Lâm Nhật Nguyệt luôn lạnh nhạt như thế, nhưng không biết vì sao Sở Hạo lại luôn thích quần quít lấy cô, một chút cũng không thềm quan tâm hay để ý đến sự lãnh đạm đó.

Điều này làm cho người lớn hai nhà đều có chút nghĩ mãi không hiểu. Thế nhưng kỳ thật chính Lâm Nhật Nguyệt cũng không hề suy nghĩ kỹ càng, vì sao Sở Hạo thích dính lấy cô như vậy.

"Chị Nguyệt, chị là chị gái nha, không thể nói chuyện không giữ lời đúng không?" Sở Hạo vẻ mặt vô tội hỏi Lâm Nhật Nguyệt, kỳ thật ai chẳng biết nói hấn là trang?

Lần nào cũng dùng chiêu này, hấn cũng không chán sao? Lâm Nhật Nguyệt tiếp tục nhìn sách, không định quan tâm hấn.

"Chị Nguyệt?"

"Chị Nguyệt?"

"Ai nha, chị Nguyệt, đi nào!" Sở Hạo cướp đi sách trong tay Lâm Nhật Nguyệt.

"Đưa cho chị."

"Chị không đi em sẽ không trả lại cho chị đâu!" Sở Hạo chơi xấu nói.

Thở dài, Lâm Nhật Nguyệt không kiên nhẫn kéo kéo khóe miệng.

"Được rồi!" Mỗi lần chỉ cần Lâm Nhật Nguyệt làm động tác này, liền tỏ vẻ cô đã thỏa hiệp.

"Đi thôi đi thôi!" Sở Hạo lôi kéo tay Lâm Nhật Nguyệt vội vàng đi ra ngoài.

"Chị không lấy con giun."

"Em lấy em lấy!"

"Chị không buộc con giun."

"Em buộc em buộc!"

"Chị không bắt chim bìm bịp con."

"Em bắt em bắt!" Chỉ cần Lâm Nhật Nguyệt đi chơi cùng hấn, Sở Hạo cái gì cũng không sao hết.

"Mẹ, con với Hạo Hạo đi ra ngoài một lát" Trước khi ra ngoài, Lâm Nhật Nguyệt đối với Ngô Mĩ Lâm đang ở trong bếp báo cáo một tiếng.

"Mẹ nuôi, chị Nguyệt đi với con nên mẹ cứ yên tâm đi!"

"Ừ, từ từ, là có Nguyệt Nguyệt đi cùng con nên ta mới yên tâm đấy!" Đi vào cửa Trương Thục Viên vừa vặn nghe được con đồng dạng mạnh mẽ.

"Mẹ nuôi." Lâm Nhật Nguyệt nhu thuận gọi Trương Thục Viên một tiếng.

"Vẫn là Nguyệt Nguyệt ngoan!"

"Lão mẹ, mẹ có ý gì? Con lúc nào làm cho mẹ không yên tâm?"

"Lão mẹ của con chính là mẹ nguyên bản là một thực nữ hiền lương chính hiệu, sau khi sinh con xong bị con biến cho thành người đàn bà chanh chua! Con định làm mẹ yên tâm kiểu gì đây?" Nói người đàn bà chanh chua có khoa trương chút, nhưng là Trương Thục Viên nguyên bản vốn là ôn nhu bấy giờ biến thành lớn giọng lại là sự thật không phải bàn cãi.

Cô luôn bị Sở Hạo làm cho không nhịn được phải chửi ầm lên, hận không thể không sinh ra đứa con này. Ở phụ cận người ta cơ hồ mỗi ngày đều có thể nghe được tiết mục Trương Thục Viên mắng con.

"Được rồi, Thục Viên, Hạo Hạo đã bớt làm chuyện bướng bỉnh đi rồi!"

"Đúng vậy, mẹ nuôi của con thật tốt!" Sở Hạo đối Ngô Mĩ Lâm vuốt mông ngựa.

"Ha ha, các con đi chơi đi! Nguyệt Nguyệt, ở bên ngoài chơi nhiều chút nha, không cần về quá sớm đâu!"

Ai, cha mẹ người ta đều là lo lắng con gái ở bên ngoài ở bên ngoài chơi đùa quá lâu, mà cô lại lo lắng con gái mình ở bên ngoài chơi đùa quá ít =.=!

"Dạ!" Lâm Nhật Nguyệt thần nhiên ứng thanh.

"Chúng ta đi thôi! Chúng ta hôm nay sẽ câu thật nhiều tôm hùm để thêm đồ ăn nha!"

"Ngày từ tiểu tử, suốt ngày chỉ muốn chạy nhảy bên ngoài, hoàn hảo có Nguyệt Nguyệt nhìn hấn, có thể cho em yên tâm không ít! Chị Mĩ Lâm, chị thật

hạnh phúc nha, không giống như em phải quan tâm con cái như vậy."

"Ai, Nguyệt Nguyệt đứa nhỏ này là ngoan, nhưng là ngoan làm cho chị ngược lại có chút lo lắng. Nó luôn im lặng như vậy, nhìn thấy chị và ba nó mà nó cũng luôn khách khí, không làm nũng với chúng ta bao giờ." Nói lên tính cách Ngô Mĩ Lâm có ản ản lo lắng.

"Đứa nhỏ này trời sinh im lặng, trước đây đã biết được điều đó rồi. Nhưng mà chị yên tâm, thành tích học tập của Nguyệt Nguyệt rất tốt, không thích ra bên ngoài chạy nhảy, đây mới là làm cho chị bớt việc đi! Giống Hạo Hạo cả ngày làm em tức giận đến chết khiếp, có cái gì tốt chứ?"

Ai, Ngô Mĩ Lâm ở trong lòng thờ dài, cô nhưng thật ra tình nguyện Lâm Nhật Nguyệt nghịch ngợm gây sự một chút, như thế mới giống trẻ con! Cho nên cô kỳ thật rất hy vọng Lâm Nhật Nguyệt có thể cùng Sở Hạo ra ngoài chơi nhiều một chút, có thể bị Sở Hạo cuốn hút làm cho hoạt bát, trở nên giống đứa trẻ một chút.

Mà Trương Thục Viên còn lại là hy vọng Sở Hạo trầm lặng giống Lâm Nhật Nguyệt một chút, có thể giúp tâm trạng cô thả lỏng.

Ai, nhưng là trên đời này nào có chuyện nào thập toàn thập mỹ đâu?

"Chị Nguyệt! Mau đỡ mau đỡ, có con tôm rông mắc câu!"

Trẻ con sinh sống ở nông thôn sẽ có thời thơ ấu thật hạnh phúc. Trời xanh mây trắng ruộng đồng hoang dã, cây cối xanh tươi này nọ, hoa cải dầu* một bãi vàng rực rỡ, đất trời rộng lớn, dụ người chơi đùa. Bắt dế, bắt chuồn chuồn, ba ba, bắt ong mật, bắt ếch, bắt nòng nọc..... (Phiên phiên: đoạn nì ko hui j hết a __!, LNS: đã chỉnh ^^).

*Hoa cải dầu

Đáng tiếc Lâm Nhật Nguyệt không thích những hoạt động vui vẻ, cho nên trong cái lạc thú này cô vẫn chưa hiểu rõ hết được.

"Chị Nguyệt! Mau đỡ cần câu! Tôm hùm muốn chạy trốn kia!" Lâm Nhật Nguyệt nhìn đến tôm hùm mắc câu cũng không thèm kéo cần câu làm cho Sở Hạo đứng một bên lo lắng.

"Chị Nguyệt, chị làm chạy bao nhiêu con tôm rồi? Như vậy chúng ta lấy cái gì trở về thêm đồ ăn a?" Nhìn trong sọt có mấy con tôm rông ít ỏi, Sở Hạo đối với hành vi của Lâm Nhật Nguyệt có chút buồn bã.

"Chị đã nói sẽ không làm gì mà" Một câu nói thản nhiên nhưng làm tức chết người ta, Lâm Nhật Nguyệt vẫn đùa nghịch cần câu.

"Được rồi được rồi, bây giờ em cần một mình vậy, chị Nguyệt chỉ cần nhìn xem tôm hùm là được rồi!" Đối với Lâm Nhật Nguyệt, Sở Hạo cho tới bây giờ chưa từng tức giận.

Buông cần câu, Lâm Nhật Nguyệt nhìn cái sọt tôm hùm. Cái càng tôm khiến cho Lâm Nhật Nguyệt tò mò, không biết cái càng tôm này cắm vào người có đau không nhỉ?

Thật cẩn thận nhắc con tôm hùm thứ nhất lên, Lâm Nhật Nguyệt muốn thử xem uy lực cái càng của nó. Nhưng là cô còn không có ngóc đến mức lấy mình làm đối tượng thí nghiệm, vậy thì nên lấy ai để thử đây? Người được chọn tốt nhất chính là Sở Hạo đang chuyên chú câu tôm hùm bên cạnh mình.

Nghĩ nghĩ Lâm Nhật Nguyệt thật sự cảm kìa con tôm hùm kia hướng về nơi có nhiều thịt nhất trên người Sở Hạo — mông. (Phiên phiên: OMG =)))

"A a!" Điền dã gian truyền ra một tiếng thét kinh thiên động địa. Sở Hạo sợ đau nhất, chỉ cần đau một chút cũng làm cho hắn khóc đến quỷ thần cũng phải khiếp sợ.

"A..... Đau chết mắt! Đau chết mắt! Chị Nguyệt? Là chị lấy càng tôm hùm hướng vào em à? Ô..... Đau quá a!" Vừa vỗ về mông vừa gào thét Sở Hạo nhìn đại tôm hùm Lâm Nhật Nguyệt đang cầm trong tay, có chút không thể nào tin nổi chị Nguyệt mà hắn yêu quý nhất cư nhiên lấy tôm hùm cắn mông hắn.

"Chị muốn thử xem càng tôm kẹp vào thì đau hay không đau?" Đối mặt Sở Hạo sói tru, Lâm Nhật Nguyệt chút không có cảm thấy áy náy.

"Chị Nguyệt, chị làm sao có thể lấy em làm vật thí nghiệm? Ô..... Đau..... Đau....." Sở Hạo xoa mông về mặt ủy khuất, cũng không dám làm gì Lâm Nhật Nguyệt, nếu là người khác hắn đã sớm đã đánh cho tan tã.

"Vi chỉ có em ở bên cạnh." Lâm Nhật Nguyệt nhàn nhàn nói.

"Ô..... A! Tôm hùm của em! Tôm hùm của em như thế nào không thấy?" Nhìn thấy cái sọt rỗng tuếch nằm trên mặt đất, Sở Hạo lại bắt đầu kêu toáng lên.

"Em vừa mới đá chúng đi mà."

"A? Ô..... Tôm hùm của em, Mông của em!" Đối với Sở Hạo mà nói buổi chiều hôm nay quả thật là xui xẻo.

"Còn lại một con, em muốn hay không?" Hoàng bắt tay vào làm lý kia con tôm rông, Lâm Nhật Nguyệt nói với Sở Hạo.

"Muốn, đương nhiên muốn! Dám kẹp móng em? em trở về trước tiên sẽ cắt cang nó, lại nấu nó, lại bóc da nó, ăn thịt nó!"

"Vậy cho em" Nghe được Sở Hạo còn muốn con tôm hùm còn sót lại này, Lâm Nhật Nguyệt không chút nghĩ ngợi liền bắt nó nhét vào trong tay Sở Hạo, kết quả –

"A!" Đất trời lại lâm vào chấn động một chút, ai không biết còn tưởng rằng có động đất!

"Chị Nguyệt! Chị làm gì vậy?" Vội vàng hất đi con tôm hùm trên tay, ngón tay Sở Hạo bị cặp vào, hoàn hảo hoàn hảo, không chảy máu, chỉ có chút hồng.

"Là em chính mình nói muốn."

"Vậy chị cũng không thể trực tiếp ném nó vào tay em! Em là em của chị chứ không phải kẻ thù đâu nha!"

"Tay trơn, nắm không được." Đại tôm hùm kia càng không ngừng giãy dụa, phải có khí lực rất lớn mới có thể nắm nó đấy!

"Chị Nguyệt, móng em đau, tay cũng đau, chị công em đi, chúng ta về thôi!"

"Chân em không bị sao hết" Lâm Nhật Nguyệt không để ý tới Sở Hạo cố làm ra vẻ.

"Chị Nguyệt –" Trang đáng thương nhưng là Sở Hạo cường hạng.

"Tự mình đi." Bỏ lại ba chữ, Lâm Nhật Nguyệt xoay người chính mình đi luôn. Lưu lại Sở Hạo ở nơi nào hồi hận, một tay cầm cái sọt, một tay xoa xoa móng.

Khi hai người về đến nhà, người lớn hai nhà đều đang đợi bọn họ ăn cơm.

"Hạo Hạo, móng con làm sao vậy?" Đầu tiên nhìn đến Sở Hạo vỗ về móng Lâm Kiến Cường quan tâm hỏi.

"Ồ..... Cha nuôi, con bị tôm hùm kẹp! Đau quá!"

"Từ tiểu tử, câu tôm hùm cũng có thể dễ nó kẹp vào móng à? Con câu kiểu gì vậy, lấy móng mình làm mồi câu sao?" Trương Thục Viên sau khi nghe con nói xong, lại là chửi bới một chút.

"Lão mẹ, con đau sắp chết rồi, mẹ còn mắng con?"

"Con tiểu tử này, bị tôm hùm kẹp đau đến thế sao? Chỉ có đau như vậy mà cũng không chịu được, như thế mà là nam tử hán đại trượng phu sao?" Con trai không chịu được đau luôn là điều mà Sở Phương Uy canh cánh trong lòng.

"Lão ba, con cũng không phải đại trượng phu, nhiều lắm là cái đậu nành hủ!"

"Con....."

"Được rồi được rồi, Thục Viên Phương Uy, hai người cũng đừng mắng Hạo Hạo, ăn cơm thôi. Hạo Hạo, rất đau sao?" Ngô Mĩ Lâm hoà giải nói.

"Vẫn là mẹ nuôi tốt, quan tâm con! Mẹ nuôi — con rất đau! Mẹ không biết con tôm hùm kia lớn thế nào đâu" Lâm Nùng là bản lĩnh lớn nhất của Sở Hạo.

Việc này Lâm Nhật Nguyệt chưa từng làm bao giờ.

Vào lúc ban đêm, khi Lâm Nhật Nguyệt chuẩn bị lên giường ngủ, "Cốc cốc cốc!" Ngoài ban công truyền đến tiếng đập cửa.

Kỳ thật Lâm Nhật Nguyệt cũng đoán được chắc chắn là Sở Hạo. Hai nhà họ rất gần nhau, từ ban công đi qua có thể sang được.

"Chị Nguyệt?" Bên ngoài quả nhiên truyền đến tiếng kêu to của Sở Hạo.

Nguyên bản Lâm Nhật Nguyệt không định mở cửa, nhưng là lại sợ âm ỷ đến cha mẹ, cho nên không tình nguyện cũng đành ra mở cửa.

"Chị Nguyệt –" Sở Hạo đi vào phòng về mặt cười nịnh đối với Lâm Nhật Nguyệt.

Lâm Nhật Nguyệt âm thầm nhủ mảy, nghĩ rằng tiểu tử này trẻ như vậy không ngủ không biết lại muốn làm cái gì nữa đây.

"Chị Nguyệt, em không ngủ được, chị nói chuyện với em một lát được không?" Sở Hạo dường như hiểu được trong lòng Lâm Nhật Nguyệt đang suy nghĩ cái gì.

"Chị muốn ngủ." Lâm Nhật Nguyệt lạnh nhạt cự tuyệt hẳn.

"Em với chị cùng nhau ngủ, chúng ta ở trên giường nói chuyện phiếm!" Nói xong cũng không quản Lâm Nhật Nguyệt có đồng ý hay không, liền định đặc nằm đến trên giường, còn vỗ vỗ bên cạnh không vị ý bảo Lâm Nhật Nguyệt cũng đi lên, giống như đó là giường của hắn mà không phải của Lâm Nhật

Nguyệt.

Nhưng mà kỳ thật cũng không khác nhiều lắm, Sở Hạo từ nhỏ có một nửa thời gian là ngủ trên giường Lâm Nhật Nguyệt, bởi vì hắn rất thích quần quít lấy cô.

"Đứng lên." Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên Sở Hạo chiếm giường của cô, nhưng Lâm Nhật Nguyệt vẫn là có chút bất mãn.

"Chị Nguyệt — mộng của em đau, đau đến nỗi em không ngủ được!"

"Chuyện này không liên quan đến chị" Lâm Nhật Nguyệt đứng trước giường lạnh lùng nhìn Sở Hạo đang ở trên giường cô.

"Nha? Chị Nguyệt người như thế nào dễ quên như vậy? Là chị làm mộng em đau như vậy nha! Em cũng không có nói cho cha nuôi mẹ nuôi biết, nhiều đạt đến một trình độ nào đó a! Chị cũng có thể giảng nghĩa khí thời, đứng hay không?"

Nói lên này Lâm Nhật Nguyệt là có một chút ngượng ngùng, nhưng là ai bảo hắn nhất quyết kéo cô đi câu tôm hùm? Cho nên Lâm Nhật Nguyệt quyết định hai người coi như xí xóa.

"Chị Nguyệt, tới đây!" Sở Hạo vừa làm nũng vừa bắt buộc lôi kéo Lâm Nhật Nguyệt nằm đến trên giường, sau đó dựa vào Lâm Nhật Nguyệt. Lâm Nhật Nguyệt cũng lười cùng hắn nháo, bởi vì biết nháo hắn cũng sẽ nháo, nên không cần uống phí khí lực.

"Chị Nguyệt, chị có thích em không a?" Ôm cánh tay Lâm Nhật Nguyệt, Sở Hạo ngẩng mặt hỏi Lâm Nhật Nguyệt.

Nhắm mắt lại, Lâm Nhật Nguyệt chịu được tiếng huyền não của Sở Hạo.

"Chị Nguyệt?"

"Không nói lời nào chính là im lặng, im lặng chính là đồng ý, nói như vậy chị Nguyệt là thích em!" Sở Hạo tự quyết định đem Lâm Nhật Nguyệt không thèm nhìn tự định nghĩa là vì thích hắn.

"Em cũng thích chị Nguyệt! Chị Nguyệt? Chị có nghe hay không, em cũng thích chị!"

Phiền chết mất! Lâm Nhật Nguyệt trong lòng không khỏi bực mình.

"Chị Nguyệt, chị nghe được đúng không? Em nhìn thấy lông mi chị động nha!"

"Câm miệng!" Chịu được không được Sở Hạo lái nhái, Lâm Nhật Nguyệt rốt cục ra tiếng.

"Dạ!" Sở Hạo ngoan ngoãn ngậm miệng lại, thế nhưng tay ôm cánh tay Lâm Nhật Nguyệt không có buông ra.

Chỉ chốc lát liền truyền ra trầm ổn hít thở của hắn. Nhìn Sở Hạo ngọt ngào ôm tay cô khi ngủ, Lâm Nhật Nguyệt trong lòng là bất đắc dĩ, nhưng là không có cách nào với hắn. Em trai nhỏ hơn cô một tuổi nhưng lại cùng ngày sinh này thật giống như là từ nhỏ tìm cô phiền toái

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị À, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Lâm Nhật Nguyệt mười sáu tuổi, đã muốn là cái đình đình tự lập cô gái.

Sở Hạo mười lăm tuổi, có hương vị tiểu nam nhân, lại vẫn như cũ thích quần quít lấy Lâm Nhật Nguyệt.

"Chị Nguyệt, sắp đến sinh nhật của chúng ta, năm nay chị định tặng quà gì cho em a?"

Nằm ở trên giường Lâm Nhật Nguyệt, hai tay gối đầu, Sở Hạo nhàn rỗi hỏi Lâm Nhật Nguyệt.

Bởi vì hai người là cùng một ngày sinh nhật, cho nên hàng năm người lớn hai nhà sẽ cùng nhau thay bọn họ chúc mừng sinh nhật.

Từ lúc còn nhỏ, hàng năm Sở Hạo đều tặng quà sinh nhật cho Lâm Nhật Nguyệt. Nhớ rõ lần đầu tiên hắn đưa cho Lâm Nhật Nguyệt là một gốc cây hoa hải đường xinh đẹp. Lúc đưa vào trong tay Lâm Nhật Nguyệt, còn bao nhiêu bùn đất dính vào đó!

Lúc đó Trương Thục Viên hỏi hắn là hoa hải đường kia lấy ở đâu ra, hắn trả lời là từ bồn hoa của nhà bác Trương cách vách. Trương Thục Viên tức giận đến mức lập tức kéo lỗ tai hắn đến xin lỗi bác Trương, thuận tiện đem hoa trả lại cho người ta.

Lúc ấy Sở Hạo còn không chịu đem hoa trả lại cho bác Trương, lý do là nếu trả lại sẽ không có quà đưa cho Lâm Nhật Nguyệt. Kết quả lại bị Trương Thực Viên chửi bới một chút.

Đến buổi tối, Sở Hạo vội trộm chạy tới tìm Lâm Nhật Nguyệt, theo trong lòng lấy ra một khóm hoa hải đường đưa cho cô làm quà sinh nhật. Lâm Nhật Nguyệt vừa thấy chỉ biết chính là khóm hoa ban ngày hắn đã lấy xuống, bởi vì giấu ở trong lòng hoa đã muốn có chút thừa thớt. Thế nhưng Lâm Nhật Nguyệt vẫn là nhận, bởi vì cô biết nếu không thu cầm, thì Sở Hạo sẽ bám lấy cô không yên.

Buổi sáng ngày hôm sau khi Lâm Nhật Nguyệt nhìn thấy bồn hoa trước nhà bác Trương, nhìn thấy khóm hoa hải đường hôm qua bị Sở Hạo ngắt đã muốn một đóa hoa cũng không có, liền ngay cả nụ hoa cũng không thấy một cái, trụi lủi chỉ còn vài miếng lá cây. Lâm Nhật Nguyệt có thể tưởng tượng được biểu tình của bác khi trông thấy khóm hoa hải đường lúc này, bác ấy chính là rất yêu hoa cỏ.

Sau lại lại có một lần, Sở Hạo tặng Lâm Nhật Nguyệt một cái con mèo nhỏ mẽ. Lâm Nhật Nguyệt không thích nhất chính là chó mèo, lúc đang muốn cự tuyệt, vương bà gần đó vội tiến vào, nhìn thấy con mèo trong tay Sở Hạo "Meo meo meo meo" con mèo nhỏ, thẳng hô "Giai giai! Giai giai" Liền đem con mèo nhỏ cấp đoạt đi qua.

Vương bà là cái bà lão mẹ góa con côi, con mèo nhỏ này là được mèo cưng của bà trước khi chết sinh hạ, lại bị Sở Hạo thuận tay mang đi làm quà sinh nhật đưa cho Lâm Nhật Nguyệt.

Kết quả con mèo nhỏ bị Vương bà bế trở về, Sở Hạo lại bị Trương Thực Viên mắng một chút, mà Lâm Nhật Nguyệt thì tại trong lòng âm thầm may mắn.

Thế nhưng lần đó Sở Hạo vẫn là tặng cô quà sinh nhật. Đó là một bức tranh, trên bức tranh có một cái con mèo nhỏ, một cái tiểu nam hài cùng một cái tiểu cô nương, ở sau bọn họ còn có một cái bà lão, đó chính là Vương bà, người đã ôm con mèo nhỏ – xem chút nữa là món quà không mong muốn của Lâm Nhật Nguyệt- đi, nếu Vương bà nhìn đến Sở Hạo đem chính mình vẽ xấu như vậy, không biết sẽ bị tức giận đến như thế nào!

Dù sao mỗi lần sinh nhật quà của Sở Hạo tặng đều rất đa dạng, đưa quà đều là kinh dị cổ quái nào đó, chỉ có hắn mới nghĩ ra, làm hại trong thùng của cô toàn là rác. Lâm Nhật Nguyệt có một cái thùng, chuyên môn thu thập món quà mà Sở Hạo đưa cho trong ngày sinh nhật.

Lâm Nhật Nguyệt hàng năm cũng đều tặng quà cho Sở Hạo, không cần hiểu lắm, không phải cô chủ động muốn tặng, mà là Sở Hạo hàng năm trước khi sinh nhật đều đã ám chỉ Lâm Nhật Nguyệt hắn muốn quà sinh nhật là gì, sau đó Lâm Nhật Nguyệt liền tặng cho hắn.

Kỳ thật Sở Hạo cũng có hỏi Lâm Nhật Nguyệt thích quà gì, chính là Lâm Nhật Nguyệt mỗi lần đều lấy hai chữ đáp lại – tùy tiện! Cho nên mới làm cho Sở Hạo lão đưa một ít loạn thất bát tao gì đó đưa cho cô.

"Chị vẫn chưa nghĩ ra là tặng em cái gì đúng không, chị Nguyệt?"

Lâm Nhật Nguyệt tập trung làm bài tập cũng không để ý tới hắn, cô năm nay lên cấp 3, học tập so với trước kia bận rộn hơn nhiều.

"Chị Nguyệt, năm trước em có mang găng tay nhưng bây giờ, em không tìm thấy nó đâu cả!" Cũng không để ý Lâm Nhật Nguyệt lãnh đạm, Sở Hạo tiếp tục nói.

Lâm Nhật Nguyệt hiểu được, năm nay hắn là muốn một đôi găng tay.

"Chị Nguyệt? Chị Nguyệt?" Theo trên giường đứng lên, Sở Hạo tiến đến bên cạnh Lâm Nhật Nguyệt, dường như muốn kêu hồn cô trở về.

"Biết rồi." Lạnh lùng nói một câu, Lâm Nhật Nguyệt cũng không thèm nhìn tới hắn.

"Chị Nguyệt chị thật tốt!" Đáp án này làm Sở Hạo thực vừa lòng.

"Chị Nguyệt, chị năm nay muốn em tặng quà gì a?"

"Tùy tiện."

"Được!"

Không biết năm nay Sở Hạo lại tùy tiện tặng món quà quái dị gì đây?

Hôm nay là sinh nhật Lâm Nhật Nguyệt mười sáu tuổi, và sinh nhật Sở Hạo mười lăm tuổi.

"Hạo Hạo, Nguyệt Nguyệt, chúc hai con sinh nhật vui vẻ!"

"Cám ơn ba mẹ, cám ơn cha nuôi mẹ nuôi." Kỳ thật Lâm Nhật Nguyệt thế nhưng cũng không quá để ý đến sinh nhật, cô cảm thấy sinh nhật cùng ngày bình thường không có gì khác nhau.

"Cám ơn lão ba lão mẹ, cám ơn cha nuôi mẹ nuôi!" Nhưng là đối với Sở Hạo mà nói sinh nhật là ngày trọng đại, có thể hành động tùy ý mặc kệ lão ba lão mẹ.

"Chị Nguyệt, sinh nhật vui vẻ!"

"Sinh nhật vui về."

"Đến đến đến, nhanh ước đi!" Lâm Kiến Cường tiếp đón hai cái hài từ hứa tâm nguyện.

Lâm Nhật Nguyệt cùng Sở Hạo ở trước hai cái bánh ngọt sinh nhật nhắm hai mắt lại, yên lặng ước nguyện vọng của chính mình.

"Tốt lắm, nhanh thôi nên đi!" Trương Thục Viên nói.

"Thôi xong còn có quà nha!" Sở Phương Uy dương dương tự đắc trong tay đang cầm món quà được gói tinh xảo.

"Phù!"

"Phù!"

"Lão mẹ lão mẹ, mau đưa quà!" Xòe tay ra, Sở Hạo hướng Trương Thục Viên đòi quà.

"Cầm đi, của con đó từ tiểu tử!" Sở Phương Uy đem quà ném cho con, sau đó chuyển hướng Lâm Nhật Nguyệt, đem một hộp quà khác đưa cho cô, "Nguyệt Nguyệt, đây là cho con, mở ra nhìn xem!"

Tiếp nhận hộp quà, Lâm Nhật Nguyệt bóc giấy rồi mở ra. Là một bộ [bách khoa toàn thư]. Đối với đứa nhỏ im lặng như Lâm Nhật Nguyệt, trừ bỏ tặng sách Sở Phương Uy cùng Trương Thục Viên chắc không suy nghĩ ra còn có thể tặng cái gì? Cho nên trên cơ bản hàng năm bọn họ đều là tặng sách cho Lâm Nhật Nguyệt.

"Cám ơn cha nuôi mẹ nuôi."

"Có thích hay không?"

"Dạ, thích."

"Lão ba lão mẹ, sao hai người không hỏi con có thích hay không?" Cầm trong tay vừa sách phong tennis chụp cùng tennis, Sở Hạo có chút chua nói.

"Quà như cậu đã gợi ý chả lẽ lại không vui sao? Chúng tôi việc gì phải lãng phí nước miếng?" Trương Thục Viên thối nói.

"Con nào có?"

"Con không có thật?"

"Được rồi được rồi, Hạo Hạo, đến xem chúng a tặng quà gì cho con này!" Mắt thấy hai mẹ con muốn cãi nhau đến nơi, Ngô Mi Lâm vội vàng nói sang chuyện khác.

"Dạ!" Theo Ngô Mi Lâm trong tay nhận quà Sở Hạo còn không quên hướng Trương Thục Viên le lưỡi.

"Nguyệt Nguyệt, đến đây, đây là của con!" Lâm Kiến Cường đem quà đưa cho Lâm Nhật Nguyệt.

"Cám ơn ba mẹ."

"Mở ra nhìn xem!" Ngô Mi Lâm thúc giục con gái xem quà.

Lâm Nhật Nguyệt mở hộp quà ra, bên trong là một bức tranh, kêu là "Nhật nguyệt đồng huy" (LNS:Trời trăng cùng sáng ==)) đùa thôi, nghĩa đen là thế, còn nghĩa bóng thì ở đoạn dưới chị Nguyệt có nói á ==)).Giấy bóng trang hoàng bên ngoài thật làm cho bức tranh càng trở nên hấp dẫn, một bên là mặt trời đang mọc, huyền lệ rực rỡ, một bên là ánh trăng, thanh nhã trắng trong thuần khiết, toàn bộ hình ảnh trông có vẻ mâu thuẫn nhưng lại hài hòa một cách kì lạ.

Lâm Nhật Nguyệt biết nó đại biểu cho cái gì. Có lẽ, khi cô sinh ra, cha mẹ đã mượn hình ảnh trong bức họa này để đặt tên cho cô, để nói cho cô hiểu rằng bọn họ đối của cô quan tâm yêu thương cùng lo lắng đến cỡ nào.(LNS:Hình ảnh mặt trời là cha, mặt trăng là mẹ, lấy hai hình ảnh đó đặt tên cho con, như ý nói suốt đời cha mẹ luôn ở bên con í ^^)

"Cám ơn ba mẹ!"

"Thích không?" Ngô Mi Lâm hỏi có chút chờ mong.

"Dạ, rất thích." Lâm Nhật Nguyệt là thật thích.

Cô kỳ thật không phải không biết tính mình hay im lặng, cô lạnh nhạt, thậm chí có khi biểu hiện ra lạnh lùng làm cho Lâm Kiến Cường cùng Ngô Mi Lâm đối cô sinh ra thật sâu lo lắng. Cô cũng không muốn như vậy, chính là tính cách này của cô từ lúc sinh ra đã không thể thay đổi. Cô không thể giống Sở Hạo làm nũng với người lớn như vậy được, cô chính là không làm được.

"Thích là tốt rồi, thích là tốt rồi!" Nghe được Lâm Nhật Nguyệt trả lời, Ngô Mi Lâm có chút kích động.

Đây là lần đầu tiên sau khi Lâm Nhật Nguyệt nhận được quà nói câu "Rất thích", trước kia cô đều chỉ nói "Thích" mà thôi, một chữ khác biệt biểu đạt ý tứ hoàn toàn khác.

Ngô Mi Lâm cùng Lâm Kiến Cường liếc mắt nhìn nhau một cái, lo lắng với con gái có chút hạ xuống. Đây tức "Nhật nguyệt đồng huy" Là vợ chồng hai người cố tình tìm rất lâu để đem tặng con gái. Từ đó muốn cho Lâm Nhật Nguyệt biết bọn họ yêu thương lo lắng cho cô vô cùng.

Sau khi nghe được Lâm Nhật Nguyệt trả lời, bọn họ biết Lâm Nhật Nguyệt đã hiểu được khổ tâm của bọn họ. Lúc này bọn họ đối với tính cách Lâm Nhật Nguyệt cũng có chút thần nhiên. Con gái từ nhỏ chính là loại cá tính lạnh nhạt này, miễn cưỡng thay đổi cũng không có ý nghĩa, sẽ thuận theo tự nhiên đi!

"Oa! Là mp3 loại mới nhất nha!" Lúc này Sở Hạo thanh âm oa oa kéo suy nghĩ hai người lại.

"Có thích hay không a, Hạo Hạo?"

"Thích, thật sự là rất thích! Cảm ơn cha nuôi mẹ nuôi!"

"Từ tiểu tử, đừng chỉ vội nhận quà, quà con tặng cho Nguyệt Nguyệt đâu?" Trương Thực Viên lớn giọng nói.

"À, đúng rồi! Chị Nguyệt, đây là quà em tặng chị!"

"Cảm ơn." Nhận quà của Sở Hạo, Lâm Nhật Nguyệt khách khí nói cảm ơn. Trong lòng lại suy nghĩ tiểu tử lần này không biết lại tặng món quà cô quái gì.

"Là cái gì nha? Nguyệt Nguyệt mở ra nhìn xem!" Bởi vì có vết xe đổ, Trương Thực Viên đối với món quà con tặng rất quan tâm, sợ hấn lại đưa cái gì kì quái gì đó.

"Đúng vậy, lần này là cái gì?" Kỳ thật ba người còn lại cũng rất tò mò.

"Không thể mở! Quà lần này chỉ có một mình chị Nguyệt được xem! Chị Nguyệt, sau khi trở về phòng hãy xem nha!" Sở Hạo vội vàng ngăn cản lại việc Lâm Nhật Nguyệt chuẩn bị mở quà.

"Từ tiểu tử, lần trước là tầm cung (LNS: e hèm, ko bik ở đây có phải là con tầm ko =.), lần này có phải hay không lại đưa rác cho Nguyệt Nguyệt?" Sở Phuong Uy đối với con cũng là không có cách nào.

"Cái gì rác? Tầm cung có thể tính rác sao? Con lần này tặng cho chị Nguyệt là thứ hàng ngày nhất định phải dùng đến, mới không phải cái gì rác đâu!" Sở Hạo vì chính mình cãi lại nói.

"Kia vì sao không cho chúng ta xem?" Trương Thực Viên vẫn là lo lắng con đưa quà xảy ra vấn đề.

"Dù sao mọi người chính là không thể nhìn, chỉ có một mình chị Nguyệt được xem!"

"Từ tiểu tử, nếu để cho mẹ biết con lại đưa cái gì loạn thất bát tao gì đó cho Nguyệt Nguyệt, mẹ không làm thịt con mới là lạ!" Trương Thực Viên uy hiếp con.

"Nguyệt Nguyệt, nếu tiểu tử này tặng cho con món quà kỳ quái rác rưởi gì đó, con liền nói cho mẹ nuôi biết! Mẹ nuôi sẽ cho hấn ăn no đòn!" Trương Thực Viên lại nói với Lâm Nhật Nguyệt

Lâm Nhật Nguyệt chính là thần nhiên cười cười, cũng không đáp lại.

"Được rồi, Thực Viên! Nguyệt Nguyệt, quà con định tặng cho Hạo Hạo đâu?" Ngô Mi Lâm luôn ở thời điểm tất yếu đảm đương người hoà giải.

Lâm Nhật Nguyệt cảm lấy hộp bên người đưa cho Sở Hạo.

"Oa! Là cái găng tay nha! Chị Nguyệt chị làm sao mà biết em muốn đôi găng tay? Em đi suốt phố mà tìm không thấy đâu!" Sở Hạo khoa trương nói.

Lâm Nhật Nguyệt ngăm xem thường.

"Từ tiểu tử, con xem Nguyệt Nguyệt thật ngoan, làm sao giống như con?" Trương Thực Viên nhìn không được lại muốn quở trách con.

"Con cũng rất ngoan a! Con làm sao không ngoan?"

"Con dù sao cũng không ngoan!"

"Lão mẹ mẹ làm sao có thể nói con do chính mình đẻ ra như vậy?"

"Cậu là nhật được, không phải tôi sinh!"

"Lão ba, ba xem vợ ba đang nói gì vậy?"

"Nói cái gì? Tiếng người!"

"Được rồi được rồi, hai cái người này! Mau đến ăn bánh ngọt đi!" Mắt thấy này hai mẹ con lại muốn ầm ĩ không ngừng, Ngô Mi Lâm lại một lần đi ra hòa giải.

"Hừ! Thối lão mẹ!" Đối với Trương Thục Viên giả trang cái mặt quý, Sở Hạo nhanh như chớp chạy ra.

"Xú tiểu tử!" Trương Thục Viên cũng không cam yếu thế cầm lấy trên bàn lá trà quán nhưng hướng ót của Sở Hạo.

"Ồi! Đau quá! Lão mẹ mẹ định mưu sát con trai mẹ a?" Xoa đầu, Sở Hạo cau mày nói.

"Hừ!" Trương Thục Viên cũng y hệt như trẻ con.

Nhìn này hai mẹ con nhà này, những người khác ở đây đều không tính toán bọn họ, mỗi người đều tập trung ăn bánh ngọt đi □.

Lâm Nhật Nguyệt trở lại phòng mình, theo dưới sàng lòi ra một cái rương nhỏ, này chỉ thùng là chuyên môn thu thập rác mà Sở Hạo đưa cho.

Nguyên bản Lâm Nhật Nguyệt là muốn trực tiếp đem hộp quà ném vào trong rương, nhưng là bởi vì Sở Hạo kiên trì cường điệu chỉ có một mình cô được xem, cô vẫn là có hiếu kì một chút. Cho nên cô liền mở hộp quà ra.

Nhưng là Lâm Nhật Nguyệt sau khi nhìn thấy quà trong hộp, cư nhiên nhìn không được thấp rủa một tiếng. Là cái gì có thể làm cho Lâm Nhật Nguyệt luôn im lặng lại nể nang chửi người vậy? Chúng ta hãy mau nhìn vào món quà mà Sở Hạo tặng Lâm Nhật Nguyệt.

Nằm trong hộp quà cư nhiên. Cư nhiên là một bộ nội y! Là một bộ ản có cở môi đồ án đáng yêu nội y! Bên cạnh còn hé ra tờ giấy: Chị Nguyệt đôi chân của chị càng dài càng mê người =))))))

Khó trách Lâm Nhật Nguyệt lại mắng chửi người! Cầm hộp giấy gói quà, Lâm Nhật Nguyệt đem nó với bộ nội y chường mắt kia ném vào thùng, không bao giờ muốn liếc mắt nhìn cái kia lần nữa!

Buổi sáng ngày hôm sau Ngô Mi Lâm cùng Trương Thục Viên bà tám hỏi món quà của Sở Hạo đưa là gì, Lâm Nhật Nguyệt ngượng ngùng nói ra miệng, chỉ nói là hai chiếc khăn tay.

Kỳ thật Lâm Nhật Nguyệt cũng chưa nói dối, bởi vì hiện nay nội y sơ hình chính là dùng hai chiếc khăn tay khâu cùng một chỗ.

Bất quá Ngô Mi Lâm cập Trương Thục Viên đối với món quà lần này Sở Hạo đưa có chút kinh ngạc, nhất là Trương Thục Viên, nói thẳng luôn "Tiểu tử này không bình thường", không tin hẳn sẽ tặng món quà bình thường như vậy. Nhưng là Lâm Nhật Nguyệt là sẽ không nói dối, cho nên cho dù không muốn tin tưởng cô cũng không thể không tin.

Mà khi Sở Hạo hỏi Lâm Nhật Nguyệt có thích hay không món quà hẳn tặng, Lâm Nhật Nguyệt ngay cả một cái xem thường hẳn cũng lười xem.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Qua vài ngày sau, có một ngày Trương Thục Viên cùng Sở Phương Uy ở Lâm gia ăn cơm.

"Thục Viên a, Hạo Hạo như thế nào còn chưa về?" Ngô Mi Lâm hỏi.

"Không biết tiểu tử này lại đánh nhau ở đâu rồi! Mặc kệ nó!" Trương Thục Viên tức giận nói.

"Đứa nhỏ này, thật sự là làm cho người ta phải lo lắng!" Sở Phương Uy lo lắng nặng nề mà nói.

"Nam thiếu niên mà, phải nghịch ngợm chút, chỉ nghịch ngợm lúc nhỏ cũng không sao!" Lâm Kiến Cường an ủi nói.

"Cũng không biết nó ở ngoài đã ăn cơm chưa, chắc là phần nó một ít chứ nhỉ?" Ngô Mi Lâm nói.

"Đừng phân, nó ở bên ngoài nghịch no rồi!"

"Con ăn xong rồi, ba mẹ, cha nuôi mẹ nuôi, mọi người từ từ ăn, con lên gác." Lâm Nhật Nguyệt sau khi nói với người lớn ở đây một tiếng liền đi lên gác.

Chỉ chốc lát sau, Sở Hạo đã trở lại.

"Lão ba lão mẹ, cha nuôi mẹ nuôi, chị Nguyệt đâu ạ?"

"Ồ trên gác, Hạo Hạo, đã ăn cơm chưa?" Ngô Mi Lâm hỏi giống cấp kinh phong dường như vọt vào đến Sở Hạo.

"Ăn rồi ạ, con lên gặp Chị Nguyệt!" Vừa nói vừa chạy lên phòng Lâm Nhật Nguyệt ở trên gác.

"Này hôn tiểu tử, vội vã làm gì?"

Sở Hạo chạy trên gác còn chưa vào phòng Lâm Nhật Nguyệt mà bắt đầu lớn tiếng ồn ào.

"Chị Nguyệt, sao chị không mặc nội y em tặng!"

"Phốc!"

"Khụ khụ!"

"Phốc!"

"Khụ khụ!"

Vì Sở Hạo lớn tiếng, nên bốn người dưới lầu hiển nhiên đều nghe được lời nói của hắn. Chính là –

"Chị Mi Lâm, em không nghe lầm chứ?" Trương Thục Viên ngoáy ngoáy lỗ tai nói với Ngô Mi Lâm.

"Bà xã, Hạo Hạo nói là nội. Nội y sao?" Lâm Kiến Cường cũng hướng Ngô Mi Lâm chứng thực.

"Sẽ không, nhất định là chúng ta nghe lầm rồi!" Sở Phương Uy nói.

Nhưng là, trên lầu –

"Em ồn ào cái gì?" Nghe Sở Hạo chát vắn, Lâm Nhật Nguyệt nhú mày nói.

"Em hỏi vì sao chị không mặc nội y em tặng?"

Cái này thì bốn người dưới lầu xem như nghe rõ rồi chứ, hai mặt nhìn nhau sau đó giống như con bão, cả nhóm kéo đến phòng Lâm Nhật Nguyệt.

"Từ tiểu tử, con vừa nói cái gì? Cái gì nội y?" Trương Thục Viên nã pháo đầu tiên.

"Chính là quà sinh nhật lần trước con đưa cho Chị Nguyệt à!" Sở Hạo ngây ngốc còn không có ý thức được bão táp tiến đến.

"Quà sinh nhật là nội y? Không phải là hai chiếc khăn tay sao? Nguyệt Nguyệt?" Ngô Mi Lâm nghi hoặc nhìn về phía Lâm Nhật Nguyệt, cô nhớ không lầm à, Nguyệt Nguyệt là nói Hạo Hạo tặng hai chiếc khăn tay, như thế nào một hồi sau lại biến thành nội y?

"Đúng vậy, Nguyệt Nguyệt?" Trương Thục Viên cũng là vẻ mặt nghi hoặc. Mà ở một bên Sở Phương Uy cùng Lâm Kiến Cường cũng lại nghi hoặc khó hiểu không rõ là chuyện gì đang xảy ra.

"Khăn tay cái gì? Con tặng là nội y, có cớ môi đồ án nội y!" Không đợi Lâm Nhật Nguyệt trả lời, Sở Hạo lại cường điệu một chút.

"Nguyệt Nguyệt?"

"Nguyệt Nguyệt?"

"Là..... Nội y." Lâm Nhật Nguyệt không tình nguyện thừa nhận.

"Cái gì? Con cái tiểu tử này có phải không muốn sống hay không? Cưng nhiên dám đưa Nguyệt Nguyệt loại đồ này?" Nghe được Lâm Nhật Nguyệt chính mồm thừa nhận, Trương Thục Viên không khỏi nổi trận lôi đình kéo lỗ tai Sở Hạo chửi ầm lên.

"Như thế nào không thể đưa? Đây là đồ Chị Nguyệt mỗi ngày đều dùng, con đưa chị ấy một bộ này thì chỗ nào không đúng?" Sở Hạo nghĩ mãi không hiểu một bộ nội y thì có cái gì quái dị lạ thường đâu?

"Còn có cái à, chuyện của con gái việc gì đến một tiểu tử như con mà con phải quan tâm?" Sở Phương Uy cũng gia nhập hàng ngũ mắng con.

"Chị Nguyệt cũng không mắng con, hai người việc gì phải mắng hăng say vậy ạ?"

"Hạo Hạo, mẹ nuôi hỏi con, con làm sao mà biết Nguyệt Nguyệt không mặc nội y con đưa?" Ngô Mi Lâm có chút khẩn trương hỏi Sở Hạo. Đưa là việc nhỏ, hắn làm sao mà biết Lâm Nhật Nguyệt không mặc mới là chuyện lớn!

Đúng vậy, hấn làm sao mà biết? Lâm Nhật Nguyệt rất tò mò!

Mà sau khi nghe được vấn đề Ngô Mĩ Lâm hỏi Sở Hạo, ba người còn lại đều trợn to mắt nhìn Sở Hạo, khăn trương hề hề chờ hấn trả lời, sợ hấn sẽ nói ra cái gì làm tâm linh yếu ớt của bọn họ bị chấn động mạnh.

Nhìn đến biểu tình của mọi người, Lâm Nhật Nguyệt biết bọn họ đang hiểu lầm, điều này sao có thể chứ!

"Bởi vì Chị Nguyệt không có phơi nó ra a! Không phơi ra chính là không giặt, không giặt chính là không mặc a!" Sở Hạo ánh mắt liếc nhìn mọi người nói.

Phù! Bốn người rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo hoàn hảo! Lâm Kiến Cường cùng Sở Phuong Uy còn vụng trộm lấy tay vỗ vỗ ngực thuận khí.

"Không đúng a, vậy con làm sao mà biết cỡ của Nguyệt Nguyệt"? Lần này là Trương Thực Viên lại ném cái bom.

Vừa mới thở phào nhẹ nhõm ba người còn lại lại lập tức khăn trương đứng lên.

"Đương nhiên là ước lượng a!"

"Ước lượng như thế nào?"

Bọn họ rất khăn trương a! Lâm Kiến Cường thậm chí còn khoa trương lấy tay nắm áo trước ngực, một bộ dáng tùy thời có thể té xỉu. Sở Phuong Uy cũng không khá hơn, khăn trương đến mức lỗ mũi đều lớn. Mà Trương Thực Viên còn lại là vụng trộm đem hai lòng bàn tay xoa xoa, một bộ dáng chuẩn bị tùy thời đầu võ. Chỉ có Ngô Mĩ Lâm nhìn qua góc bình thường một chút.

Ở một bên thủy chung không nói được lời nào Lâm Nhật Nguyệt nhìn thấy bộ dáng khôi hài của bốn vị đại nhân cư nhiên có chút chờ mong đáp án của Sở Hạo.

"Ước lượng theo nội y cũ của chị Nguyệt a!" Sở Hạo vẫn là liếc si nhìn bọn họ nói.

Nghe xong đáp án Sở Hạo, Lâm Nhật Nguyệt rốt cục hiểu được lần đó vì sao lúc ở ban công nhà mình lại nhìn thấy Sở Hạo đang lén lút.

"Con làm sao mà có nội y cũ của Nguyệt Nguyệt?"

"Ồ trên ban công của Chị Nguyệt a!" Bọn họ đang làm gì vậy? Sở Hạo thực sự chút không rõ.

Sau khi nghe được đáp án của Sở Hạo, bốn người đang vô cùng khăn trương kia cuối cùng là buông xuống một viên huyền tâm, còn cho nhau cái nhìn thoáng qua, ý bảo đối phương yên tâm.

"Lão mẹ, mẹ cầm cây lau nhà của mẹ nuôi làm gì vậy?" Nhìn thấy cây lau nhà trong tay Trương Thực Viên, Sở Hạo nghi hoặc hỏi.

"Tử tiểu tử! Mày còn dám hỏi? Mày hại lão mẹ của mày bị giam bó vài năm tuổi thọ có biết không hả?" Trương Thực Viên ném cây lau nhà xuống, tức giận nói. Mà khác ba người còn lại rất là đồng cảm gật đầu.

"Con có làm gì đâu, mẹ không phải là đang đến thời mãn kinh chứ? Suốt ngày lái nhái lắm bầm!" Sở Hạo mặc danh kỳ diệu* đối Trương Thực Viên nói.

mặc danh kỳ diệu nghĩa là có chút không thể hiểu được.

"Mày....."

"Chị Nguyệt, chị còn không có trả lời em vì sao không mặc nội y em tặng đâu?" Không đợi Trương Thực Viên phát hỏa, Sở Hạo lại đem lực chú ý phóng tới trên người Lâm Nhật Nguyệt.

"Chị tại sao phải mặc?" Lâm Nhật Nguyệt hỏi ngược lại.

"Bởi vì là em tặng cho chị a?"

"Em tặng chị thì chị nhất định phải mặc hay sao hả?"

"Đương nhiên a, đây là em tốn ba tháng tiền tiêu vật để mua, chị không mặc không chỉ có lãng phí tiền của em mà còn là lãng phí tâm ý của em đó! Em còn định sang năm đưa chị trọn vẹn một bộ!" (OMG, còn định tặng cả cái... bên dưới =))))))

"Mày tên tiểu tử hỗn đản này! Không bị ăn đòn nên ngứa da đứng không!" Vừa nghe đến Sở Hạo sang năm còn muốn tặng trọn vẹn một bộ, Trương Thực Viên tức điên người cầm cây chổi lau nhà liền hướng Sở Hạo đánh.

"A a! Lão mẹ mẹ làm gì vậy? Sao lại đánh con?" Sở Hạo đến bây giờ vẫn còn chưa hiểu được tình huống đang xảy ra.

"Mày theo mẹ về! Về sau không cho phép mày được vào phòng Nguyệt Nguyệt nữa! Đi!" Kéo lỗ tai Sở Hạo, Trương Thực Viên một đường đem hấn tha xuống lầu.

"Vì sao? Ôi! Lão mẹ mẹ nhẹ chút!" Sở Hạo vẫn là vẻ mặt khó hiểu.

Sở Phương Uy áy náy đối vợ chồng Lâm gia cười cười, cũng tùy theo đi trở về.

"Nguyệt Nguyệt?" Ngô Mi Lâm có chút lo lắng nhìn Lâm Nhật Nguyệt, Lâm Kiến Cường bên cạnh cũng vậy.

Lâm Nhật Nguyệt là đứa nhỏ thông minh, Ngô Mi Lâm biết cô không giống Sở Hạo, hiểu được vừa rồi bọn họ lo lắng hoài nghi là cái gì.

"Con không sao, hai người yên tâm." Cười cười, Lâm Nhật Nguyệt vẫn là ngữ khí thản nhiên, nhưng mà Ngô Mi Lâm biết được trong giọng nói lạnh nhạt của Nguyệt Nguyệt có điều thâm ý, khi đã lý giải làm cô thật yên tâm.

"Được, vậy con làm bài tập đi!" (Phiên Phiên: công khóa là $j=3=$, LNS: m nghĩ là ô khóa ấy $=$)), Phiên Phiên: sang phần sau mới biết công khóa là bài tập $=$)))

"Dạ"

Năm nay Sở Hạo cũng lên cao trung (cao trung tức cấp 3), hẳn rất vui vẻ a, lại có thể học cùng một trường với Chị Nguyệt, tan học lại có thể về cùng Chị Nguyệt

Lâm Nhật Nguyệt rất vui vẻ a, qua một năm cuộc sống trường học hơi chút thanh tịnh, hiện tại cũng bị phá hỏng.

"Chị Nguyệt, em vào học đây! Nhớ rõ tan học chờ em, chúng ta cùng nhau trở về nha!" Kỳ thật vẫn là Sở Hạo chờ Lâm Nhật Nguyệt, bởi vì chương trình học của cao nhị (cao nhị = lớp 11) tương đối nhiều nên thời gian học sẽ nhiều hơn.

Lâm Nhật Nguyệt cũng không trả lời hắn, liền lập tức đi vào phòng học lớp mình. Nếu có thể cô mới không cần cùng hắn cùng nhau trở về.

Tan học, hôm nay Lâm Nhật Nguyệt một mình về nhà, bên người không có âm thanh gào to của Sở Hạo. Bởi vì hôm nay giáo viên tiếng Anh tạm thời có việc, cho nên cho bọn họ về nhà sớm. Lâm Nhật Nguyệt có chút cảm kích nha!

Một mình đi về trên con đường nhỏ, Lâm Nhật Nguyệt hiếm khi được hưởng thụ sự thanh tịnh. Đã sắp vào cuối thu, trên con đường nhỏ kia trải đầy lá cây bạch quả* từ màu lục đáng yêu đến màu hoàng kim xinh đẹp, con ve đậu trên cành mặc một lớp áo màu vàng óng, khi gió thổi qua, lá cây hình quạt màu vàng lượn một vòng rơi xuống, trông vô cùng đẹp mắt.

*Cây bạch quả

Lâm Nhật Nguyệt thích nhất cây bạch quả vào mùa thu, không có một loại cây mùa thu nào có lá đẹp như cây bạch quả. Không có một lá cây của loại cây nào khi bay xuống có hình thái đẹp bằng cây bạch quả.

Người già thường nói cây bạch quả đã có vài trăm năm lịch sử, nó là cây cổ thụ có đặc trưng an tường yên lặng trang nghiêm, nhìn đến nó sẽ làm Lâm Nhật Nguyệt có một loại cảm động, một loại cảm động phát ra từ nội tâm không thể nói rõ.

Từ trên đường nhặt lên một mảnh lá cây – như cánh quạt giấy vàng óng đáng yêu, Lâm Nhật Nguyệt cài nó lên tóc. Đúng lúc này một trận gió thu thổi qua, cánh quạt nhỏ từ trên đầu Lâm Nhật Nguyệt uốn lượn bay xuống. Một cách nhẹ nhàng rơi khỏi đầu cô, sau đó nhẹ nhàng vuốt qua gương mặt trẻ trung của nàng. (Phiên phiên: mình ko hiểu j hết với mĩ đoạn tả cảnh nì T^T LNS: chỉnh)

Hình ảnh kia rất đẹp, mỹ lệ tới nỗi không giống như ở nhân gian. Nhưng là cái gì đẹp quá luôn dễ dàng khiến người ta ghen tị –

"A, đây không phải là Bàng sơn nữ nhân lớp 11 sao? Như thế nào một người ở trong này ngăn người a?" Lâm Nhật Nguyệt đặc biệt im lặng muốn không hấp dẫn chú ý là rất khó.

Lâm Nhật Nguyệt nhìn về phía người mang khẩu khí không tốt kia, đó là một học sinh hư hỏng trong trường, rất thích gây chuyện thị phi. Không tính để ý đến nhóm người đó, Lâm Nhật Nguyệt cầm một lá cây Bạch quả vào trong cặp, đi về phía trước.

"A a! Không để ý tới chúng ta?" Tên cầm đầu thân thủ ngăn lại Lâm Nhật Nguyệt không cho cô đi.

"Thế nào tiểu băng sơn, cười một cái cho chúng ta nhìn xem!" Một cái tà khí nói.

"Tránh ra." Nhẹ nhàng đẩy ra tay đang ngăn ở trước mặt, Lâm Nhật Nguyệt không mang theo cảm tình nói.

"Cứ như vậy còn muốn chạy?" Tên cầm đầu kia hiển nhiên không định cứ như vậy để cho Lâm Nhật Nguyệt đi.

"Tôi không quen các người."

"Hiện tại không phải sẽ quen sao? Anh tên là Vệ Lương!" Dáng vẻ lưu manh vươn ngón trỏ gậy cầm Lâm Nhật Nguyệt lên, Vệ Lương nói với cô tên của mình.

Kỳ thật Lâm Nhật Nguyệt sao lại không biết tên hắn là gì? Trong trường học ai mà không biết mấy nhân vật làm cho ngay cả giáo viên cũng không quản

được?

Bọn họ một người tên là Vệ Lương, một người tên là Trương Thiện, một người tên là Giang Ưu, người và tên rất kỳ lạ. Tên của bọn họ cùng việc bọn họ làm có sự tương phản mãnh liệt.

"Tôi không biết." Vẫn là nhẹ nhàng mà đẩy ra tay đang nâng cầm cô.

"Này, cô em cũng nên cho bọn anh một chút mặt mũi chứ!" Ở một bên Giang Ưu nhìn thấy vẻ mặt Lâm Nhật Nguyệt không thèm để ý, có chút thẹn quá thành giận, còn lấy tay đẩy cô một cái.

"Tiểu Giang!" Vệ Lương ra tiếng ngăn cản đã không còn kịp rồi, Lâm Nhật Nguyệt trọng tâm không xong ngã ngổ trên mặt đất.

"Các người đang làm cái gì!"

Đang lúc Vệ Lương muốn giơ tay kéo Lâm Nhật Nguyệt lên, Sở Hạo giống như trận con lốc vọt lại đây, đẩy Vệ Lương ra, xô ngã Giang Ưu, chỉ có Trương Thiện ở một bên thủy chung không nói được lời nào may mắn không có bị đụng đến.

"Chị Nguyệt, chị không sao chứ?" Thật cẩn thận kéo Lâm Nhật Nguyệt, Sở Hạo khẩn trương hỏi.

"Không có việc gì." Lâm Nhật Nguyệt vỗ vỗ bụi trên người.

"Các người làm gì? Dám bắt nạt Chị Nguyệt của tôi?" Sau khi nghe được Lâm Nhật Nguyệt nói không có việc gì, Sở Hạo lập tức xoay người hướng ba người kia cái lớn tiếng chất vấn.

"Xú tiểu tử, mày không biết chúng tao là ai hả? Cư nhiên dám đối với chúng tao hô to gọi nhỏ?" Giang Ưu mới từ mặt đất đứng lên hùng hăng nói.

"Ai biết các người là ai a! Tôi cần gì phải biết chứ? Tôi hỏi các người, vì sao bắt nạt Chị Nguyệt của tôi?"

Sở Hạo không biết bọn họ là hoàn toàn chính xác, bởi vì hắn trừ bỏ Lâm Nhật Nguyệt những người khác một mực không quan tâm.

"Làm sao mà bắt nạt cô ta, chúng tao thích bắt nạt cô ta đó, thế nào?" Nói xong Giang Ưu còn không yếu thế lại đẩy Lâm Nhật Nguyệt bên cạnh Sở Hạo một chút.

"Tiểu Giang!"

"Hỗn đản!" Nhìn đến Lâm Nhật Nguyệt bị lão đảo một chút, Sở Hạo đánh về phía Giang Ưu, hai người xoay đánh đứng lên.

"Hạo Hạo, không cần đánh nhau." Nhìn đến hai người giằng co, Lâm Nhật Nguyệt có chút không kiên nhẫn, nghĩ không hiểu học sinh nam vì sao thích đánh nhau như vậy.

"Không, ai bảo hắn bắt nạt chị! Hỗn đản, tao đánh chết mày! Xem mày còn dám bắt nạt chị Nguyệt nữa không?" Sở Hạo cố sống cố chết đánh Giang Ưu, mắt thấy Giang Ưu ăn vài quyền của Sở Hạo, dần dần lúc không thể ngăn cản được, Vệ Lương nháy mắt với Trương Thiện, ý bảo hắn gia nhập.

"Hạo Hạo, không cần đánh." Nhìn thấy Trương Thiện cùng Vệ Lương xoay người chuẩn bị đánh, Lâm Nhật Nguyệt bắt đầu có chút lo lắng. Tuy rằng cô không thích Sở Hạo huyên náo cùng phiền toái, nhưng là cô không muốn hắn vì cô mà bị thương tổn a!

"Tiểu tử, thật sự có tài nha! Chúng tao cùng chơi đùa với mày!"

"Tốt, Các người cùng nhau đến đi!"

Nhưng là hai tay làm sao địch nổi sáu tay? Vào lúc Vệ Lương và Trương Thiện cùng tham chiến, Sở Hạo nguyên bản chiếm thượng phong dần dần bị hạ phong, cuối cùng kiệt sức mà ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lâm Nhật Nguyệt có chút bị dọa, nàng đã quên kêu dừng tay, đã quên đi kêu người lớn, chính là lơ đãng nhìn Sở Hạo bị đá đảo trên mặt đất.

"Xú tiểu tử! Nhớ kỹ chúng ta — Vệ Lương, Trương Thiện, Giang Ưu! Về sau nhìn thấy chúng ta nhớ rõ trốn xa một chút!" Giang Ưu sau khi tự giới thiệu còn không quên đạp Sở Hạo một cước, mà Sở Hạo đã không còn có khí lực đánh trả..

"Tiểu Giang, đủ rồi!" Trương Thiện lên tiếng ngăn cản Giang Ưu.

Vệ Lương đi đến chỗ Lâm Nhật Nguyệt.

Sở Hạo nằm trên mặt đất nhìn thấy Vệ Lương đi đến chỗ Lâm Nhật Nguyệt, nghĩ rằng bọn họ muốn bắt nạt cô. Không biết lấy ở đâu ra khí lực, Sở Hạo liền đứng dậy, tiến lên chắn trước mặt Lâm Nhật Nguyệt.

"Ai dám lại bắt nạt chị Nguyệt của tôi, tôi cùng hấn liều mạng!" Sở Hạo hô lớn tuyên chiến, cũng không thèm để ý mình đã muốn mặt mũi bầm dập, toàn thân bị thương.

"Tiểu tử này, xương cốt cũng thật cứng cỏi! Như thế nào, còn không có ăn đủ quyền của chúng tao có phải hay không? Có phải còn muốn ăn đòn nữa không?"

"Bang phái của các người, bắt nạt người nhỏ bé yếu đuối thì có gì đặc biệt hơn người? Còn 'Lương Thiện Ưu' nữa, về sửa lại tên đi rồi hãy đến!"

"Mày nói cái gì?" Vệ Lương ánh mắt biến đổi, hấn hận nhất người nào lấy tên hấn làm văn.

"Nói cái gì, nói các người về đặt lại tên đi!"

"Xem ra mày còn chưa ăn đòn đủ!"

"Đại ca để cho em!" Giang Ưu không đợi Vệ Lương động thủ liền vọt đi lên, trong tay không biết khi nào lại cầm thêm một con dao gọt hoa quả.

"Tiểu Giang! Không thể dùng dao!" Khi Vệ Lương phát hiện trong tay Giang Ưu có dao, muốn giữ chặt hấn lại không kịp, chỉ có thể vẫy tay muốn bỏ đi dao trong tay hấn.

Mà Sở Hạo nhìn thấy Giang Ưu cầm dao lại đây cũng không tránh né, bởi vì hấn biết nếu như hấn né tránh, Lâm Nhật Nguyệt sẽ là người bị thương, cho nên hấn xoay người ôm lấy Lâm Nhật Nguyệt, đồng thời nói với nàng: "Chị Nguyệt em sẽ bảo vệ chị!"

"A –" Một tiếng la kinh thiên động quỷ phát ra.

"Hạo Hạo!" Lâm Nhật Nguyệt biết hấn nhất định là đã bị đâm

"Mông của tôi!" (cái mông bạn Hạo chuyên bị tấn công =))))

Giúp đỡ Sở Hạo, Lâm Nhật Nguyệt nhìn về phía mông của hấn.

Hóa ra Giang Ưu bị Vệ Lương xô một cái, cho nên lệch phương hướng và chuyển đến mông Sở Hạo.

"Tiểu Giang, sao mày lại dùng dao? Ai cho mày mang dao theo hả?" Vệ Lương lớn tiếng mắng chửi Giang Ưu, Trương Thiện giật lấy dao trong tay hấn.

"Em ... Em." Giang Ưu làm người khác bị thương hiển nhiên là bị dọa, nhìn chăm chăm mông Sở Hạo đang đổ máu kinh hoàng nói không ra lời.

"Em. Em thật không muốn đâm nó, em chỉ là muốn hù dọa hù dọa nó mà thôi! Thật đó, đại ca!"

"Thế này mà là hù dọa sao? Ôi! Mông của tôi! Chị Nguyệt –" Sở Hạo chuyển hướng Lâm Nhật Nguyệt tìm kiếm an ủi.

"Chúng ta đi bệnh viện."

"Muốn chúng tôi giúp không?" Vệ Lương nói với Lâm Nhật Nguyệt, hấn cũng không nghĩ tới sẽ có máu đổ như vậy.

"Không cần." Lâm Nhật Nguyệt trong lời nói hàm chứa tức giận, đây là lần đầu tiên cô chân chính cảm thấy tức giận.

Vệ Lương nhìn bóng dáng Lâm Nhật Nguyệt, có chút dăm chiêu sờ sờ cằm.

Trong bệnh viện.

"Oa! Bác sĩ nhẹ tay chút, định làm tôi đau chết à?"

"Oa! Ông mru sát a?"

"Oa! Chuẩn bị gây tê được không?"

Lâm Nhật Nguyệt nhìn xem bác sĩ đang giúp Sở Hạo xử lý miệng vết thương, Sở Hạo dĩ nhiên làm cho hấn mất đi sự bình tĩnh của người thấy thuốc.

Từ lúc vào bệnh viện đến giờ Sở Hạo miệng không thèm khép lại, ở phòng cấp cứu oa oa hét ầm lên, làm cho nhiều người kinh ngạc nhìn qua, tưởng là đang phát sinh chuyện gì kinh thiên động địa lắm? Kết quả khi biết được Sở Hạo chẳng qua là bị đâm vào mông, liền cười trộm đi về.

"Oa! Đã xong chưa đó?"

"Xong rồi xong rồi!" Cuối cùng cũng băng bó xong, bác sĩ không kiên nhẫn nói.

"Ồ..... Đau quá!" Ghé vào trên giường bệnh Sở Hạo lần nữa hô đau.

"Chị Nguyệt — em đau quá!" Mở miệng, Sở Hạo đáng thương hể hể nhìn Lâm Nhật Nguyệt.

"Ngủ một lát đi, tỉnh ngủ sẽ không đau." Lâm Nhật Nguyệt thản nhiên an ủi hắn.

"Được!" Sở Hạo ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, một lát sau liền ngủ giống như heo. Hắn hôm nay thể lực thật là tiêu hao rất lớn, cũng khó trách nhanh như vậy liền đã ngủ.

Ngồi ở bên cạnh giường bệnh Lâm Nhật Nguyệt dần dần chìm vào suy nghĩ của mình.

Đối với hành động bảo vệ cô hôm nay của Sở Hạo, nói trong lòng cô không cảm động đó là gạt người. Cô biết hắn từ nhỏ liền thích dính lấy cô, đối với cô có một sự thân thiết lạ thường, chính là cô thật không ngờ hắn nhưng lại bảo vệ cô đến như thế, mà ngay cả tính mạng chính mình cũng không cần!

Lâm Nhật Nguyệt sẽ không quên lúc hắn bị đánh cho mặt mũi bầm dập đến kiệt sức vẫn cố gắng đứng lên chắn ở trước mặt cô nói với Vệ Lương— ai dám bắt nạt chị Nguyệt của tôi, tôi liền cùng hắn liều mạng! Khẩu khí hết sức quyết đoán, không hề sợ hãi, không chút do dự!

Cho tới hôm nay Lâm Nhật Nguyệt mới chính thức hiểu được Sở Hạo là thật lòng xem cô như chị gái, như người thân ruột thịt, mới có thể liều lĩnh bảo vệ như thế! Cô hiểu được! Thật sự hiểu được!

Nhìn Sở Hạo đang ngủ say, Lâm Nhật Nguyệt trên mặt xuất hiện một chút ôn nhu mỉm cười, thực nhẹ, dịu dàng đến ngay cả chính cô cũng không có phát hiện.

Đánh giá hắn, Lâm Nhật Nguyệt phát hiện ra đây là lần đầu tiên thật sự cẩn thận nhìn Sở Hạo như vậy. Hắn trưởng thành, thật sự trưởng thành! Đã không còn là bé trai nhỏ bé thích đi theo sau lưng cô nữa rồi.

Hiện tại Sở Hạo vóc dáng so với cô cao hơn rất nhiều, hình thể cũng không biết cường tráng so với cô bao nhiêu lần, là nam tử hán có thể vì bảo vệ mình trước người khác mà rất liều lĩnh.

Lâm Nhật Nguyệt ánh mắt dừng lại ở trên mặt Sở Hạo, cô nhìn thấy vết sẹo ở trên cằm hắn. Đó là do Sở Hạo năm tuổi ngày ấy ở trong phòng cô ngã sấp xuống đụng đến đồng gỗ mà tạo nên.

Nói đến vết sẹo này, Lâm Nhật Nguyệt mười năm sau lần đầu tiên cảm thấy áy náy, bởi nó là vì cô mà tạo thành.

"Hạo Hạo!" Đúng lúc này, Trương Thục Viên vọt vào phòng bệnh.

"Ba mẹ, cha nuôi, mọi người tới rồi à?" Trương Thục Viên hô to làm Lâm Nhật Nguyệt trở lại hiện tại, vừa nói vừa đứng dậy lùi ra sau, để cho Trương Thục Viên đến bên giường xem Sở Hạo.

"Hạo Hạo! Con làm sao có thể biến thành như vậy? Buổi sáng ra ngoài không phải hoàn hảo sao?" Nhìn thấy trên mặt Sở Hạo có chỗ bầm tím, Trương Thục Viên hốt mất nhin không được đo.

"Bà xã, em nhẹ chút, không thấy con đang ngủ sao? Đừng đánh thức nó!" Sở Phương Uy nhỏ giọng nói với vợ.

"Nguyệt Nguyệt, đây là có chuyện gì?" Lâm Kiến Cường hỏi Lâm Nhật Nguyệt.

"Đúng vậy, Nguyệt Nguyệt, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao Hạo Hạo lại bị đánh thành như vậy?" Ngô Mĩ Lâm cũng hỏi con gái.

"Là....."

"A — lão ba lão mẹ, mọi người đến đây à?" Lúc này Sở Hạo tỉnh.

"Hạo Hạo, nói cho lão mẹ, là ai đánh con thành như vậy?"

"Lương Thiện Ưu!"

"Cái gì Lương Thiện Ưu?"

"Chính là ba cái hỗn đản!"

"Cái gì? Con một người đánh nhau với ba người?"

"Đúng vậy!"

"Con a, người không phải đang kể chuyện cười chứ?" Sở Phương Uy có chút hoài nghi lời nói của con, bằng hần một đứa chỉ một chút đau cũng kêu lại đi một người đánh ba người?

"Lão ba ba là có ý gì? Không tin con sao?" Này đã thương lòng tự trọng của Sở Hạo rồi đó!

"Chị Nguyệt! Chị nói cho mọi người biết em có phải một người đánh nhau với ba người không!"

"Nguyệt Nguyệt?" tất cả ánh mắt đều tập trung ở trên người Lâm Nhật Nguyệt.

"Đúng vậy."

"Nghe được chưa?" Sở Hạo đắc ý dào dạt nói.

"Con, con thật sự một người đánh nhau với ba người?" Sở Phương Uy vẫn là có như vậy một chút không tin.

"Chị Nguyệt đã nói, ba chưa nghe rõ sao?"

"Rõ rõ cái gì, Lương Thiện Ưu vì sao muốn đánh con?" Trương Thục Viên hỏi.

"Này, lão mẹ, cái gì bọn chúng đánh con? Là con đánh bọn chúng được không?" Hiểu lầm thành bị đánh Sở Hạo phi thường khó chịu.

"Được được được, là con đánh bọn chúng. Vậy con vì sao muốn đánh bọn chúng?"

"Bởi vì bọn chúng bắt nạt Chị Nguyệt!"

"Nguyệt Nguyệt?"

"Nguyệt Nguyệt, con không sao chứ?" Nghe được gái cũng liên lụy trong đó, Ngô Mi Lâm cùng Lâm Kiến Cường lo lắng nhìn về phía Lâm Nhật Nguyệt.

"Con không sao." Cười cười, Lâm Nhật Nguyệt ý bảo bọn họ yên tâm.

"Nói như vậy, con là vì thay Nguyệt Nguyệt xuất đầu mới cùng cái kia cái gì Lương Thiện Ưu đánh nhau?" Sở Phương Uy hỏi.

"Đúng vậy, ai dám bắt nạt Chị Nguyệt, con liền đánh người đó!" Sở Hạo vẻ mặt anh hùng khí khái nói.

"Hảo tiểu tử! Làm tốt lắm! Đây mới là điều nam tử hán nên làm!" Sở Phương Uy đối với hành động của con tựa hồ rất vừa lòng, còn vỗ một chút mông Sở Hạo.

"A!" Toàn bộ như run lên một chút, nếu Lâm Nhật Nguyệt không hoa mắt, cô còn tưởng như nhìn thấy trên trần nhà có con nhện bị dọa đến rơi xuống, ở giữa không trung múa may.

"Ba làm gì vậy, lão ba? Định làm con đau chết hả?" Vỗ về mông, Sở Hạo quát Sở Phương Uy.

"Con tiểu tử này, ba lại vô dụng nhiều lực, có đau đến vậy không?"

"Cha nuôi, mông Hạo Hạo bị dao đâm một phát." Lâm Nhật Nguyệt hướng mọi người giải thích vì sao Sở Hạo lại có phản ứng lớn như vậy. Nhưng mà Lâm Nhật Nguyệt cũng bội phục bọn họ, từ lúc bọn họ vào phòng đến bây giờ Sở Hạo vẫn là nằm úp sấp nói chuyện với bọn họ, bọn họ cư nhiên một cái cũng không có hỏi vấn đề này, thật sự là đủ tri độn.

"Cái gì? Mông bị đâm? Làm sao có thể? Bị cái gì đâm? Cho mẹ xem nào!" Vừa nghe đến mông con cũng bị thương, Trương Thục Viên cũng không để ý có người nhiều như vậy ở đây, liền vội vàng việc việc muốn kéo quần Sở Hạo xuống để nhìn vết thương.

Ba người còn lại cũng khần trương hề hề cúi thấp đầu chuẩn bị nhìn xem mông Sở Hạo. (chết cười mất, triển lãm mông bạn Hạo ==))

"Lão mẹ mẹ làm gì vậy? Đã băng bó xong rồi, có cái gì đáng xem!" Sở Hạo túm lưng quần, chết cũng không cho Trương Thục Viên kéo xuống.

"Nguyệt Nguyệt?" Nhìn đến Sở Hạo không chịu phối hợp như thế, Trương Thục Viên cũng chỉ có thể hỏi Lâm Nhật Nguyệt.

"Bị dao hoa quả đâm, khâu hai mũi, bác sĩ nói không có chuyện gì. Nghỉ ngơi cho tốt là được."

"Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!" Nghe được không có việc gì, Trương Thục Viên nhẹ nhàng thở ra.

"Thục Viên Phương Uy, thật sự là ngưng ngưng, vì Nguyệt Nguyệt nhà chị, làm cho Hạo Hạo....." Nhìn đến Sở Hạo vì con gái mình vừa bị đánh vừa bị đâm, Ngô Mi Lâm trong lòng thực bất khoan.

"Chị Mi Lâm, chị nói gì vậy? Nguyệt Nguyệt cũng giống như con gái ta đẻ ra, Hạo Hạo bảo vệ nó là việc đương nhiên, có phải hay không, xú tiểu tử?" Trương Thục Viên cắt ngang lời nói Ngô Mi Lâm.

"Đương nhiên, con đã nói rồi, ai muốn bắt nạt Chị Nguyệt con liền không thể để người đó được yên."

"Đúng đó, nam tử hán đại trượng phu cho dù là nhìn đến người bên ngoài bị bắt nạt cũng là muốn động thủ nữa là!" Sở Phương Uy là người duy nhất không quên lời tuyên ngôn 'đại trượng phu' của hấn.

Mà một bên Sở Hạo ngằm làm cái mặt quỷ, hấn mới mặc kệ cái gì nam tử hán với cả không nam tử hán! Là Chị Nguyệt nên hấn mới liều mạng, nếu người khác ngay cả nói hấn cũng chả buồn quan tâm đâu! Nhưng mà lời này hấn cũng không dám nói cho lão ba hấn nghe, trừ phi là da ngựa.

"Tốt lắm tốt lắm, chúng ta không nên âm ỷ Hạo Hạo, để cho hấn nghỉ ngơi một lúc đi!" Vẫn là Lâm Kiến Cường cẩn thận, nhìn thấy sắc mặt Sở Hạo có chút tái nhợt, liền ngăn cản mọi người không cần nói nữa.

"Hạo Hạo, con nghỉ ngơi cho tốt, không cần nói nói, đêm nay lão mẹ ở trong này cùng con!"

"Con muốn chị Nguyệt ở với con!"

"Con tiểu tử này, Nguyệt Nguyệt hôm nay nhất định đã bị kinh hách, hấn là sớm một chút trở về nghỉ ngơi, như thế nào ở trong này cùng con?" Trương Thực Viên không chút nghĩ ngợi liền thay Lâm Nhật Nguyệt cự tuyệt.

"Không sao đâu, mẹ nuôi, để con ở cùng em đi! Dù sao ngày mai là thứ Bảy, cũng không cần phải đi học."

Mọi người thấy Lâm Nhật Nguyệt chủ động đều có chút ngoài ý muốn, thế nhưng nghĩ đến Sở Hạo là vì cô mới chịu thương, cô chủ động như vậy cũng là hợp tình hợp lý, cho nên cũng không có gì hay ngoài ý muốn.

"Đó! Chị Nguyệt cũng đáp ứng rồi, lão mẹ mẹ còn vấn đề gì nữa không?" Sở Hạo bởi vì Lâm Nhật Nguyệt đáp ứng lưu lại bồi hấn mà mừng rỡ như điên.

"Vậy được rồi! Nguyệt Nguyệt, nếu có chuyện gì liền gọi điện thoại trở về a!" Trương Thực Viên nhẹ giọng chiều cổ Lâm Nhật Nguyệt.

"Nguyệt Nguyệt, cố gắng chăm sóc Hạo Hạo!" Ngô Mi Lâm cũng chiều cổ Lâm Nhật Nguyệt.

"Dạ, con biết rồi, mọi người yên tâm đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trong bệnh viện.

"Chị Nguyệt?" Sở Hạo ghé vào trên giường nhìn về phía Lâm Nhật Nguyệt.

"Ừm." Lần đầu tiên Lâm Nhật Nguyệt trả lời nhanh như vậy.

"Chị hôm nay rất ôn nhu với em nha!" Lâm Nhật Nguyệt thái độ đối với hấn khác biệt so với thường ngày làm cho Sở Hạo có chút kinh hi.

"Chị như thế nào không phát hiện?"

"Chị Nguyệt? Có phải hay không hôm nay em cứu chị, cho nên chị bị em làm cho cảm động nha?"

Đúng, chị là bị em làm cho cảm động! Lâm Nhật Nguyệt ở trong lòng nói, nhưng là cô cũng không có nói ra miệng, cô nói không nên lời.

"Chị Nguyệt?"

"Đừng nói nhiều, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Được."

Sở Hạo ở trong bệnh viện ở một tuần. Một tuần này, hấn giống như đặt mình trong thiên đường hạnh phúc, bởi vì Lâm Nhật Nguyệt đối hấn không hề giống như trước kia lạnh băng băng như vậy, cô cười với hấn nha!

Tuy rằng chỉ là vài lần cười nhẹ, nhưng là đối với Sở Hạo mà nói đã là rất thỏa mãn. Nhưng là sau đó hấn lại lo lắng, hấn lo lắng Lâm Nhật Nguyệt là vì hấn bị thương nằm viện mới có thể thay đổi thái độ đối với hấn. Vạn nhất sau khi vết thương của hấn lành và hấn xuất viện, Lâm Nhật Nguyệt đối với hấn

lại khôi phục bộ dạng hồ hững trước kia, vậy phải làm sao bây giờ?

Cho nên –

"Tiểu tử, miệng vết thương đã khép lại rồi, ngày mai liền xuất viện đi!" Bác sĩ sau khi kiểm tra xong cho Sở Hạo nói.

"Sau khi trở về, đừng lại đánh nhau, nhất định phải hảo hảo bảo trọng, trăm ngàn đừng đến bệnh viện nữa!" Bác sĩ đứng ở bên cạnh cô tá nhẹ giọng nói.

Vị y tá tiểu thư này là bị Sở Hạo dọa sợ, mỗi lần khi thay băng hoặc tiêm thuốc, Sở Hạo đều đã oa oa kêu to, đau a đau a, làm hại tất cả bệnh nhân tầng lầu này đều nghĩ lầm vị y tá tiểu thư này kỹ thuật có vấn đề, đều cự tuyệt cho cô làm y tá bên cạnh. Khiến cho cô khổ sở nhưng không nói thành lời, lại không biết làm gì với Sở Hạo.

Cho nên Sở Hạo xuất viện khiến cô vui vẻ nhất, có thể thở ra một hơi rồi, tốt nhất là vĩnh viễn cũng không cần gặp lại tên tiểu tử phiền toái này làm hại kỹ thuật của cô bị chê bai.

Kỳ thật bác sĩ xem bệnh cho Sở Hạo cũng làm gì đã xong việc?

"Bác sĩ, ông có lầm lẫn không? Mông của tôi đến bây giờ còn rất đau, đau đến nỗi buổi tối tôi không thể ngủ được, tôi làm sao có thể xuất viện được? Ít nhất còn phải nằm đây hai tuần nữa!"

"Cậu nói là cậu định nằm ở đây hai tuần nữa?" Y tá tiểu thư đứng bên cạnh nghe được hần còn muốn nằm đây hai tuần, mở to hai mắt nhìn thật cẩn thận hỏi.

"Đúng vậy! Bệnh còn chưa hết các người làm sao có thể cho tôi xuất viện? Các người không có lương tâm nghề nghiệp hay sao a?"

Xoát! Lâm Nhật Nguyệt nhìn thấy trên mặt bác sĩ cùng y tá tiểu thư đều xuất hiện mấy vệt hắc tuyến đáng sợ.

"Tiểu tử, thương thế của cậu lành rồi, không cần phải nằm viện nữa. Mông còn đau về nhà tĩnh dưỡng vài ngày thì tốt rồi." Thầy thuốc tính tình nhẫn nại nói.

"Đúng vậy đúng vậy! Cậu hiện tại không cần tiêm cũng không cần thay băng, ở trong bệnh viện cũng không cần điều trị gì a!" Cậu chạy nhanh đi thôi! Định đem bát com của tôi ném đi mới cam tâm sao! Y tá tiểu thư trong lòng hồ hết.

"Sao lại đuổi bệnh nhân xuất viện thế này? Các người là lang băm a!"

"....." Bác sĩ muốn giết người =))

"Bác sĩ, bác yên tâm đi, chúng tôi ngày mai sẽ làm thủ tục xuất viện." Lâm Nhật Nguyệt nhin không được nói với bác sĩ.

"Chị Nguyệt!"

"Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi!"

Bác sĩ cảm ơn trời đất nhìn Lâm Nhật Nguyệt, đối với lời nói của Lâm Nhật Nguyệt là tuyệt đối tin tưởng. Bởi vì chỉ có Lâm Nhật Nguyệt mới trị được tiểu tử phiền toái này, cô chỉ cần nói một câu sẽ hơn người khác nói mười câu.

"Nhớ rõ buổi sáng ngày mai đi làm nha!"

Y tá cũng là cảm động đến rơi nước mắt, nếu không phải nữ hài tử này thường xuyên ngăn cản thanh âm kêu đau của tiểu tử này, bát com của cô đã sớm không còn. Cảm kích a! Cảm kích a!

"Dạ." Lâm Nhật Nguyệt đáp.

"Chúng ta đi trước đã, hai người nhìn xem nên chuẩn bị cái gì thì cứ chuẩn bị cẩn thận đi, không cần chờ đến ngày mai luống cuống tay chân." Y tá không quên tha thiết dặn dò.

"Này, tôi không cần xuất viện, ai nói tôi muốn xuất viện?"

Mất thấy ba người đem chuyện hần xuất viện thảo luận xong, Sở Hạo sốt ruột hô.

Nhưng là bác sĩ cùng y tá để mặc hần hô, không thèm quan tâm đến lý lẽ liền đi ra khỏi phòng. Ai thèm nghe hần nha!

Cuối cùng trong phòng bệnh chỉ còn lại có Sở Hạo cùng Lâm Nhật Nguyệt đứng nhìn nhau. Sở Hạo vẻ mặt ủy khuất xen lẫn phẫn nộ, Lâm Nhật Nguyệt không thay đổi bản sắc, lạnh nhạt nhìn Sở Hạo.

"Vì sao không chịu ra viện?" Lâm Nhật Nguyệt có đôi khi thực không rõ hần suy nghĩ cái gì.

"Em vẫn chưa khỏe!" Thanh âm tức giận rầu rĩ.

"Vì sao không chịu ra viện?"

"Em sợ chị không để ý tới em."

Đáp án thực ngoài ý muốn, Lâm Nhật Nguyệt nhún mồm, dùng ánh mắt hỏi hẩn vì sao lại nghĩ như thế.

"Em sợ sau khi xuất viện, chị đối với em sẽ giống như trước đây, mà không phải ôn nhu như hiện tại!"

Cô ôn nhu với hẩn sao? Cô chính là không mặc kệ hẩn như trước kia mà thôi, cái này gọi là ôn nhu sao? Lâm Nhật Nguyệt chính mình cũng không hiểu được.

"Chị sẽ không." Trước trấn an hẩn xuất viện rồi nói sau.

"Thật sự?!" Sở Hạo hai mắt sáng lên nhìn về phía Lâm Nhật Nguyệt.

"Ừ"

"Sau khi xuất viện đối với em giống như trong bệnh viện, cười với em, nói chuyện với em?"

"Ừ." Cô có cười với hẩn sao?

"Thật tốt quá! Em hiện tại sẽ xuất viện, nơi quý quai này em một khắc cũng không cần ngây người! Y tá! Y tá!"

"Chuyện gì?" Y tá tiểu thư về mặt kinh hoàng vọt tiến vào, bát cơm của cô nha!

"Tôi muốn xuất viện! Ngay bây giờ!"

"Cái gì?" Y tá tiểu thư kinh ngạc nhìn hẩn, đã quên mất biểu lộ hi ái hay phẫn nộ.

"Tôi muốn xuất viện, ngay bây giờ!"

"Được! Được! Được! Tôi lập tức liền làm thủ tục xuất viện cho cậu!" Y tá tiểu thư cuối cùng phản ứng lại.

"Bác sĩ! Bác sĩ! bệnh nhân giường số 16 muốn xuất viện ngay bây giờ!" Không hổ là đồng sự, còn không quên hướng bác sĩ báo một chút tin vui. Không biết bọn họ có phải hay không còn muốn mở tiệc chúc mừng nữa?

"Kỳ quái, cô ấy sao lại hưng phấn như vậy làm gì?" Y tá tiểu thư bất thường hưng phấn làm cho Sở Hạo có chút trọng nhị hòa thượng* không hiểu. Lâm Nhật Nguyệt thì tại một bên bất đắc dĩ lắc đầu. (Phiên Phiên: trọng nhị hòa thượng là gì =3=, LNS: Hòa thượng cao hai trọng)

*Chú thích thêm:

Nguồn: goo ca ca

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung "Bát Quái" La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trọng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trọng ^^). Trọng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trọng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói 'Sở không tới suy nghĩ của Trọng Nhị hòa thượng', về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn "摸不着头脑" (sở không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

"Chị Nguyệt, đi nhanh thôi!" Đây là ngày đầu tiên đến trường sau khi Sở Hạo bị thương rồi xuất viện.

"Thời gian còn sớm." Lâm Nhật Nguyệt vẫn là nói không nhiều, nhưng là lại có đáp lại Sở Hạo.

"Chính là thời gian sớm mới phải đi nhanh chút, em muốn đi tìm 'Lương Thiện Ưu'!"

"Tìm bọn họ làm gì?"

"Đương nhiên là tính sổ!"

Hẩn còn chưa đánh đủ?

"Bọn họ không ở đây." Nghe được Sở Hạo muốn tìm bọn Vệ Lương, Lâm Nhật Nguyệt cũng không để tâm, bởi vì ba người bọn họ sau khi đã thương Sở Hạo liền không ở trường học, chẳng biết đi đâu. Nghe nói là chuyển đến một trường học quý tộc ở nội thành.

"Sao lại không ở đây, bọn họ đi đâu vậy?"

"Từ sau khi em nằm viện sau bọn họ cũng không xuất hiện trong trường nữa."

"Phải không? Ha ha ha! Bọn họ khẳng định là sợ em trở về tìm bọn họ tính sổ, cho nên sợ tới mức chạy thoát, ha ha ha!"

Sở Hạo tự cho là đúng cười lớn, Lâm Nhật Nguyệt rất muốn nhắc nhở hắn ngày đó là ai bị đánh quỵ rạp trên mặt đất, là ai bị đánh phải vào bệnh viện, thế nhưng cô nghĩ hắn là vừa lành vết thương lại vừa xuất viện, cũng không có ý định đã kích hắn.

"Hừ, ba cái tiểu tử kia về sau tốt nhất không cần xuất hiện ở trước mặt em, bằng không em thấy một lần đánh một lần!"

Lâm Nhật Nguyệt liếc trắng Sở Hạo một cái, đáng tiếc hắn không có phát hiện, bởi vì hắn còn đắm chìm trong trạng thái say mê không thể kiểm chế được.

"Chị Nguyệt, chị xem đây là cái gì?" Sở Hạo bị kích động chạy vào phòng Lâm Nhật Nguyệt, trong tay cầm hai tờ giấy không biết là cái gì.

"Là cái gì?" Nhìn hắn một cái, Lâm Nhật Nguyệt tiếp tục vui đùa làm bài tập, đôi kia hai tờ giấy không có hứng thú nhiều.

"Là danh sách đăng ký học TaeKwonDo, chị xem!"

"À, em muốn đi học TaeKwonDo?"

"Đúng vậy, thế nhưng không phải em học một mình, chị cũng nên đi cùng, em đã đăng ký thay cho chị rồi!"

"Ai nói chị muốn học?" Lâm Nhật Nguyệt nhàu mày nói, đôi Sở Hạo tự chủ trương có chút bất mãn.

"Em nói, chị xem, sang năm chị sẽ thi đại học, sau khi thi đại học sẽ học đại học, chị sẽ vào nội thành một mình, em sẽ không ở bên cạnh chị."

"Vậy thì sao?"

"Chị đã quên chuyện lần trước bị 'Lương Thiện Ưu' bắt nạt rồi sao? Chị đi học đại học, em sẽ có thời gian một năm không thể ở bên cạnh chị bảo vệ chị, nếu chị làm bị bắt nạt thì làm sao bây giờ? Cho nên chị phải học một chút võ để phòng thân!"

"Chị không cần." Lâm Nhật Nguyệt ghét nhất là đánh nhau.

"Nhưng là em đã đăng ký cho chị rồi, ngay cả tiền cũng đã nộp!" Sở Hạo thật không ngờ Lâm Nhật Nguyệt sẽ cự tuyệt.

"Đó là chuyện của em, chị không có bảo em báo danh cho chị." Lâm Nhật Nguyệt một chút cũng không cảm kích.

"Chị Nguyệt—" Sở Hạo lại bắt đầu làm nũng. "Chị Nguyệt—"

"Chị Nguyệt! Nếu chị không học, chính là hại em!"

Lời này nói như thế nào? Lâm Nhật Nguyệt giật nhẹ khóe miệng, cho hắn một ánh mắt "Tiếp tục nói".

"Nha, nếu chị không học, khi chị học đại học em sẽ bắt đầu lo lắng, lo lắng chị ở bên ngoài có phải hay không bị người ta bắt nạt? Sau đó em sẽ bắt đầu không có tâm tư đi học, không có tâm tư đi học thành tích của em sẽ giảm xuống, thành tích giảm xuống em sẽ không thi đậu đại học, thi trượt đại học em cũng chỉ có thể đi làm công nhân a! Chị xem, chị là không phải hại em?" Sở Hạo nghiêm trang nói được đạo lý rõ ràng.

Lâm Nhật Nguyệt lại nghe dở khóc dở cười, nghĩ không hiểu hắn như thế nào có nhiều cơ để nói như vậy.

"Vậy em không cần lo lắng thì tốt rồi." Lâm Nhật Nguyệt mới không nghe hắn đâu!

"Em làm sao có thể không lo lắng? Chị là chị Nguyệt của em nha, em không lo lắng cho chị thì em còn là người sao?"

"Em yên tâm đi, chị sẽ để cho người ta bắt nạt chị đâu." Lâm Nhật Nguyệt có chút mất đi tính nhẫn nại.

"Chị nói sẽ không để bị bắt nạt? Lần trước 'Lương Thiện Ưu' có nghe lời chị không?"

"Không nên nhiều Lương Thiện Ưu như vậy chứ?"

"Mặc kệ, chị Nguyệt chị nhất định phải đi cùng em! Phí báo danh thực đắt tiền nha!"

"Vậy đi lấy lại."

"Không thể lấy lại! Chị Nguyệt— đi! Chị Nguyệt?"

"Chị không thời gian."

"Là vào cuối tuần, sẽ không làm chậm việc học của chị!"

"Chị không có hứng thú."

"Học học rồi sẽ có hứng thú."

"....." Lâm Nhật Nguyệt suy nghĩ còn có lý do gì khác để cự tuyệt không.

"Tốt lắm, không thành vấn đề đi? Vậy quyết định như vậy nha, bắt đầu vào thứ Bảy tuần này, em sẽ đến gọi chị!" Nhìn thấy Lâm Nhật Nguyệt không nói, Sở Hạo nghĩ rằng cô đồng ý.

"Chị....."

"Em đi đây!"

Không đợi Lâm Nhật Nguyệt phản đối, Sở Hạo liền nhanh như chớp chạy, còn lại Lâm Nhật Nguyệt ở nơi nào một mình buồn rầu.

Hôm nay là thứ Bảy, là ngày đầu tiên Sở Hạo cùng Lâm Nhật Nguyệt học TaeKwonDo.

Thời gian đi học là chín giờ, hiện tại đã là tám giờ bốn mươi lăm, Lâm Nhật Nguyệt lại còn đang ở trong ổ chăn ngủ lười. Cô không nghĩ đứng lên, khó được cuối tuần có thể ngủ lười!

Nhưng là –

"Chị Nguyệt! Chị đâu rồi?" Tiếng huyền não của Sở Hạo không làm cho Lâm Nhật Nguyệt như ý.

"Chị Nguyệt, em vào đây ☐!" Vừa dứt lời liền đẩy cửa vào.

"A? Chị Nguyệt, sao còn nằm trong chăn? Chúng ta sắp bị muộn rồi! Mau đứng lên!" Kéo kéo cả người Lâm Nhật Nguyệt đang ở trong chăn, Sở Hạo sốt ruột nói.

"Em đi trước đi, chút nữa chị đến" Thanh âm rầu rĩ của Lâm Nhật Nguyệt theo trong chăn truyền ra.

"Chị có biết học chỗ nào đâu? Chị đến kiểu gì? Mau đứng lên!"

"Chị Nguyệt, mau đứng lên!" Đứng ở bên giường Sở Hạo kiên nhẫn kêu Lâm Nhật Nguyệt rời giường, "Nếu không đứng lên em liền lật chăn ra!" Không có biện pháp, Lâm Nhật Nguyệt không thêm nhìn làm cho Sở Hạo chỉ có thể lấy lật chăn ra làm uy hiếp.

Lâm Nhật Nguyệt ở trong ổ chăn tính là ngủ tiếp 2 phút mới đứng lên, nhưng là Sở Hạo chờ không kịp.

"Xoạt!" Sở Hạo thật sự một phen lật chăn Lâm Nhật Nguyệt ra.

Lạnh quá a! Lâm Nhật Nguyệt rung mình một cái, tức giận nhìn về phía đầu sở gây nên – Sở Hạo đang cầm trong tay cái chăn ấm áp của nàng.

Mà Sở Hạo ôm chăn ngơ ngác nhìn Lâm Nhật Nguyệt, lúc này trên người cô chỉ mặc một cái áo ngực cùng một quần lót nhỏ, mặt trắng nõn bởi vì tức giận mà phồng hồng mề người. (nude đề ngủ há giò =3=)

Sở Hạo tâm không tự giác kêu "Thình thịch, Lâm Nhật Nguyệt từ trong chăn truyền đến từng trận mùi thơm làm cho hần có chút trầm mê, hần thậm chí muốn.....

"Đem chăn trả lại cho chị."

"Ách? Được, cho chị!" Thanh âm Lâm Nhật Nguyệt bừng tỉnh Sở Hạo trầm tư, hần giống đang cầm củ khoai lang bỏng đem chăn đưa cho Lâm Nhật Nguyệt, sau đó tốc độ chạy một trăm mét chạy ra khỏi phòng Lâm Nhật Nguyệt.

Lâm Nhật Nguyệt không hiểu được nhìn Sở Hạo giống như trận gió chạy ra khỏi phòng nàng, hần không phải kêu nàng rời giường sao? Như thế nào lại đi ra ngoài?

"Chị Nguyệt, nhanh chút! Chúng ta sắp bị muộn rồi!" Xem ra hần còn không có quên nhiệm vụ đâu!

"Đã biết." Lâm Nhật Nguyệt bắt đầu dĩ trả lời.

Ngoài cửa phòng, Sở Hạo có chút khẩn trương thờ phỉ phò.

Hần là làm sao vậy? Vì sao hôm nay nhìn thấy chị Nguyệt lại khẩn trương như vậy? Nhắc chân lên chạy thật nhanh? Thậm chí còn muốn muốn..... Ôm cô, gần gũi cô? Cô là chị Nguyệt a! Hần làm sao có thể có ý niệm như vậy trong đầu?

"Cạch!" Lúc này Lâm Nhật Nguyệt mở cửa phòng ra.

"Đi thôi!" Lâm Nhật Nguyệt đi ra.

"Nga, đi thôi!" Sở Hạo ánh mắt lóe ra nhìn xem Lâm Nhật Nguyệt, sau đó để Lâm Nhật Nguyệt một người "Thùng thùng thùng" chạy vội xuống lầu.

Nhìn hành động bất thường của Sở Hạo, Lâm Nhật Nguyệt vô cùng ngạc nhiên nhún nhún vai cũng đi theo xuống lầu.

"Hạo Hạo, người đi nhanh như vậy làm gì?" Lâm Nhật Nguyệt kêu Sở Hạo đang vui đầu chạy về phía trước.

"Chúng ta sắp bị muộn!" Sở Hạo cũng không quay đầu lại nói.

"Em không chờ chị sao?" Lâm Nhật Nguyệt có chút buồn bực, hôm nay Sở Hạo có chút lạ, không giống hẳn bình thường.

"Em đã chờ chị từ nãy giờ, chị còn muốn em chờ như thế nào nữa!" Coi như dối, Sở Hạo cứng rắn vừa nói.

Lâm Nhật Nguyệt sững sốt, Sở Hạo chưa từng dùng khẩu khí kém như vậy đối với cô, hôm nay rốt cuộc làm sao vậy?

Mà Sở Hạo vừa nói ra câu đó chính mình cũng ngây ngẩn cả người. Hắn làm sao vậy? Làm sao có thể dùng khẩu khí kém như vậy đối với chị Nguyệt? Là hẳn chính mình không tốt, đối với chị Nguyệt ý niệm không tốt trong đầu, sao có thể lấy đem tức giận đẩy trên người chị Nguyệt?

Ảo não xoay người, chống lại ánh mắt của Lâm Nhật Nguyệt, Sở Hạo lúng ta lúng túng mở miệng:"Thực xin lỗi, chị Nguyệt."

"Không sao, chúng ta đi thôi." Tuy rằng Lâm Nhật Nguyệt không hề giải thích được, nhưng cô không muốn chủ động hỏi. Nếu Sở Hạo nguyện ý nói cho cô, như vậy cho dù cô không hỏi, hẳn cũng sẽ nói cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Chị Nguyệt, chị tức giận?" Sở Hạo thật cẩn thận quan sát sắc mặt Lâm Nhật Nguyệt.

"Không có."

"Thật sự không có?"

"Thật sự không có. Đi nhanh đi, nếu không đi sẽ bị muộn đấy." Cô thật sự không có tức giận.

Nhìn Lâm Nhật Nguyệt đang đi ở phía trước, Sở Hạo lại buồn nản lại hồi hận, hung hăng vả vào miệng mình mấy cái, đều do cái miệng này hại! Hắn vẫn cho rằng Lâm Nhật Nguyệt tức giận.

Lâm Nhật Nguyệt đi được vài bước phát hiện Sở Hạo cũng không có theo kịp, nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy hắn đang tự đánh miệng mình, thở dài, cô đi quay lại đi đến trước mặt Sở Hạo,"Hạo Hạo, chị Nguyệt đã lừa em bao giờ chưa?"

"Không có." Sở Hạo lắc đầu.

"Vậy sao em còn tự tát chính mình?"

"Chị tức giận."

"Chị không phải nói không có sao?"

"Nhưng chị không cười."

"Chị thật sự không có tức giận." Bất đắc dĩ cười cười, Lâm Nhật Nguyệt hướng Sở Hạo chứng minh cô thật là không có tức giận.

"Thật sự?"

"Thật sự, đi nhanh đi!" Lâm Nhật Nguyệt thật sự là chịu không nổi, vì không cho hắn có cơ hội nghi ngờ, liền lôi kéo tay hắn cùng nhau đi về phía trước.

Sở Hạo tâm lại bắt đầu nhảy "Thịch thịch thịch" — bởi vì Lâm Nhật Nguyệt lôi kéo tay hắn, hơn nữa đây là lần đầu tiên Lâm Nhật Nguyệt nắm tay hắn. Sở Hạo mê hoặc, chính mình rốt cuộc là làm sao vậy? Vì sao vừa mới nhìn đến chị Nguyệt mặc áo ngực cùng quần lót nhỏ lại hồi hộp như vậy, còn

muốn muốn ôm cô gần gũi cô, hiện tại chị Nguyệt cầm tay hắn lại khiến tâm hắn bắt đầu thùng thùng nhảy, sao lại thế này a? Trước kia lúc hắn cầm tay chị Nguyệt thì tâm hắn không nhảy, vì sao chị Nguyệt cầm tay hắn thì tâm hắn lại nhảy? Hơn nữa hắn giống như rất thích loại cảm giác tim đập này, vì sao lại như vậy?

Vấn đề này Sở Hạo suy nghĩ thời gian rất lâu đều không có suy nghĩ cẩn thận, cho đến khi khóa học TaeKwonDo kết thúc rồi hắn vẫn là không nghĩ không ra. Sau đó hắn lại quyết định không nghĩ nữa, dù sao chị Nguyệt không có tức giận, hắn cũng thích cái loại cảm giác tim đập này, nghĩ nhiều làm gì cho tế bào não bị tổn thương nha?

"Chị Nguyệt, rời giường!"

"Chị Nguyệt?"

"Chị Nguyệt chị Nguyệt....."

"Aiz..... Lại tới nữa!" Lâm Nhật Nguyệt khẽ cự mình, cúi đầu vào ổ chăn, bắt đầu dĩ rên rỉ.

Cô cùng Sở Hạo cùng nhau học TaeKwonDo đã hơn một năm. Sở Hạo học được thực khắc khổ, nguyên bản là người mới nhưng lại tiến bộ rất nhanh đã lên đai đen rồi, là môn sinh đặc ý của lão sư. Mà cô — Lâm Nhật Nguyệt, từ đó đến nay vẫn là đai trắng. Trừ bỏ có thể làm một cái tạm được là quạt ngã ra, cô cái gì cũng không có học được, lão sư tức giận đến mức thiếu chút nữa đuổi cô ra khỏi nhà, may mắn Sở Hạo cầu tình mới có thể tiếp tục ở lại sư môn.

Kỳ thật cô là phi thường muốn lão sư đuổi cô ra khỏi sư môn, nhưng là trời không chiều lòng người nha!

Trong một năm này cứ đúng tám giờ là Sở Hạo đến kêu cô rời giường. Nhưng sau lần hắn xông vào phòng rồi lật chăn cô lên đến giờ, hắn không còn tự tiện xông vào trong phòng cô nữa, mỗi lần hắn đều gõ cửa sau đó đợi cho cô nói đi vào mới có thể đi vào.

Mà khi vào buổi sáng thứ Bảy nào đó biết là cô vẫn đang ngủ, hắn sẽ không vào.

Như vậy hắn đã dùng biện pháp gì kêu Lâm Nhật Nguyệt rời giường? Nói lên cái này Lâm Nhật Nguyệt liền đau đầu.

Mỗi lần hắn đều ở ngoài cửa phòng giống như niệm kinh càng không ngừng kêu:"Chị Nguyệt chị Nguyệt chị Nguyệt....." Cùng với nó là tiếng gõ cửa y như hòa thượng đang gõ mõ, quả thực so với Đường Tăng còn kinh khủng hơn. Loại tạp âm này chỉ sau khi Lâm Nhật Nguyệt đứng lên mở cửa mới có thể chấm dứt.

Tựa như hiện tại.

"Chị Nguyệt chị Nguyệt....."

Lâm Nhật Nguyệt cực kỳ bắt đầu đi a! Sau khi lật chăn lên mặc quần áo, đi tới mở cửa ra.

"Chị Nguyệt—" Sở Hạo nịnh nọt cười với cô, cười đến mức mắt híp lại thành đường thẳng.

Liếc trắng mắt, Lâm Nhật Nguyệt buồn ngủ quá! Ngáp một cái, cô quyết định trở lại trên giường ngủ tiếp 10 phút nữa.

"Chị Nguyệt! Chị không thể ngủ tiếp!" Nhìn thấy Lâm Nhật Nguyệt lại hướng trên giường ngã xuống, Sở Hạo vội vàng đem cô kéo lên, sau đó lôi cô đến phòng tắm.

"Ngủ tiếp sẽ đến muộn mất, lão sư đã muốn đối với chị thực bất mãn! Nhanh chút, đánh răng!" Sở Hạo đem thuốc đánh răng cho vào bàn chải rồi đưa cho Lâm Nhật Nguyệt.

Tiếp nhận bàn chải đánh răng, Lâm Nhật Nguyệt nhắm mắt lại bắt đầu đánh răng.

"Chị Nguyệt, chị lập tức sẽ thi vào trường cao đẳng, nhưng là chị bây giờ chỉ biết một chiêu là quạt ngã, tương lai chị một người đi nội thành làm sao cho em yên tâm đây a?" Càng gần thời gian thi vào trường cao đẳng, Sở Hạo càng ngày càng lo lắng.

"Làm gì có nhiều người muốn bắt nạt mình như vậy chứ?" Lâm Nhật Nguyệt nhỏ giọng nói thầm.

"Chị Nguyệt, chị nói cái gì?"

"Chưa nói cái gì, tốt lắm, đi thôi!"

"À, được."

"Chị Nguyệt, em hôm nay sẽ dạy chị mấy chiêu đơn giản."

"A..... À..... được....." Lâm Nhật Nguyệt căn bản sẽ không muốn học, đối với thứ kia cô một chút hứng thú cũng không có, nếu không phải do Sở Hạo lôi đi, cô sớm không đi rồi.

Sau khi thi vào trường cao đẳng, Lâm Nhật Nguyệt dựa theo ý nguyện của mình mà thuận lợi thi đậu đại học sư phạm, cô đối với con đường mình đi rất rõ ràng. Xem tính cách im lặng của mình, cô thích hợp nhất là làm giáo viên, hơn nữa là ở ở nông thôn mà không phải ở nội thành.

Nội thành rất ồn ào, người lại nhiều, cuộc sống tiết tấu cũng mau, là không thích hợp cho người ngốc như cô. Cô thích cuộc sống ở nông thôn, im lặng nhàn nhã, cho nên cô nhanh chóng quyết định thi đại học sư phạm, tốt nghiệp xong sẽ trở lại làm giáo viên.

Hôm nay là ngày Lâm Nhật Nguyệt đi học đại học sư phạm mà cô đã đăng ký. Đi cùng cô có vợ chồng Lâm Kiến Cường, vợ chồng Sở Phương Uy, đương nhiên còn có Sở Hạo.

Sau khi làm hết xong mọi việc, Lâm Kiến Cường bọn họ chuẩn bị đi trở về.

"Nguyệt Nguyệt, một người ở trong này cố gắng tự chăm sóc bản thân thật tốt, mọi việc đều phải cẩn thận a!" Ngô Mĩ Lâm dặn dò con gái.

"Có chuyện gì liền gọi điện thoại về, biết không?" Lâm Kiến Cường cũng dặn.

"Dạ, con biết."

"Nguyệt Nguyệt, có người bắt nạt con thì con quật ngã luôn bọn họ, không cần khách khí có biết hay không?" Trương Thục Viên mô tả động tác quật ngã nói với Lâm Nhật Nguyệt.

"Con biết, mẹ nuôi." Lâm Nhật Nguyệt cười cười đáp.

"Nguyệt Nguyệt, có muốn Hạo Hạo lại dạy cho con mấy chiêu nữa không?" Sở Hạo học TaeKwonDo nhưng là Sở Phương Uy đại lực duy trì, từ sau khi Sở Hạo lấy được đai đen mang về, Sở Phương Uy không bao giờ mắng Sở Hạo không có khí khái nam tử hán nữa.

"Ách, không cần, cha nuôi, Hạo Hạo đã dạy rất nhiều chiêu rồi." Chính là một chiêu cũng không học được.

"Tốt lắm, chúng ta đi thôi, con nhất định phải cố gắng chăm sóc bản thân thật tốt a!"

"Dạ, con biết rồi. Ba mẹ, cha nuôi mẹ nuôi hẹn gặp lại! Hạo Hạo?" Lâm Nhật Nguyệt nhìn về phía Sở Hạo ở một bên thủy chung không nói được lời nào, từ khi cô làm thủ tục xong đến giờ, hần cơ hồ không nói một câu nào.

"Con từ tiểu tử này, bình thường con không có việc gì cũng nói rất nhiều mà, hôm nay như thế nào cũng không cạy ra được một câu vậy?" Trương Thục Viên miệng không ngán cản nói.

"Mọi người đi về trước đi! Chút nữa con về sau!" Sở Hạo rầu rĩ nói.

"Vì sao?"

"Con muốn lại đi dạo nơi này, nhìn xem đại học này có cái gì để khích lệ khích lệ chính mình, sang năm cũng thi vào trường này."

"Nhìn không ra tiểu tử nguoi đồ lại có suy nghĩ như vậy! Vậy được rồi, chúng ta đi về trước, con về muộn chút cũng được! Nhưng mà đừng muộn quá!"

"Đã biết, mọi người đi nhanh đi! Đi đi đi đi!" Sở Hạo giống như đang đuổi gà, lừa bốn người lớn chạy về.

"Hạo Hạo!" Lâm Nhật Nguyệt nhìn Sở Hạo, cô biết đi dạo quanh trường này chỉ là cái cớ mà thôi, hần là có chuyện muốn nói với mình cô.

"Chị Nguyệt, em không muốn xa chị!" Sở Hạo ai oán nhìn Lâm Nhật Nguyệt, giống như oán phụ chốn thâm cung.

"Cũng không phải một năm không thể gặp mặt, cuối tuần chị đều sẽ về." Lâm Nhật Nguyệt có chút buồn cười nhìn hần.

"Nhưng là một tuần em mới được gặp chị một lần, trước kia em mỗi ngày đều có thể nhìn thấy chị!" Sở Hạo khó chịu, khó chịu đến cực điểm.

"Kia cũng không có biện pháp a!"

"Vì sao em lại sinh sau chị một năm chứ?"

"....." Lâm Nhật Nguyệt không nói gì, cái này cô cũng không biết giải thích thế nào.

"Chị Nguyệt, chị ở đây một mình làm em rất lo lắng!"

"Lo lắng cái gì chứ?"

"Nếu có người bắt nạt chị thì làm sao bây giờ?"

"Sẽ không."

"Chị làm sao mà biết không có? Nơi này so với ở nông thôn phức tạp hơn, người nào đều có, vạn nhất có loại hỗn đản như 'Lương Thiện Ưu', vậy chị

phải làm sao bây giờ?" Hấn còn vẫn còn nhớ ba người kia nha!

"Nơi này là đại học, không phải nơi long xà hỗn tạp."

"Đại học thì làm sao? Ở đại học chả lẽ không có người xấu hay sao?"

"Chị sẽ tự chăm sóc chính mình, sẽ không để cho người ta bắt nạt chị đâu, em yên tâm đi!" Lâm Nhật Nguyệt nhần nại nói.

"Chị chỉ biết một chiêu quật ngã, em làm sao yên tâm được?"

"Lão sư không phải đã nói sao? Chiêu quật ngã nếu dùng đúng là rất uy lực, hơn nữa thầy cũng nói là chiêu quật ngã của chị đúng mà đúng không?"

"Đó không phải do thầy nói." Sở Hạo thốt ra, lại lập tức hối hận muốn cắn đầu lưỡi của mình.

"Không phải em bảo là thầy nói sao?" Lâm Nhật Nguyệt nghi hoặc nhìn hấn.

"Ách..... Đúng vậy, đúng vậy, là lão sư nói." Sở Hạo lời nói lóe ra, chột dạ không dám nhìn Lâm Nhật Nguyệt.

"Lão sư căn bản là chưa nói, là em gạt chị đúng không?" Lâm Nhật Nguyệt thông minh hỏi.

"Là lão sư nói thật mà, em không có....." Sở Hạo nói không được nữa, bởi vì Lâm Nhật Nguyệt đang dùng ánh mắt trong sáng nhìn hấn.

"Đúng, là em lừa chị!" Mắt thấy giấu giếm không nổi nữa, Sở Hạo đơn giản liền thừa nhận.

"Vậy mấy lần em bị chị quật ngã đều do em nường chị?" Kỳ thật không cần hỏi cũng biết.

"Không phải, có mấy lần là thật, không phải em cố ý nường chị!"

"Kia không phải nói chiêu quật ngã của chị vẫn là có uy lực sao? Ít nhất chị có thể đem em vốn mạng đại đen quật ngã được đúng không? Cho nên em không cần lo lắng."

"Nhưng không phải lúc nào cũng bách phát bách trúng!"

"Hạo Hạo, phải như thế nào thì em mới không lo lắng?" Lâm Nhật Nguyệt không muốn lại cùng hấn thảo luận vấn đề này.

"Dù thế nào em cũng không yên tâm được!"

"Vậy phải làm sao bây giờ? Chị không học đại học nữa, đi về với em được không?"

"Cái này.....cái này không được."

"Cái này không được, cái kia không được, như thế nào mới được?"

"Em....."

"Hạo Hạo, em mà còn như vậy nữa thì từ nay chị không thêm đề ý đến em nữa!" Lâm Nhật Nguyệt bắt đầu dĩ a! Bắt đầu từ khi nào mà cô phải nói những câu như thế này?

"Đừng mà! Nếu không như vậy đi! Về sau chị mỗi ngày đều phải gọi cho em một cuộc điện thoại, nói cho em biết những chuyện xảy ra ở đây của chị." Dưới tình thế cấp bách, Sở Hạo rốt cục nghĩ ra một cái biện pháp.

"Được..... Được rồi!" Trước đó hấn đã rồi tính sau.

"Còn có, về sau vào cuối tuần chị vẫn phải học TaeKwonDo với em, cho đến khi em thi đại học mới thôi!"

"Còn phải học nữa?" Hấn như thế nào lại không hết hy vọng như vậy? Cô căn bản là không muốn học nha!

"Đúng, còn phải học! Học đến lúc em thi xong đại học có thể ở bên cạnh chị bảo vệ chị mới thôi!"

"Aiz, được rồi! Đợi chút, ý em là em là em sẽ thi vào trường chị đang học?"

"Đúng vậy! Chị Nguyệt ở đâu thì em ở đó!"

"Đừng nói là em cả đời sẽ đi theo chị đó nha!"

"....." Sở Hạo không nói gì, hấn chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ tách xa Lâm Nhật Nguyệt.

"Em mặc kệ, dù sao em cũng sẽ thi đại học sư phạm, tương lai cũng muốn làm một giáo viên!"

"Ách....." Đối mặt với vẻ mặt kiên trì của Sở Hạo, Lâm Nhật Nguyệt không biết nên nói cái gì.

"Được rồi, chị Nguyệt, chúng ta liền quyết định như vậy đi! em về đây! Chị cố gắng tự chăm sóc bản thân thật tốt a!"

"Ừ, được rồi."

"Còn có, khi nào em về đến nhà, em sẽ gọi điện thoại cho chị!"

"Ừm, được."

Nhìn bóng dáng Sở Hạo, Lâm Nhật Nguyệt ần ần có chút lo lắng. Nhìn dáng vẻ của hắn giống như muốn đi theo cô cả đời, điều này làm sao có thể? Tương lai cô sẽ có cuộc sống của cô, mà hắn cũng sẽ có cuộc sống của hắn, không có khả năng cả đời sẽ giống như bây giờ được a!

Hơn nữa bây giờ Sở Hạo vì cô mới muốn thi đại học sư phạm, cũng không phải chính mình muốn thi, tương lai chờ hắn hiểu được bản thân chân chính muốn điều gì đó, hối hận sẽ không kịp!

Làm sao bây giờ? Lâm Nhật Nguyệt buồn rầu a! Sở Hạo này thực sẽ luôn gây phiền toái cho cô! Tính tính, dù sao còn có thời gian một năm, trong một năm này mình cố gắng khuyên hắn là được, đem hắn đang lầm đường lạc lối dẫn ra ánh sáng là được? Lâm Nhật Nguyệt tự mình suy nghĩ biện pháp tốt nhất!

Nhưng mà nếu cô không khuyên được Sở Hạo?

Sự thật chứng minh Lâm Nhật Nguyệt cũng không thể khuyên được Sở Hạo. Bởi vì một năm sau, Sở Hạo vẫn đăng ký thi đại học sư phạm. Đối Sở Hạo mà nói, nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học sư phạm là ngày vui vẻ nhất của hắn..... Còn một khắc vui vẻ này đối Lâm Nhật Nguyệt mà nói là sự thất bại nhất của cô.

Hôm nay là ngày Sở Hạo đến trường đại học sư phạm làm thủ tục.

Sở Hạo rất vui vẻ a! Hắn rốt cục lại có thể cùng chị Nguyệt mỗi ngày cùng một chỗ!

Nhưng là, chuyện không ngờ được đã xảy ra!

Sau khi Sở Hạo làm thủ tục xong, thầy giáo làm thủ tục nói cho hắn, bọn họ muốn sinh viên mới đi học ở khu nhà mới của trường, cách khu nhà cũ là khu đại học thành N n km – khu đại học thành S. (n vs s gì đây =3=)

Này đối Sở Hạo mà nói không thể nghi ngờ chính là sét đánh giữa trời quang! Hắn thi trường này là vì cái gì nha? Không phải là vì cùng Lâm Nhật Nguyệt cùng một chỗ sao? Hiện tại lại bắt hắn đi khu nhà mới, mà Lâm Nhật Nguyệt ở khu nhà cũ, này không phải giống y như một năm vừa rồi sao? Vậy việc hắn thi đại học sư phạm không phải là không phải là vô ích sao?

Vì thế, Sở Hạo tức giận chất vấn thầy giáo: "Vì sao lại muốn tôi đi khu nhà cũ?"

"Không phải mình em, là toàn bộ sinh viên mới!"

"Cái gì toàn bộ sinh viên mới, tôi hỏi thầy vì sao tôi muốn đi khu đại học thành quý cái gì đó?"

"Đây là trường học sắp xếp, bởi vì khu nhà cũ không thể chứa nhiều sinh viên mới như vậy! Còn có, đó là khu đại học thành S, không phải cái quý quái gì!" Thầy giáo thấy Sở Hạo xưng hô về khu nhà đại học như vậy có chút bất mãn!

"Tôi ngọc mới đi đến chỗ đó? Tôi không cần đi nơi quý quái đó, đi đến đó thì làm sao tôi gặp chị Nguyệt được đây a?"

"Vị đồng học này, em đừng nháo nữa được không?" Thầy giáo kiên nhẫn sắp bị Sở Hạo bức điên.

"Con xú tiểu tử này, không cần ở trong này cần quý! Đi, theo mẹ đi ra ngoài!" Trương Thực Viên nhìn không được, kéo lỗ tai Sở Hạo đem hắn lôi ra khỏi phòng làm thủ tục.

"Lão mẹ làm gì vậy? Con còn chưa nói chuyện xong với ông già trong kia đâu!" Bị lôi ra khỏi phòng làm thủ tục Sở Hạo có chút không cam lòng.

"Nói chuyện cái gì? Con thế mà gọi là nói chuyện sao? Con là đang có tình gây sự thi cô!" Trương Thực Viên sắp bị Sở Hạo làm cho tức chết.

"Ai gây sự? Con chỉ là không muốn đến cái chỗ đại học thành quý quái gì đó mà thôi!"

"Đây là trường học sắp xếp, sinh viên mới đều đi, cũng không phải chỉ có một mình con đi! Nếu con không đi, một mình con ở lại chỗ này làm gì?" Trương Thực Viên có đôi khi thật không hiểu được, trong óc đứa con của mình đang có cái gì? Toàn là cớ? Hay là bông?

"Con....." Sở Hạo nói không ra lời.

"Con cái gì mà con! Chờ một chút con liền ngoan ngoãn lên xe đến khu nhà mới cho mẹ! Hôm nay may mắn cha con bận công vụ nên không đến, bằng

không không đánh cho con một trận mới lạ!"

"Mẹ nuôi, mẹ yên tâm đi, con sẽ đưa em lên xe. Mẹ hãy đi về trước đi!" Lâm Nhật Nguyệt trấn an Trương Thực Viên nói.

"Nguyệt Nguyệt a, vậy phiền con rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Trước cửa xe chờ tân sinh viên

"Chị Nguyệt –" Đứng ở ngoài cửa xe, Sở Hạo về mặt ai oán, về mặt lòng chua xót.

"Lên xe đi!" Lâm Nhật Nguyệt có chút chịu không nổi hẳn.

"Chị Nguyệt –" Lôi kéo tay Lâm Nhật Nguyệt, Sở Hạo như thế nào cũng không chịu lên xe.

"Bíp bíp!"

"Nghe tôi nói này bạn sinh viên kia, cậu nhanh chút được không?" Chú lái xe bấm còi ý bảo Sở Hạo nhanh chút lên xe.

"Đi lên đi!"

"Em..... em....." Sở Hạo vẫn còn lắp bắp không muốn lên xe.

"Bíp bíp!" Chú lái xe lại không kiên nhẫn bấm còi.

Thật sự là chịu không nổi! Chú lái xe đối với đỉnh xe đảo cặp mắt trắng dã. Từ lúc hắn mang xe đi đến đây, tiểu tử này đã tới rồi, sau đó cứ đứng ngoài cửa từ lúc đó cũng không lên xe, lôi kéo cô gái kia không biết ở nơi nào đến diễn mười mấy màn đưa tiễn rồi. (=3=??)

"Thức giục cái gì chứ! Chờ thêm hai giây nữa sẽ chết à?" Sở Hạo hỏa lớn quay đầu lại quát chú lái xe.

"Hắc! Cậu tiểu tử này, có định lên xe không đây? Không lên thì tôi đi đây a!"

"Hạo Hạo, nhanh lên xe, em xem mọi người trên xe đều đang chờ mình em đó!" Lâm Nhật Nguyệt bắt đầu nhìn những cái đầu đang vươn ngoài của sổ xe, nhóm sinh viên mới chính là đang hứng trí dạt dào nhìn bọn họ.

"Chị Nguyệt, em sẽ gọi điện thoại cho chị."

"Đã biết."

"Chị Nguyệt, khi không phải học em sẽ đến thăm chị."

"Đã biết."

"Chị Nguyệt, em đi đây!"

"Đi nhanh đi."

"Chị Nguyệt, chị cho em ôm một cái được không?" Một chân sai bước xe Sở Hạo xoay người đáng thương hề hề nói.

"Được rồi!" Lâm Nhật Nguyệt nhin xuống xúc động mắt tròn trắng, cũng không phải sinh lý từ biệt nha!

"Chị Nguyệt –" Sở Hạo gắt gao ôm lấy Lâm Nhật Nguyệt, còn không quên diễn thêm một màn nữa.

Chú lái xe trên xe không khỏi rung mình một cái, tiểu tử không cần buồn nôn như vậy chứ?

"Được rồi được rồi, đi lên đi!" Lâm Nhật Nguyệt tránh ra Sở Hạo đang ôm ấp, đem hắn lôi lên xe, đồng thời nói với chú lái xe, "Sur phụ, đóng cửa, lái xe!"

"Được!"

"Rầm!" Cửa xe đóng lại, xe cũng lập tức khởi động.

"Haizz!" Cuối cùng tiến bước, Lâm Nhật Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, xoay người hướng phòng ngủ đi đến.

Khi đi qua giảng đường, Lâm Nhật Nguyệt dừng bước.

Trước cửa giảng đường có 4 cây bạch quả, tuy rằng niên đại không phải rất dài, nhưng đã được trồng cách đây khá lâu. Khi đến tháng 9 hàng năm, lá cây lại bắt đầu thay đổi.

Nhìn nhìn, Lâm Nhật Nguyệt không khỏi nhớ tới hai năm trước ở nông thôn, trước cây bạch quả đã xảy ra một chuyện.

Lúc ấy Sở Hạo che ở trước mặt cô nói với người bắt nạt cô— ai còn dám bắt nạt chị Nguyệt của tôi, tôi liền cùng hấn liều mạng! Khẩu khí quyết đoán kia cho đến nay cô cảm thấy kỳ ức này hẳn còn mới mẻ.

Lúc Giang Ưu cầm dao hướng về phía hấn, hấn không né ngược lại xoay người ôm lấy cô, cô biết hấn không né là vì không để cô bị thương.

Sở Hạo a! Lâm Nhật Nguyệt trên mặt nổi lên một tầng ôn nhu sáng bóng.

"Nguyệt Nguyệt, như thế nào một người ở trong này a?" Đột nhiên một thanh âm nam nhân cắt ngang Lâm Nhật Nguyệt trầm tư.

Nhìn về phía người tới, là An Trạch— học trưởng sinh viên năm thứ ba

"Học trưởng." Về mặt không tự giác về tới nguyên bản lạnh nhạt.

An Trạch nhìn cô nháy mắt biến hóa biểu tình, hoài nghi chính mình vừa rồi có phải hay không nhìn lầm rồi? Hấn vừa nhìn thấy trên mặt Lâm Nhật Nguyệt một chút ôn nhu, một chút ôn nhu hấn chưa bao giờ nhìn thấy, là nhìn lầm rồi sao? Hấn hỏi chính mình.

Khi ánh mắt lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Nhật Nguyệt, An Trạch liền cảm thấy cô rất đặc biệt, trên người cô có loại khí chất im lặng lạnh nhạt khiến hấn bị hấp dẫn thật sâu.

Sau khi cùng cô tiếp xúc, hấn phát hiện Lâm Nhật Nguyệt là một cô gái có thể làm cho người ta yên ổn. Cô chỉ cười nhạt một cái sẽ làm người khác có loại cảm giác tâm hồn yên ổn, trên người cô có một cổ hương vị bình yên giữa thế tục và siêu thế tục đan xen.

An Trạch biết cô chính là người con gái hấn cần tìm. Nhưng là muốn đến được với cô gái như vậy thì hấn không thể nóng vội. Cho nên một năm này hấn vẫn lấy thân phận học trưởng yên lặng canh giữ ở bên người cô, muốn cô có thói quen luôn có hấn bên người, muốn cô sẽ thích hấn.

Nhưng là, loại ý tưởng này cùng thực hiện tựa hồ là sai, bởi vì một năm này Lâm Nhật Nguyệt đối hấn thái độ thủy chung đều là thân thiện, không lạnh cũng không nóng, ở trong mắt cô hấn bất quá là một học trưởng mà thôi.

Điều này làm cho An Trạch thực thất bại, nghĩ rằng nên thay đổi một chút loại phương thức ở gần này.

"Nguyệt Nguyệt, đêm nay rảnh không? Chúng ta cùng đi xem phim đi!" Nên chủ động nói ra, An Trạch nghĩ.

"À, đêm nay em muốn lên thư viện kiểm số tư liệu."

"Vậy à? Vậy anh đi cùng em nha! Dù sao anh cũng không có việc gì, có thể giúp em."

"Không cần, em tự mình tìm là được rồi."

"Vậy được rồi!" An Trạch hiểu biết Lâm Nhật Nguyệt, nếu hấn nhất định phải nói những câu làm cho cô đồng ý để hấn đi cùng cô, chỉ làm cho cô càng phản cảm, cho nên hấn không miễn cưỡng.

Nhưng là không ai quy định An Trạch hấn không thể cũng lên thư viện tìm tư liệu nhỉ?

Đêm đó, Lâm Nhật Nguyệt đi thư viện thật sớm. Cô muốn sớm một chút tra xong rồi về phòng ngủ.

Trong thư viện, Lâm Nhật Nguyệt kiễng mũi chân vươn tay lên để lấy quyển sách ở giá cao nhất trên kia, nhưng là cô như thế nào cũng với không tới.

Lúc này, có người vươn tay lên lấy quyển sách kia, Lâm Nhật Nguyệt quay đầu vừa thấy, là An Trạch.

An Trạch đối cô cười cười, đem sách đưa cho cô.

"Cám ơn học trưởng." Lâm Nhật Nguyệt tiếp nhận sách, sau khi nói cảm ơn với An Trạch thì bắt đầu mở quyển sách kia ra xem có tư liệu cô muốn hay không. Đối với lý do vì sao An Trạch lại ở trong thư viện, cô một chút cũng không có cảm thấy kinh ngạc hoặc là nghi hoặc.

An Trạch nhẹ nhàng mà thở dài, cô chính là như vậy, cũng không hỏi việc của người khác bao giờ. Nếu mình nói cho cô, cô sẽ thật sự nghe, nếu mình không nói cho cô, cô cũng không bao giờ chủ động hỏi.

Lâm Nhật Nguyệt chuyên tâm nhìn sách, An Trạch cũng không phải không biết xấu hổ quấy rầy cô, chỉ có thể ở một bên lẳng lặng cùng cô.

Ước chừng qua nửa giờ, Lâm Nhật Nguyệt rốt cục theo quyển sách dày kia ngẩng đầu lên, rốt cục tra xong rồi!

"Tra xong chưa?"

"Ách, học trường?" Lâm Nhật Nguyệt không nghĩ tới hắn còn ở nơi này, "Ừ, tra xong rồi."

"Vậy đi thôi, anh đưa em về phòng ngủ!"

Lâm Nhật Nguyệt cùng An Trạch một đường không nói gì đi tới cửa ký túc xá nữ.

"Đến rồi, hẹn gặp lại!" Lâm Nhật Nguyệt xoay người chuẩn bị về phòng ngủ.

"Nguyệt Nguyệt!" An Trạch ở phía sau gọi cô lại.

"Còn việc gì sao?"

"Nguyệt Nguyệt, anh có chút chuyện muốn nói với em!" An Trạch yên lặng nhìn Lâm Nhật Nguyệt, ngọn đèn mờ nhạt chiếu xuống cô càng thêm động lòng người.

"Ừm" Lâm Nhật Nguyệt tùy ý ứng thanh, sau đó nhìn An Trạch, chờ hắn nói tiếp.

"Nguyệt Nguyệt!" Hai tay đặt tại trên vai Lâm Nhật Nguyệt, An Trạch còn thật sự nhìn cô.

"Học trường, có chuyện gì thì nói đi!" Lâm Nhật Nguyệt nhẹ nhàng mà đẩy ra tay An Trạch đặt ở trên vai cô, cô không thích như vậy.

Hành động của Lâm Nhật Nguyệt làm cho An Trạch có chút bị thương, nhưng đây là cô gái hắn muốn, hắn sẽ không khinh địch mà bỏ cuộc như vậy.

"Nguyệt Nguyệt, lời nói kế tiếp anh hy vọng em có thể thật sự nghe!" An Trạch vươn tay cầm lấy tay Lâm Nhật Nguyệt, lần này hắn nắm thật sự nhanh.

"Nguyệt Nguyệt, anh." An Trạch muốn thổ lộ với Lâm Nhật Nguyệt.

"Chị Nguyệt!" Đột nhiên trong lúc đó toát ra thanh âm cất ngang An Trạch thổ lộ với Lâm Nhật Nguyệt, An Trạch có chút tức giận nhìn về phía người tới.

"Hạo Hạo?" Một bên Lâm Nhật Nguyệt nguyên bản đang muốn rút tay mình trong tay An Trạch, sau khi nghe được thanh âm Sở Hạo liền đình chỉ động tác, kinh ngạc nhìn Sở Hạo giờ phút này hắn là ở khu nhà mới của đại học.

"Em làm sao có thể ở trong này?"

Sở Hạo cũng không lập tức trả lời Lâm Nhật Nguyệt, giờ phút này lực chú ý của hắn toàn bộ đặt ở chỗ tay Lâm Nhật Nguyệt đang bị An Trạch cầm, ở xa hắn đã nhìn thấy chị Nguyệt cùng người kia đứng thật lâu trước cửa ký túc xá.

"Chị Nguyệt, người này là ai vậy a?" Đi đến bên cạnh hai người, một phen kéo qua tay Lâm Nhật Nguyệt đem nắm vào trong tay mình, tràn ngập địch ý nhìn người trước mắt dám can đảm nắm tay chị Nguyệt của hắn, chiều cao cũng tương đương với hắn, tên chương mất này so với hắn còn đẹp hơn.

"Anh ấy là học trường sinh viên năm thứ ba, An Trạch."

Sở Hạo cũng không cùng An Trạch chào hỏi, chính là trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái.

"Hạo Hạo, em vì sao lại ở chỗ này?"

"Em đến thăm chị a!" Sở Hạo nói thân nhiên.

"Em. em đến bằng cách nào?"

"Người hỏi đầu kia lái xe đưa em đến."

"Em nói là sư phụ lái xe buổi chiều đưa các em đi khu nhà mới?"

"Đúng vậy, trừ bỏ chú ấy còn có ai a?" Nhìn Lâm Nhật Nguyệt, Sở Hạo nhớ tới buổi chiều sau khi hắn lên xe đã xảy ra một chuyện, đây cũng là nguyên nhân hắn tới tìm Lâm Nhật Nguyệt.

Buổi chiều sau khi Sở Hạo lên xe, "Tôi nói này tiểu tử a, cậu với bạn gái cậu cũng đâu phải sinh lý từ biệt, cần phải buồn nôn như vậy sao? Hại tôi nổi hết cả da gà!" Chú lái xe cười nhạo nói với Sở Hạo.

Những người khác trên xe cũng đồng cảm đều gật đầu.

"Nhưng mà bạn gái cậu trông cũng được đấy." Chú lái xe còn nói thêm.

"Đúng vậy, là thuộc loại khí chất, rất hương vị. Đây, cậu làm thế nào mà có người bạn gái tốt như vậy?" Trên xe không biết ai toát ra đến một câu.

"Các người.... Các người đang nói cái gì nha? Bạn gái cái gì a?" Sở Hạo không thể tin nổi hỏi.

"Hắc, tiểu tử cậu giả ngốc làm gì nha? Không phải là người con gái vừa rồi ở ngoài xe cậu lưu luyến không rời, còn ôm ấp đó sao? Cô ấy không phải bạn gái cậu sao?"

"Nói cái gì vậy! Đó là chị Nguyệt của tôi!" Sở Hạo bây giờ mới nghe hiểu được bọn họ nói là Lâm Nhật Nguyệt.

"Cái gì? Là chị cậu? Không phải bạn gái cậu sao?" Toàn bộ mọi người trên xe kinh ngạc nhìn Sở Hạo, bao gồm cả chú lái xe.

"Đây, chú lái xe! Cầu xin chú nhìn phía trước được không? Chú muốn tạo ra tai nạn thảm khốc đấy à?" Mọi người quắc mắt hô.

"À, đúng đúng đúng! Nhìn phía trước!"

"Đó là chị ruột của cậu sao?" Có một nữ sinh hỏi.

"Không phải chị ruột."

"Đây, cậu tên là gì?" Có một nam sinh chỉ vào Sở Hạo hỏi.

"Sở Hạo."

"Sở lão đệ, nếu đó là chị cậu mà không phải bạn gái cậu, vậy cậu giới thiệu cô ấy làm bạn gái tôi đi!" nam sinh kia nói.

"Không được!" Sở Hạo phản ứng thực kịch liệt.

"Vì sao nha? Cô ấy cũng không phải bạn gái cậu!"

"Dù sao không được chính là không được!" Sở Hạo không chút nghĩ ngợi, trực giác chính là không được.

"Ai! Tôi nói cậu thật đúng là một tiểu tử ngốc a!" Chú lái xe nhin không được xen mồm nói.

"Sao lại nói tôi ngốc?"

"Cậu thích chị cậu mà cậu không biết sao?" Đoàn người tất cả đều lấy ánh mắt coi thường nhìn Sở Hạo.

Vừa rồi ở tình cảnh ngoài xe của bọn họ tất cả mọi người trên xe đều nhìn thấy hết, trừ bỏ người mà không ai lại không nhìn ra được tình cảm của Sở Hạo đối với Lâm Nhật Nguyệt, không phải tình cảm chị em, rõ ràng là tình cảm nam nữ.

"Tôi biết a! Tôi từ nhỏ đã thích chị Nguyệt!" Đây sao lại bảo hán ngốc nha?

"Chúng ta nói thích không phải kiểu thích mà cậu nói!"

"Thích chính là thích, còn phân chủng loại sao?" (hô hô, ngây thơ hết chỗ nói, bắt quá ta thích *3*)

"Hơ—" Bọn họ muốn hôn mê.

"Chúng tôi nói thích là một nam nhân với một nữ nhân, không phải là thích của một em trai với chị gái, hiểu không?" Nam sinh vừa mới nói kia giống như đang dạy tiểu bằng hữu chính là Sở Hạo.

"Đây có khác nhau sao?" Sở Hạo ngơ ngác hỏi.

"Hơ—" Ai tới cứu cứu bọn họ?

"Đương nhiên là có khác nhau! Phải nói nam nhân với nữ nhân là thích, thích là yêu, yêu! Cậu hiểu hay không? Nói cách khác cậu yêu chị cậu!"

"Mọi người nói tôi yêu chị Nguyệt?"

"Đúng!" Tập thể gật đầu, bao gồm chú lái xe.

"Đây, chú, chú chuyên tâm lái xe được không?"

"Được được được!"

"Này, Sở Hạo tôi hỏi cậu, vì sao cậu không muốn giới thiệu chị cậu cho tôi làm bạn gái a?"

"Không muốn sẽ không nguyện ý, nào có cái gì vì sao?"

"Trời ạ! Trên đời này làm sao có thể có như vậy..... Sao có người ngu ngốc như vậy?"

Hiện tại mọi người trên xe có một ý tưởng chung, đó là tiểu tử này nhìn ngoài mặt thì thông minh nhưng trong óc kỳ thật là một đồng cỏ.

"Ngay cả yêu và thích cũng không phân biệt được! Cậu sao vậy nha? Sống đến gần này không thấy uống phí sao?" Mọi người trên xe giống như bắt đầu nổi lên quả trách Sở Hạo.

"Có lẽ chúng ta hiểu lầm, nói không chừng bọn họ trong lúc đó thật sự không có tình cảm nam nữ? Chính là tình cảm tốt một chút mà thôi □!"

"Này, Sở Hạo, cậu kể một chút chuyện của cậu và chị cậu đi."

"Có chuyện gì đâu mà kể?" Sở Hạo không rõ những người này đang tò mò cái gì nữa?

"Dù sao thời gian còn sớm, cậu nói một chút, chúng ta giúp cậu phân tích xem rút cậu thích hay là yêu chị cậu."

"Đúng vậy a, nhanh chút nói a!"

"Tiểu tử a, đây chính là hạnh phúc chung thân của cậu nha! Nói mau a!" Chú lái xe lại nhin không được.

"Chú!"

"Biết biết!"

"Sở Hạo, nói đi nha!"

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

"Tôi và chị Nguyệt cùng ngày sinh, nhưng mà tôi nhỏ hơn chị ấy một tuổi."

"Thực khéo nha! Duyên phận bắt đầu. Sau đó?"

"Chúng tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên."

"Thanh mai trúc mã! Được, rất nhiều tình yêu đều là theo thanh mai trúc mã bắt đầu. Sau đó?"

"Tôi từ nhỏ liền thích đi theo chị Nguyệt, thích chị Nguyệt chơi với tôi."

"Hai đứa trẻ vô tư!"

"Nhưng là chị Nguyệt không thích chơi với tôi, cũng không để ý tôi."

"A? Như vậy a! Vậy không thể tính là hai đứa nhỏ vô tư!"

"Tôi thì chính là thích chị Nguyệt, cho dù chị ấy hờ hững, tôi vẫn thích quấn quýt lấy chị ấy."

"Nhớ rõ khi năm tuổi, tôi đi tìm chị Nguyệt chơi, không cẩn thận ngã một cái. Cầm đựng vào đồng hồ nên bị chảy máu, tôi lúc ấy đau oa oa khóc lớn, tôi sợ nhất là đau." Vuốt ve vết sẹo trên cằm, Sở Hạo chậm rãi chìm vào ký ức.

"Sau lại là chị Nguyệt giúp tôi cầm máu, giúp tôi dán băng cá nhân, còn cùng chơi xếp gỗ với tôi, đây là lần đầu tiên chị Nguyệt chơi với tôi, tôi rất vui vẻ a!"

"Sau lại có một ngày, lão mẹ tôi nói cho tôi biết chị Nguyệt sẽ đi học trường tiểu học, không thể đi nhà trẻ cùng tôi. Tôi rất không vui vẻ a! Vì thế tôi ngăn ở cửa không cho chị Nguyệt đi đến trường, ai dỗ tôi tôi cũng không nghe! Sau đó chị Nguyệt nói với tôi, chờ chị ấy tan học trở về liền chơi với tôi. Tôi nghe xong thực vui vẻ a! Liền thúc giục lão mẹ tôi mau đưa tôi đi nhà trẻ, bởi vì tôi muốn đi sớm về sớm, bởi vì tôi chờ chị Nguyệt trở về sẽ chơi với tôi."

"Từ đó về sau mỗi ngày chị Nguyệt tan học về tôi đều quần quýt lấy chị ấy chơi với tôi, bởi vì ở trong lòng tôi cho rằng chị Nguyệt đã đáp ứng tôi mỗi ngày tan học trở về chơi với tôi.

"Sau đó tôi cũng đi học, tôi lại có thể cùng chị Nguyệt cùng tiến lên học, nhưng là tôi không học cùng lớp với chị Nguyệt, điều này làm cho tôi rất không vui.

"Sau đó chị Nguyệt lên sơ trung (cấp 2). Có một ngày tôi lôi kéo chị ấy đi câu tôm hùm, kỳ thật chị Nguyệt không thích câu tôm hùm, nhưng là tôi vẫn lôi chị ấy đi. Tôi còn nhớ rõ chị Nguyệt nói với tôi 'Chị không lấy con giun', sau đó tôi đã nói 'Em lấy em lấy', chị Nguyệt còn nói 'Chị không buộc con giun', tôi còn nói 'Em buộc em buộc'.

"Cứ như vậy, chúng tôi đi câu tôm hùm. Nhưng là chị Nguyệt luôn không chuyên tâm nên toàn để tôm hùm chạy mất, cho nên tôi để cho chị ấy phụ trách trông tôm hùm, mà tôi phụ trách câu tôm hùm."

"Rồi sau đó? Như thế nào không nói nữa?"

Sở Hạo dừng lại, tay vươn ra chỉ vào miệng, ngây ngốc cười.

"Sau đó chị Nguyệt cầm một con tôm hùm lớn nhất cặp vào miệng tôi, đau đến nỗi tôi oa oa kêu to."

"Cô ấy sao lại cho tôm cặp vào miệng cậu?"

"Chị ấy nói chị ấy muốn xem uy lực của cang tôm như thế nào."

"Cô ấy lấy cậu làm vật thí nghiệm sao?"

"Cậu không tức giận sao?"

"Tôi đương nhiên không tức giận, bất luận chị Nguyệt làm cái gì với tôi, tôi cũng sẽ không tức giận!"

"Rất si tình nha!"

"Sau đó chúng tôi lại để tôm hùm chạy mất do bị tôi đá đi, tôm hùm câu được tất cả đều chạy, chúng tôi chỉ có thể tay không mà về. Tối hôm đó, miệng tôi đau, ngủ không được, liền nằm úp sấp rồi ra ban công đi tìm chị Nguyệt.

"Nằm ở trên giường chị Nguyệt cùng chị Nguyệt nói chuyện, tuy rằng chị ấy không thêm đề ý tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất hạnh phúc a! Miệng cũng không đau, tôi rất nhanh liền ngủ, còn ngủ thật sự say nha!"

"Sau đó chúng tôi lên trung học. Có một ngày chị Nguyệt sớm tan học, chị ấy không đợi tôi liền đi về trước một mình. Kết quả ở nửa đường liền gặp ba người hỗn đản 'Lương Thiện Ưu'!" Nói đến "Lương Thiện Ưu" Sở Hạo vẫn là nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ai là 'Lương Thiện Ưu' a?"

"Chính là ba người hỗn đản, một người tên là Vệ Lương, một người tên là Trương Thiện, một người tên là Giang Ưu, chuyên môn bắt nạt người nhỏ bé yếu đuối. Ngày đó bọn họ ngăn lại chị Nguyệt bắt nạt chị ấy, còn đẩy ngã chị ấy trên mặt đất. May mắn tôi đứng lúc đầu tới, theo chân bọn họ đánh nhau một trận!"

"Oa! Cậu một người đánh ba người?"

"Đương nhiên!" Sở Hạo đắc ý dào dạt nói.

"Vậy cuối cùng là ai thắng?"

"Ngay từ đầu là tôi thắng, sau đó Giang Ưu kia lại lôi ra một con dao."

"Cái gì?! Bọn họ còn dùng dao?"

"Đúng vậy, thật sự rất ti bi"

"Vậy cậu không sợ sao?"

"Không sợ, dù sao nếu ai dám bắt nạt chị Nguyệt của tôi, tôi liền cùng người đó liều mạng!" Sắc mặt Sở Hạo lúc này cùng năm đó từng chút đều giống nhau, không hề sợ hãi, không có do dự.

Tất cả người trên xe đều hiểu rõ gât đầu, tiểu tử này là thật sự yêu chị hần nha!

"Vậy cậu có bị thương không?"

"Ách. Có." Tuy rằng bị thương sẽ làm hấn giảm bớt một chút anh hùng khí khái, nhưng mà Sở Hạo vẫn là thành thật nói.

"Bị thương? Bị thương ở đâu?"

"Ách. Mông."

"Như thế nào mỗi lần đều là mông?" Chú lái xe từ kính chiếu hậu ngắm mông Sở Hạo, lần này hấn rất cẩn thận, không có quay đầu. (mình cũng định hỏi câu đó =)))

"A!"

"Làm sao vậy làm sao vậy?" Tiếng la bắt ngờ làm cho mọi người đều kinh ngạc cả kinh.

"Ai a! Muốn hại tôi xảy ra tai nạn xe cộ phải không?" Thành *** h xảy ra tiếng kêu làm cho tay chú lái xe run lên.

"Chú nói cái gì chứ a! Chú nhìn xem đây là nơi nào a!"

"A?"

"Có làm hay không a, chú ơi? Phương hướng này là nhà hỏa táng nha! Chúng tôi toàn người trẻ tuổi không có muốn chết nha!"

"Ách. Thực xin lỗi thực xin lỗi." Chú lái xe vội vàng quay đầu xe tránh xa nơi quỷ quái này, hấn không nghĩ là đi nơi này a!

"Chú ơi chú nghĩ cái gì vậy? Ngủ gà ngủ gật a?"

"Tôi nghe Sở Hạo nói đến nhập thần, mọi người thông cảm cho tôi!"

"Đã bảo chú tập trung vào lái xe rồi mà chú có nghe đâu, chú xem, thiếu chút nữa chúng ta đi nhầm chỗ a!"

"Ai có bông gòn không a?"

"Cậu muốn bông gòn làm cái gì?"

"Cho chú nút lỗ tai!"

Đứa nhỏ này thật là!"Được rồi được rồi, tôi cam đoan từ giờ trở đi tập trung lái xe, không bao giờ nghe Sở Hạo nói nữa được không?"

"Vậy chú nói được phải làm được nha!"

"Nhất định nhất định!"

"Sở Hạo, tiếp tục nói đi."

"Đúng vậy, sau khi mông cậu bị thương thì thế nào nữa?"

"Chị Nguyệt đem tôi đưa vào bệnh viện, tôi ở trong bệnh viện một tuần."

"Thật đáng thương!"

"Hoàn toàn không phải vậy đâu, một tuần kia là những ngày hạnh phúc nhất của tôi. Trong một tuần đó, chị Nguyệt đối với tôi rất ôn nha nha! Chị ấy còn cười với tôi, còn chủ động nói chuyện với tôi, khi đó tôi nghĩ cứ ở bệnh viện mãi cũng được. Sau khi vết thương lành thì tôi xuất viện. Tôi vốn đang muốn đi tìm ‘Lương Thiện Ưu’ tính sổ. Nhưng là bọn họ lại rời khỏi trường học rồi."

"Bọn họ nhất định là sợ cậu!"

"Tôi cũng nghĩ vậy! Ha ha!"

"Sau đó tôi lại bắt đầu lo lắng."

"Lo lắng cái gì nha?"

"Tôi lo lắng tương lai sau khi chị Nguyệt thi vào đại học sẽ một mình đến nội thành học tập, tôi lại không thể ở bên cạnh chị ấy, vạn nhất chị ấy bị người ta bắt nạt thì làm sao bây giờ? Sau đó tôi lại có chủ ý."

"Chủ ý gì?"

"Để cho chị Nguyệt học vài chiêu phòng thân, như vậy cho dù tôi không ở bên người chị ấy thì chị ấy cũng có thể tự bảo vệ bản thân. Cho nên tôi đi đăng ký học TaeKwonDo, đương nhiên cũng đăng ký luôn cho chị Nguyệt."

Ngày đó là ngày đầu tiên chúng tôi đi học, chúng tôi sắp bị muộn, nhưng là chị Nguyệt lại ở trên giường không chịu đứng lên. Cho nên tôi liền lật chăn của chị ấy ra, chị Nguyệt chỉ mặc một cái áo ngực và một cái quần lót nhỏ, bộ dạng đó trông rất đẹp a! (chú ý nha mọi người, đoạn nì Sở Hạo chỉ nghĩ trong đầu chứ ko có nói ra)

Chuyện này Sở Hạo không nói cho mọi người trên xe nghe, bởi vì hắn không muốn để cho người ta biết bộ dạng chị Nguyệt chỉ mặc áo ngực và quần lót nhỏ.

"Vậy cô ấy học được những gì?"

"Đến ngày chị Nguyệt thi đại học xong, chị ấy chỉ học được duy nhất một chiêu quật ngã."

"Vậy còn cậu?"

"Tôi ư? À, tôi bây giờ là đai đen."

"Đai đen? Thật là lợi hại nha!" Nữ sinh trên xe lộ ra ánh mắt sùng bái.

"Cô ấy chỉ học được một chiêu, cậu làm sao bây giờ a?"

"Tôi không có cách nào, chỉ có thể bắt chị ấy ngày nào cũng gọi điện thoại cho tôi một lần, cuối tuần về nhà tiếp tục dạy chị ấy TaeKwonDo."

"Vậy không lẽ cậu thi đại học sư phạm là vì chị Nguyệt của cậu ư?"

"Vì chị Nguyệt a! Tôi với chị ấy học cùng trường là tùy thời tùy chỗ tôi đều có thể bảo vệ chị ấy. Nhưng là....." Nói đến đây, Sở Hạo liền đầy ngập phần uất.

"Nhưng là thật không ngờ là lần này muốn tân sinh viên đi khu nhà mới, cho nên cậu không thể đứng ở bên người chị Nguyệt bảo vệ cô ấy có đúng không?"

"Đúng vậy! Vậy cái này cùng với không thi đại học sư phạm cũng như nhau cả thôi! Mọi người thấy có đúng không?"

"Đương nhiên không đúng! Theo tôi được biết a, chúng ta chỉ ở khu nhà mới một năm, sang năm là có thể về khu nhà cũ."

"Cậu nói thật chứ?" Sở Hạo cõil lòng đầy hy vọng hỏi.

"Chắc đến 80 – 90 %."

"Thật tốt quá!"

"Này! Sở Hạo, bây giờ cậu đã hiểu tình cảm của cậu với chị cậu là gì chưa a?"

"Tình cảm gì a?"

"Nha! Trời ạ!"

"Đầu của cậu là đầu heo a?"

"Quên đi quên đi, chúng ta giúp giúp cậu ấy đi!"

"Sở Hạo, tôi hỏi cậu, nếu có một ngày chị cậu yêu đương, mỗi ngày ở cùng một người nam nhân khác mà không phải ở cùng một chỗ với cậu, cậu sẽ như thế nào?"

"Như vậy không thể!" Sở Hạo vội vàng nói.

"Vì sao không thể? Chị cậu tương lai nhất định sẽ yêu đương, sau đó kết hôn cùng một người nam nhân rồi cùng sinh sống, sau đó còn sinh con nữa"

"Không thể không thể! Nếu chị Nguyệt muốn kết hôn, chị ấy chỉ có thể kết hôn với tôi, nếu chị Nguyệt muốn sinh đứa nhỏ, chỉ có thể sinh với tôi! Chị ấy không thể ở cùng người nam nhân khác!" Những lời này Sở Hạo là không dùng đầu óc tự hỏi thốt ra.

"Tôi..... Tôi vừa mới nói cái gì?"

Hắn nói cái gì? Hắn muốn cùng chị Nguyệt kết hôn, hắn muốn cùng chị Nguyệt sinh đứa nhỏ?

"Cậu thử nói xem tình cảm của cậu với chị cậu, cậu bây giờ đã hiểu rõ chưa? Là thích chị cậu hay yêu chị cậu?"

Thích? Yêu? Yêu?

Hắn yêu chị Nguyệt! Hắn suy nghĩ cẩn thận! Hắn yêu chị Nguyệt, không phải em trai yêu chị gái, mà là một nam nhân với một nữ nhân.

Hắn yêu chị Nguyệt, cho nên thích quần quít lấy chị ấy; Cho nên nhìn đến chị ấy bị người khác bắt nạt, sẽ liều lĩnh mà bảo vệ chị ấy; Cho nên nhìn thấy chị ấy mặc áo ngực cùng quần lót nhỏ, lại muốn ôm chị ấy gần gũi chị ấy.....

Hắn yêu chị Nguyệt, mười tám năm qua, hắn chưa bao giờ nghĩ tới muốn cùng chị ấy tách ra, chưa bao giờ nghĩ tới chị Nguyệt sẽ ở cùng nam nhân khác. Hắn đương nhiên cho rằng chị Nguyệt sẽ cùng hắn ở một chỗ— cả đời!

Đúng vậy, hắn yêu chị Nguyệt!

Nhưng là..... Chị Nguyệt yêu hắn sao? Nếu chị Nguyệt không yêu hắn, kia hắn nên làm cái gì bây giờ?

"Dừng xe!" Sở Hạo đột nhiên nhắm phía chú lái xe, lớn tiếng làm cho hắn dừng xe.

"Tiểu tử cậu, làm gì nha?" Chú lái xe bị hắn hoảng sợ.

"Dừng xe, quay trở về! Tôi muốn quay về khu nhà cũ!"

"Đã sắp đến nơi rồi, tôi làm sao đưa cậu trở về được?"

"Nhanh chút trở về! Tôi muốn gặp chị Nguyệt!"

"A! Tiểu tử cậu không muốn sống nữa?" Chú lái xe không chịu dừng xe, Sở Hạo dưới tình thế cấp bách vuron tay nắm lấy tay lái của hắn.

"Chú mau quay lại đi!"

"Trời ạ! Mọi người phía sau muốn chết sao? Nhanh chút đến lối cái tiểu tử này xuống, mọi người muốn đang còn thanh niên lại đi nhà hỏa táng nằm à a?" Chú lái xe thật gấp a! Xe đã bị lái thành hình chữ S rồi!

"Nào, nhanh chút đi giữ chặt hắn!" Người trên xe nghe thấy tiếng chú lái xe hô.

"Đứng đứng đứng! Tôi cũng không muốn giờ này ngày mai có giấy báo tử đâu nha!"

Từ phía sau tiến lên hai nam sinh, dùng sức muốn lôi Sở Hạo càn quấy ra khỏi chỗ chú lái xe.

"Buông! Người hỡi đầu kia! Mau đưa tôi về!" Sở Hạo bị giữ chặt hai tay không cam lòng dùng hai chân tự do đá hướng chú lái xe.

"Cậu tiểu tử này! Phải đi về cũng phải đợi đến khi tôi đưa hết mọi người trên xe đến nơi mới quay về được chứ, hiện tại trở về thì bọn họ làm sao bây giờ? Cùng cậu trở về sao?" Tuy rằng Sở Hạo hại hắn thiếu chút nữa tạo ra tai nạn, nhưng là hắn vẫn là đối tiểu tử này có như vậy một chút hảo cảm.

"Tôi mặc kệ! Bây giờ tôi sẽ trở về! Là mọi người làm tôi suy nghĩ có phải tôi yêu chị Nguyệt hay không, hiện tại tôi hiểu ra rồi, tôi muốn đi nói cho chị ấy, các người cũng không để cho tôi đi! Các người chính là người xấu đúng không a?" Sở Hạo giãy dụa cố gắng muốn tới gần tay lái.

"Cậu....."

"Này! Người phía sau, mau tới giúp hỗ trợ nha! Các người mau tới giúp nhanh! Chúng tôi kéo không được!" Hai người lôi kéo Sở Hạo thờ hồng học nói.

"Hai người nữa đến nhanh, kéo chân cậu ấy lại cho tôi!" Chú lái xe ra lệnh nói.

"Nào, đến đây đến đây!" Vì thế lại chạy đi lên hai người chế trụ hai chân Sở Hạo.

"Buông! Buông!"

"Không thể!"

"Buông ra! Nếu không thả ra tôi sẽ không khách khí!"

"A? Vài người nữa mau lên tiếp đi! Chúng ta đã quên cậu ấy là đai đen TaeKwonDo!" Kết quả là lại có tám người nữa đi đến, cuối cùng Sở Hạo bị đặt ở phía dưới.

"Mông người hỗn đản nào đang đặt trên mặt tôi? Nhanh chút tránh ra! Để cho tôi biết là ai, tôi sẽ đánh cho mông người đó nở hoa!"

"Người hỗn đản nào ngồi trên bụng tôi?"

"Người hỗn đản nào....."

Sở Hạo kêu gào to lên, mà người trên xe chính là lấy bông gòn nút hai tai của mình lại.

"Này, mọi người cũng cho tôi hai miếng bông gòn đi a!" Chú lái xe còn không có!

"Chú, chú không thể nút được! Chú còn phải lái xe! Nút lỗ tai chúng ta sẽ không thấy âm thanh của loa, chúng ta đã muốn chịu quá một lần kinh hách, cũng không muốn lại chịu lần thứ hai!"

"Đúng vậy, chú à chú liền nhẩn nại một chút đi!"

"Các người hỗn đản này! Mau buông ra!"

"Có thể hay không đem miếng cậu ta bịt lại a?" Chú lái xe nói ra đề nghị rất tốt, đáng tiếc không có người hưởng ứng hẳn.

"Mấy người này cứ chờ xem! Nhất là ông, người hỏi đầu!"

"Tiểu tử cậu mắng chửi đi! Để xem lát nữa ai đưa cậu trở về!" Chú lái xe tức chết rồi.

"Hừ! Tôi sẽ tự gọi xe trở về!"

"Đây là nơi chim không *** cậu gọi xe thử xem? Đi nửa ngày cậu còn tìm không thấy nhà ga đâu!"

"Cái gì? Cái gì mà nơi chim không *** được? Chú mau nói rõ ràng một chút!" Người trên xe sau khi nghe được bốn chữ "Chim không ***", đều lấy bông gòn đang nút lỗ tai ra.

"A! Hóa ra bông này có nút hay không nút cũng giống nhau a! Ha ha ha!" Chú lái xe thật vui vẻ a!

"Chú!"

"Mau nói đi! Cái gì chim không *** "

"Chính là mọi người bây giờ đi khu nhà mới là chim không *** được, nơi mà vết chân hiếm thấy."

"Cái gì?! Chú có lừa gạt không đấy?"

"10 phút nữa là đến rồi các người đi ra mà xen, có phải tôi lừa gạt hay không?"

"A!"

"Làm sao vậy làm sao vậy?"

"Mọi người nhìn bên ngoài!"

"Cái gì?"

"A!"

"Như thế nào nơi này đều là đồng ruộng?"

"Cho nên nói chim không *** được thôi!"

"A! Xong rồi xong rồi, chúng ta là tới ngồi ngục giam để học đại học nha?"

"Ô..... Tôi muốn trở về!"

.....

Toàn bộ mọi người đều hô to gọi nhỏ, ai thán cuộc sống về sau sẽ là buồn chán tẻ nhạt đến cỡ nào, trừ bỏ một người — Sở Hạo! Hắn còn đang suy nghĩ làm thế nào từ đồng thịt người này đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Cuối cùng chú lái xe vẫn là đem Sở Hạo đuổi về khu nhà cũ. Cho nên Lâm Nhật Nguyệt mới có thể ở trước cửa phòng mình nhìn thấy Sở Hạo.

"Chị Nguyệt, em có lời muốn nói với chị!" Lôi kéo tay Lâm Nhật Nguyệt, Sở Hạo có chút khấn trương.

"Nói cái gì? Nói đi!"

"Em muốn nói với mình chị!" Sở Hạo nhìn An Trạch ở bên cạnh.

"À, vậy em chờ một chút. Học trưởng, anh vừa mới muốn cùng em nói cái gì?" Nhìn về phía An Trạch, Lâm Nhật Nguyệt nhớ tới vừa mới hẳn vẫn chưa nói xong lời nói của hắn với cô.

"Không có gì, lần sau gặp nói sau! Nguyệt Nguyệt, không giới thiệu vị bên cạnh em sao?"

Nam sinh trước mặt này là ai? Hắn cùng Nguyệt Nguyệt quan hệ gì? Vì sao Nguyệt Nguyệt nguyện ý để hắn cầm tay? Còn có, hắn rõ ràng cảm nhận được nam sinh này trong mắt đối với hắn có địch ý mãnh liệt, An Trạch nhìn Sở Hạo, đáy lòng sinh ra một cảm giác nguy hiểm

"À, đây là Sở Hạo, là"

"Bạn trai!" Không đợi Lâm Nhật Nguyệt nói xong, Sở Hạo đối với ánh mắt An Trạch thốt ra mà ra. Hắn chán ghét nam nhân trước mặt này, chán ghét ánh mắt hắn nhìn chị Nguyệt, An Trạch cũng làm cho Sở Hạo có cảm giác nguy hiểm

"Hạo Hạo?!" Lâm Nhật Nguyệt kinh ngạc nhìn Sở Hạo.

"Cậu ta là bạn trai em à, Nguyệt Nguyệt?"

Cô ấy có bạn trai sao? Vì sao chưa bao giờ nghe cô ấy nói đến?

"Không phải, hắn là em trai của em, Sở Hạo."

"Chị Nguyệt! Em không phải em ruột của chị!" Sở Hạo vội vàng nói.

Trước kia hắn đều nghĩ mình là em trai của Lâm Nhật Nguyệt, nhưng bây giờ hắn hiểu được chính mình đối Lâm Nhật Nguyệt, hắn không muốn lại làm em trai cô.

"À, hóa ra là em trai em à! Vậy vì sao"

"Hắn chỉ thích ăn nói bậy bạ." Trùng trùng nhìn Sở Hạo liếc mắt một cái, Lâm Nhật Nguyệt nói với An Trạch.

"Chị Nguyệt, đi! Em có lời muốn nói với chị!" Sở Hạo chờ không kịp lôi kéo Lâm Nhật Nguyệt chạy xa khỏi phòng của nữ sinh.

"Việc gì phải gấp như vậy chứ?" Lâm Nhật Nguyệt vừa nói vừa quay đầu hướng An Trạch áy náy cười cười.

An Trạch sắc mặt ngưng trọng nhìn chăm chú vào hai người dần dần chạy xa, trong lòng nghi hoặc không ngừng. Nam sinh gọi là Sở Hạo này cùng Lâm Nhật Nguyệt rốt cuộc là quan hệ gì? Hắn biết rõ tình cảm trong ánh mắt của Sở Hạo đối với Lâm Nhật Nguyệt, kia nhất định không phải là tình cảm của em trai, như vậy Lâm Nhật Nguyệt biết không? Cô ấy đối với Sở Hạo có tình cảm gì không?

"Hạo Hạo, được rồi, đừng chạy!" Rút tay khỏi Sở Hạo, Lâm Nhật Nguyệt có chút thở hắt nói.

"Được rồi! Ở nơi này đi!" Sở Hạo xoay người, sau khi nhìn xem bốn phía nói.

"Hạo Hạo, em không ở khu nhà mới, chạy tới nơi này rốt cuộc muốn làm cái gì? Nếu không có xe, tối nay em định ngủ ở đâu?" Lâm Nhật Nguyệt có chút tức giận.

"Chị không cần lo lắng chuyện đó, chị Nguyệt! Bây giờ em có lời muốn nói với chị, là lời nói rất quan trọng, là chuyện mà buổi chiều hôm nay em đã suy nghĩ cẩn thận, em muốn lập tức cho chị biết!"

Sở Hạo ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Lâm Nhật Nguyệt, ánh mắt này khác xa với trước kia. Đáng tiếc Lâm Nhật Nguyệt không có nhìn đến, bởi vì Sở Hạo che mất ánh sáng, Lâm Nhật Nguyệt thấy không rõ lắm biểu tình trên mặt hắn.

"Được rồi, em nói đi."

"Chị Nguyệt, em hôm nay mới biết được hóa ra em vẫn..... Vẫn..... Yêu chị! Em yêu chị, chị Nguyệt! Không phải em trai yêu chị gái, mà là một người nam nhân yêu một người nữ nhân!" Sở Hạo kích động nói xong.

Lâm Nhật Nguyệt nhìn hắn, nói không ra lời.

"Chị Nguyệt, còn chị! Chị yêu em không? Em muốn biết chị có yêu em hay không?" Cầm lấy tay Lâm Nhật Nguyệt, Sở Hạo khấn trương hỏi.

"Em tới là muốn nói với chị chuyện này?"

"Đúng vậy!"

"Hạo Hạo, em yêu chị, chị biết! Nhưng là em yêu chị chỉ như em trai yêu chị gái thôi, tựa như em yêu cha mẹ em vậy, là tình cảm gia đình, không phải tình yêu nam nữ! Em không thể đem hai cái này đảo lộn được." Lâm Nhật Nguyệt cho rằng Sở Hạo lẫn lộn thân tình và tình yêu.

"Không phải, chị Nguyệt! Em yêu chị! Em không có lẫn lộn, em đối với chị là tình yêu nam nữ, em nghĩ muốn cả đời với chị cùng một chỗ, kết hôn với chị, sinh đứa nhỏ cùng chị!" Sở Hạo còn thật sự nói.

"Hạo Hạo, em có biết chính mình đang nói cái gì không?" Đối với lời nói Sở Hạo, Lâm Nhật Nguyệt cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Cô không biết là chuyện gì đã làm cho Sở Hạo có loại ý nghĩ vớ vẩn này, nhưng là đây là không có khả năng. Bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, từ ngày Sở Hạo sinh ra, cô đã là chị của hắn. Mà Sở Hạo cũng là từ nhỏ gọi cô "Chị Nguyệt" Bây giờ vẫn đang gọi không phải sao? Hai người bọn họ làm sao có thể..... Lâm Nhật Nguyệt cười lắc đầu.

"Em biết! Em biết chính mình đang nói cái gì! Em chưa bao giờ hiểu được mình đang nói cái gì chắc chắn như lúc này. Em yêu chị, chị Nguyệt! Em không thể tưởng tượng được cảnh tượng chị cùng nam nhân khác ở một chỗ!" Sở Hạo nói, hắn thật không ngờ Lâm Nhật Nguyệt lại không tin hắn, ở trong lòng hắn cho rằng Lâm Nhật Nguyệt hắn là cũng yêu hắn.

"Được rồi, Hạo Hạo, đủ rồi đấy, em chạy nhanh trở về đi! Về trễ sẽ không có xe!" Sở Hạo này a, khi nào thì có thể giống người lớn được đây?

"Chị không tin em! Phải không?"

"Hạo Hạo, em hôm nay trở về hão hão ngủ một giấc, ngày mai tỉnh lại sẽ hiểu được chính mình nói là sai."

"Muốn như thế nào chị mới bằng lòng tin tưởng em! Em thật là yêu chị a, chị Nguyệt!" Sở Hạo sốt ruột quát.

"Tốt lắm, không cần nào loạn, mau trở về đi thôi!" Lâm Nhật Nguyệt lười cùng hắn thảo luận vấn đề nhảm chán này.

"Em sẽ làm cho chị tin tưởng em!" Sở Hạo phi thường có quyết tâm nói.

"Ách....." Hắn muốn như thế nào làm cho cô tin tưởng?

"Ừm....." Lâm Nhật Nguyệt mở to hai mắt nhìn, nàng thật không ngờ Sở Hạo nhưng lại sẽ dùng loại phương pháp này chứng minh hắn yêu cô— hôn cô!

Sở Hạo gât gao ôm Lâm Nhật Nguyệt, nặng nề mà hôn nàng. Mặc dù có chút ngốc, nhưng cũng là còn thật sự, quá chú tâm hôn nàng.

Lâm Nhật Nguyệt ngơ ngẩn hai giây sau phản ứng lại, dùng hết toàn thân khí lực đẩy Sở Hạo ra.

"Bây giờ chị đã tin em chưa?" Sở Hạo nhìn Lâm Nhật Nguyệt trên mặt hiện lên đỏ ửng nói.

"Hạo Hạo, chúng ta là không có khả năng!" Lâm Nhật Nguyệt tâm thẳng thắn nói, cô thật không ngờ Sở Hạo lại làm như thế.

"Vì sao?" Sở Hạo vội cầm tay Lâm Nhật Nguyệt.

"Chị chưa bao giờ nghĩ đến một ngày chị với em sẽ thành một đôi."

"Vậy từ hôm nay bắt đầu nghĩ đi a!"

"Không có khả năng, ở trong mắt chị em vẫn là đứa trẻ theo sau chị, gọi chị 'Chị Nguyệt', có chút ngây thơ, có chút lỗ mãng, lại có chút xúc động tiểu nam sinh, chị không có cách nào đem em trở thành người yêu."

"Em đã không còn ngây thơ, không phải tiểu nam sinh, chị Nguyệt, Chị nhìn em xem! Em làm sao giống tiểu nam sinh?" Sở Hạo lui ra phía sau hai bước, muốn cho Lâm Nhật Nguyệt thấy rõ ràng hắn đã không phải tiểu hài tử.

"Hạo Hạo, không có khả năng, chị không có khả năng yêu em." Lâm Nhật Nguyệt lắc lắc đầu.

"Một chút khả năng cũng không có?" Sở Hạo ngữ khí hàm chứa hi vọng hỏi.

"Không có, một chút cũng không có!" Lâm Nhật Nguyệt không cho hắn một tia hy vọng.

"Chị chưa thử qua, làm sao mà biết không có khả năng yêu em?" Sở Hạo vẫn cố gắng.

"Hạo Hạo, đây là vĩnh viễn cũng không khả năng." Lâm Nhật Nguyệt kiên định để hắn đừng cố gắng.

"Vĩnh viễn cũng không khả năng? Phải không?"

"Đúng, vĩnh viễn không có khả năng." Lâm Nhật Nguyệt nhẫn tâm nói (PP: *chăm chăm nc mắt* chị nhẫn tâm quá vậy T^T, Hạo Hạo qua đây ta thương

vươn ma trào, Sở Hạo *trùng mắt*, PP *rút vội tay về, cắn khăn*)

Sở Hạo sau khi nghe được những lời nói vô tình đó, Sở Hạo cúi thấp đầu xuống, trầm mặc.

"Hạo Hạo?" Lâm Nhật Nguyệt nhẹ nhàng mà gọi hắn, vươn tay muốn an ủi hắn.

Nhưng là Sở Hạo gạt tay Lâm Nhật Nguyệt ra, xoay người chạy. Bóng dáng hắn là quyết liệt như vậy, giống như cả đời cũng không cần quay đầu lại.

Lâm Nhật Nguyệt sững sờ tại chỗ, đây là lần đầu tiên Sở Hạo gạt tay cô ra. Nhìn bóng dáng hắn, Lâm Nhật Nguyệt cảm thấy bóng dáng hắn hàm chứa thật sâu đau xót, làm cho lòng của cô nhưng lại bắt đầu có chút đau, làm cho cô có chút hối hận đã nói với hắn những lời nhẫn tâm như vậy.

Nhưng là cô không thể không nhẫn tâm. Từ nhỏ đến lớn Sở Hạo trong thế giới chỉ có cô, không có người con gái khác, cho nên hắn đem tình cảm chị em nghĩ làm thành tình cảm nam nữ. Chờ về sau hắn gặp được người hắn chân chính yêu, hắn sẽ hối hận hôm nay đã nói những lời đó với cô, khi đó hắn sẽ thống khổ.

Hắn đã vì cô mà thi đại học sư phạm, này đã muốn làm cho cô có chút áy náy, cô không thể lại làm cho hắn vì cô mà lại làm chuyện gì đó sai lầm trong tương lai nữa, cho nên cô phải nhẫn tâm.

Hắn bây giờ thương tâm là tạm thời, qua một đoạn thời gian chờ hắn suy nghĩ cẩn thận thì tốt rồi, khi đó bọn họ vẫn là tình cảm chị em tốt đẹp. Lâm Nhật Nguyệt ở trong lòng tự nói với chính mình.

Chính là làm cho cô thật không ngờ rằng, Sở Hạo vì chuyện này đã làm một chuyện mà tất cả mọi người không lường trước được..

"Reng reng reng." Một trận tiếng chuông đánh chói tai đánh vỡ đêm khuya yên tĩnh, đánh thức Lâm Nhật Nguyệt.

"Ai a! Trễ như vậy!" Bạn cùng phòng Tiểu Nhã lồm bồm theo trên giường đi lên.

"Alô. Dạ, Nguyệt Nguyệt, là tìm cậu này." Buông ống nghe, Tiểu Nhã lại bò đến trên giường.

"Alô!" Lâm Nhật Nguyệt cầm lấy điện thoại, nghĩ rằng đã trễ thế này sẽ là ai?

"Nguyệt Nguyệt!"

"Mẹ, đã trễ thế này, có chuyện gì vậy?" Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?

"Nguyệt Nguyệt, con có biết Hạo Hạo hôm nay ở trường học xảy ra chuyện gì không?" Ngô Mi Lâm lo lắng hỏi Lâm Nhật Nguyệt.

"Hắn. Làm sao vậy?" Lâm Nhật Nguyệt không muốn nói cho Ngô Mi Lâm biết chuyện tối hôm nay của cô và Sở Hạo.

"Chúng ta cũng không biết a! Tối hôm nay Hạo Hạo từ trong trường học đã trở lại."

"Hắn về nhà?" Hắn không phải hắn là ở khu nhà mới sao? Lâm Nhật Nguyệt ở trong lòng buồn bực.

"Đúng vậy, khuya thì về nhà, một lát sau lại nói muốn xuất ngoại, bắt cha nuôi con ngày mai phải đi làm visa cho nó."

"Hắn muốn xuất ngoại?" Hắn muốn xuất ngoại? Vì sao? Liên bởi vì chuyện hôm nay sao?

"Nguyệt Nguyệt, người có biết hay không Hạo Hạo hôm nay ở trường học rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ban ngày nó còn cao hứng phấn chấn đi học chú thích sách đầu, như thế nào đột nhiên bây giờ lại âm ỉ muốn xuất ngoại?"

"Con. Con không biết, hắn có hay không nói vì sao muốn xuất ngoại?"

"Nó nói đại học sư phạm ở khu vực nông thôn, ở nơi đó liên y như là ngồi ngục giam, cho nên không cần học ở nơi đó, muốn xuất ngoại." Ngô Mi Lâm nghĩ không hiểu được đây là lý do hắn muốn xuất ngoại ư?

"À."

"Nguyệt Nguyệt, con đã không biết, mẹ cúp máy đây, con nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi học đó!"

"Dạ, hẹn gặp lại mẹ!"

"Hẹn gặp lại!"

Nằm trở lại trên giường, Lâm Nhật Nguyệt lại như thế nào cũng ngủ không được. Lăn qua lộn lại, trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, cô thức trắng một đêm cho đến hùng đông.

Hắn vì sao phải xuất ngoại? Hắn không muốn gặp lại cô sao? Cô cự tuyệt như vậy thật sự đã làm tổn thương hắn sao? Tình nguyện xuất ngoại cũng không muốn đối mặt với cô?

Toàn bộ buổi tối Lâm Nhật Nguyệt trong đầu hiện lên đều là bóng dáng Sở Hạo xoay người mà đi, hắn thật sự yêu cô sao? Không có lẫn lộn tình cảm, thật là lấy một người nam nhân yêu một nữ nhân mà yêu cô sao? Là như thế này sao? Nhưng là điều này sao có thể chứ?

Trời đã sáng, sáng sớm ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng ngủ, thân nhiên rơi tại trên giường Lâm Nhật Nguyệt. Lâm Nhật Nguyệt mở to ánh mắt đau nhức nhìn trần nhà, lúc này trong đầu trong lòng cô đều là trống rỗng, đã muốn không thể tự hỏi.

"Nguyệt Nguyệt, rời giường thôi, buổi sáng hôm nay chúng ta có tiết đó!" Tiểu Nhã đã muốn rời giường.

"Ừ." Lâm Nhật Nguyệt ứng thanh, muốn từ trên giường đứng lên lại vô lực nằm trở về.

"Nguyệt Nguyệt? Cậu làm sao vậy? Sao còn không đứng lên?" Nhìn đến Lâm Nhật Nguyệt không có động tĩnh gì, Tiểu Nhã vén lên màn nhìn về phía cô.

"Không thoải mái sao?" Nhìn thấy sắc mặt Lâm Nhật Nguyệt có chút tái nhợt, Tiểu Nhã vươn tay sờ lên trán cô.

"Nóng quá a! Nguyệt Nguyệt, cậu sốt rồi!"

Lâm Nhật Nguyệt bệnh lần này tới bất ngờ, cũng tới hung mãnh. Nguyên bản chính là phát sốt, không nghĩ tới cuối cùng nhưng lại dẫn phát rồi viêm phổi, ở trong bệnh viện ngày ngày suốt một tháng.

Chuyện Lâm Nhật Nguyệt viêm phổi nằm viện vợ chồng Lâm Kiến Cường cũng không có nói cho vợ chồng Sở Phuong Uy, bởi vì bọn họ nhìn thấy vợ chồng Sở Phuong Uy đang vì chuyện Sở Hạo xuất ngoại mà sốt đầu mẻ trán, liền quyết định không nói cho bọn họ, đỡ cho bọn họ phải phiền lòng.

Mà vợ chồng Sở Phuong Uy vì chuyện của Sở Hạo quả thật là bận tới mảy tới mọt, bởi vậy cũng không có chú ý tới vì sao vẫn không thấy Lâm Nhật Nguyệt, chỉ nghĩ cô học tập bận rộn.

Sở Hạo lại không biết chuyện Lâm Nhật Nguyệt sinh bệnh, hắn nghĩ là Lâm Nhật Nguyệt không muốn thấy hắn, trốn tránh hắn, cho nên càng thêm kiên định ý muốn xuất ngoại.

Nếu Sở Hạo đã biết, có lẽ hắn sẽ không xuất ngoại, cũng sẽ không xa cách Lâm Nhật Nguyệt đến năm năm.

Một tháng sau, ngày Lâm Nhật Nguyệt xuất viện cũng là Sở Hạo lên máy bay.

Sở Hạo trước khi lên máy bay vẫn là có chút không nỡ, có chút chờ mong. Hắn ở sâu trong nội tâm chờ mong Lâm Nhật Nguyệt sẽ đến, đến giữ hắn lại, đến ngăn cản hắn. Nhưng là đợi đến đăng ký xong hắn vẫn là không thấy Lâm Nhật Nguyệt đến.

Chẳng lẽ cô thật sự không muốn gặp lại hắn sao? Chẳng lẽ cô đối với hắn ngay cả một chút cảm tình cũng không có? Cho dù là tình cảm chị em?

Sở Hạo càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng khổ sở, cuối cùng vẫn là hung ác tâm đi lên phi cơ đến Gia Nã Đại.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Máy bay bay lên.

"Hạo Hạo!" Nhìn máy bay đang đưa Sở Hạo đi xa dần, Trương Thực Viên nhịn không được rơi lệ, Sở Hạo đã rời đi cô rất xa rồi!

"Được rồi bà xã, không cần khổ sở, cũng không phải sinh ly tử biệt!" Sở Phuong Uy an ủi Trương Thực Viên, kỳ thật trong lòng mình cũng thực luyến tiếc Sở Hạo.

"Đúng vậy, Thực Viên, hiện tại giao thông tin tức đều rất phát triển, em lúc nào cũng có thể liên lạc với Hạo Hạo." Lâm Kiến Cường nói.

"Đúng vậy a, thật sự nghĩ thì cũng nhanh, cùng lắm thì em bay qua nhìn nó thôi!" Ngô Mi Lâm kéo kéo tay Trương Thực Viên.

"Này xú tiểu tử, vì sao nhất định phải xuất ngoại?" Đối với Sở Hạo vì sao lại kiên quyết xuất ngoại như vậy bọn họ đến bây giờ còn không có suy nghĩ cẩn thận.

Mà đối với cách nói của Sở Hạo là bởi vì khu nhà mới là nơi chim không *** bọn họ sẽ không ngóc đến nỗi tin hắn, nhưng đến tột cùng là vì nguyên nhân gì?

"A, chúng ta hẳn là hỏi một chút Nguyệt Nguyệt, có lẽ Nguyệt Nguyệt sẽ biết! Chị Mi Lâm, Nguyệt Nguyệt đâu? Em giống như thật lâu không có nhìn thấy nó!" Trương Thực Viên rất cục nhớ tới đã muốn có một đoạn thời gian không thấy Lâm Nhật Nguyệt.

"Nguyệt Nguyệt a!"

"Đúng vậy, gần đây chúng ta chỉ đề ý chuyện Hạo Hạo, đều không có chú ý tới Nguyệt Nguyệt. Nó làm sao vậy, có phải hay không có chuyện gì a?" Sở Phuong Uy hỏi.

"Nguyệt Nguyệt nó ở trong bệnh viện." Lâm Kiến Cường trả lời.

"Bệnh viện? Làm sao có thể ở bệnh viện? Nguyệt Nguyệt sinh bệnh sao?" Trương Thực Viên khẩn trương hề hề hỏi.

"Cũng không có gì, chính là cảm mạo khiến cho viêm phổi." Ngô Mi Lâm dùng ngữ khí trấn an nói.

"Cái gì, viêm phổi? Chuyện lớn như vậy hai người như thế nào không nói cho chúng em biết?" Nghe được Lâm Nhật Nguyệt viêm phổi, Trương Thực Viên thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Chúng ta thấy hai người trong khoảng thời gian này quá lo lắng chuyện Hạo Hạo, đều có chút tâm lực tiêu tụy, cho nên đã không nói cho hai người, đỡ cho hai người khỏi lo lắng."

"Hai người làm sao có thể không nói cho chúng em biết! Đối bọn em mà nói, Nguyệt Nguyệt tựa như con gái đứt ruột đẻ ra. Đi nhanh chút nào, chúng ta đi bệnh viện thăm nó!" Trương Thực Viên lòng như lửa đốt lôi kéo bọn họ hướng bệnh viện đuổi.

"Không cần đi, hôm nay nó xuất viện rồi."

"Đã xuất viện? Tốt, vậy chờ nó về nhà, em sẽ từ từ bồi bổ cho nó."

Lâm Nhật Nguyệt đứng ở trên ban công, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Bầu trời một mảnh xanh thẳm, trong thành thị nhiều khói bụi như vậy mà cũng có lúc bầu trời trong suốt như bây giờ.

Hắn bây giờ hẳn là đã lên máy bay rồi? Mang theo sự thương tâm khổ sở mà cô tạo nên rời khỏi mảnh đất này, rời khỏi người nhà, cũng rời khỏi cô! Cô không có đi tiễn hắn, liệu hắn có giận cô không? Mọi việc vì sao lại biến thành hoàn cảnh như ngày hôm nay chứ?

Lâm Nhật Nguyệt nghĩ nghĩ, mà lòng thì bắt đầu đau. Vì sao lòng của cô lại đau? Là vì hắn rời cô đi sao? Hắn rời đi làm lòng của cô đau, giống như bị mất đi cái gì đó của chính cô vậy, nhưng là vì sao? Chẳng lẽ cô cũng để ý hắn, đối hắn có tình cảm khác với tình cảm chị em?

Không, không phải. Lâm Nhật Nguyệt kiên định lắc đầu, nhất định là bởi vì áy náy, bởi vì cô làm hại hắn rời đi người thân rời đi hoàn cảnh quen thuộc, một người bay đi xa lạ tha hương. Hắn một người ở nước ngoài không quen biết ai, không ai có thể chăm sóc hắn, giúp hắn, hắn nhất định sẽ cảm thấy tịch mịch cô đơn, đây đều là cô tạo thành, cô áy náy, cho nên lòng mới có thể không thoải mái, mới có thể đau. Nhất định là như vậy!

Nhưng là, thật là như vậy sao?

Hai năm, Sở Hạo đã rời đi suốt hai năm.

Lâm Nhật Nguyệt đứng ở trước giảng đường dưới cây bạch quả, xuân đi thu đến, trước mắt lại là màu vàng óng ánh. Nhưng là màu vàng óng ánh này lại không thể thấp sáng ánh mắt Lâm Nhật Nguyệt.

Suốt hai năm, hắn không có trở về, một lần cũng không có. Hắn là quyết tâm không cản trở về gặp cô. Vì không muốn thấy cô, hắn thậm chí đều không có trở về hỏi thăm cha mẹ.

Cô thật sự làm tổn thương hắn đến như thế sao?

"Nguyệt Nguyệt!" An Trạch đi tới bên người Lâm Nhật Nguyệt, nhìn cô.

"Học trưởng." Cô không có nhìn hắn, chính là lạnh nhạt lên tiếng trả lời.

"Nguyệt Nguyệt, năm nay em sẽ tốt nghiệp, em không lo lắng một chút nào đến...." An Trạch năm trước đã tốt nghiệp, hắn không đi làm giáo viên, mà là chính mình gây dựng sự nghiệp làm ông chủ hơn nữa đã có chút thành tích.

"Học trưởng!" Lâm Nhật Nguyệt bất đắc dĩ cắt ngang lời nói An Trạch.

Hai năm nay An Trạch vẫn canh giữ ở cạnh người cô, khắp nơi quan tâm cô, che chở cô. Cô không phải không rõ tâm ý của hắn, chính là cô không có cách nào tiếp nhận hắn.

"Nguyệt Nguyệt, em thật sự không thể tiếp nhận tình cảm của anh sao?" An Trạch thất bại hỏi.

Ba năm, hắn ở bên cô ba năm. Từ khi cô học đại học sư phạm năm ấy hắn liền thích cô, không, là yêu cô. Cô là cô gái duy nhất đời này hắn muốn, vì cô, hắn bỏ đi ý định nguyên bản muốn làm một cái giáo viên tình nguyện mà là chính mình gây dựng sự nghiệp, hắn muốn mang đến cho cô cuộc sống

thật tốt, muốn cho cô cuộc sống vô ưu vô lự.

Nhưng là hấn khổ đợi ba năm lại không có thể được đến một tia hồi báo. Cô vẫn là không tiếp thụ hấn, không tiếp thụ tình cảm hấn, thậm chí ngay cả một cơ hội cũng không cho hấn.

"Em không thể." Lâm Nhật Nguyệt kiên định lắc lắc đầu.

"Vì sao? Vì sao em ngay cả một lần cơ hội cũng không cho anh?" An Trạch đứng ở trước mặt Lâm Nhật Nguyệt, ngăn trở tầm mắt cô nhìn cây bạch quả.

"Học trường, anh đừng như vậy." Lâm Nhật Nguyệt không muốn cùng hấn nói vấn đề này, đều nói chuyện hai năm, cô phiền.

"Nguyệt Nguyệt, có phải hay không bởi vì Sở Hạo em mới không chịu tiếp nhận anh?" An Trạch chỉ nhìn thấy Sở Hạo đứng một lần, lại nhớ rõ khắc sâu.

Lần đó hấn nhìn Sở Hạo lôi kéo Lâm Nhật Nguyệt theo trước mặt hấn chạy đi mà không thể ngăn cản, khi đó hấn cảm thấy được đến Lâm Nhật Nguyệt tâm cơ hồ vô vọng. Nhưng là thật không ngờ là, Sở Hạo liền xuất hiện một lần như vậy. Từ lần đó về sau hấn rốt cuộc không xuất hiện nữa, làm cho tâm hấn lại dấy lên hy vọng.

"Nguyệt Nguyệt?" Nhìn thấy Lâm Nhật Nguyệt không có đáp lời nói của hấn, An Trạch gọi cô.

Lâm Nhật Nguyệt nghe được An Trạch nhắc đến Sở Hạo, chìm vào suy nghĩ của chính mình.

Lại là loại ánh mắt này! An Trạch lo lắng nhìn Lâm Nhật Nguyệt, hai năm trước sau ngày Sở Hạo xuất hiện, ngày hôm sau Lâm Nhật Nguyệt liền sinh một hồi bệnh nặng, ở bệnh viện ngây người suốt một tháng.

Sau khi xuất viện, Lâm Nhật Nguyệt liền thường xuyên sẽ xuất hiện loại ánh mắt này, đại ra, vô thần, giống như đang tiến vào chỗ nào đó nhớ lại, lại giống nhau bị mất đi thứ gì đó của chính mình. Lúc này cô cùng trước kia quả thực giống như là hai người, trước kia cô tuy rằng biểu tình lạnh nhạt, nhưng trong mắt mang theo linh khí nào đó rất khó tả, khiến cả người cô có vẻ sinh động mà sáng ngời.

Là cái gì đã làm cô thay đổi? Là Sở Hạo! Trực giác An Trạch cho rằng Lâm Nhật Nguyệt thay đổi có liên quan đến Sở Hạo, bởi vì hai năm trước từ khi Lâm Nhật Nguyệt sinh bệnh bắt đầu đến bây giờ Sở Hạo vốn không có xuất hiện. Đây chính là nguyên nhân mà An Trạch cho rằng vì Sở Hạo mà Lâm Nhật Nguyệt không tiếp nhận hấn.

"Nguyệt Nguyệt!" An Trạch nắm vai Lâm Nhật Nguyệt, dùng sức lắc lắc cô.

"À, học trường?" Lấy lại tinh thần Lâm Nhật Nguyệt hồ hững nhìn An Trạch.

"Nguyệt Nguyệt, trong lòng em rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Sao em lại không nói cho anh biết?" An Trạch chịu không nổi cô coi thường hấn.

"Học trường, anh không cần lại lãng phí thời gian ở trên người em, tìm một cô gái tốt hơn em đi!"

"Anh tìm không thấy ai hơn em, Nguyệt Nguyệt. Anh tin tưởng một ngày nào đó em sẽ tiếp nhận anh!" Đợi nhiều năm như vậy, An Trạch thật sự không muốn buông tay.

"Vậy tùy anh" Xoay người, Lâm Nhật Nguyệt đi rồi.

"Nguyệt Nguyệt!" An Trạch đứng tại chỗ, vô lực gọi cô, hy vọng cô có thể quay đầu.

Nhưng là Lâm Nhật Nguyệt tựa như không có nghe thấy, thẳng tắp đi về phía trước.

"Thực Viên, như thế nào ngồi một mình ở cửa a?" Ngô Mĩ Lâm nhìn Trương Thực Viên đang ngồi một mình trước cửa nhà hoi.

"Không có gì, chính là không có chuyện gì làm, trong lòng có chút buồn."

"Nghĩ đến Hạo Hạo à?" Ngô Mĩ Lâm thở dài nói.

"Ai, cũng không biết từ tiểu tử này bây giờ thế nào? Đã năm năm, một lần cũng không có trở về thăm em cùng ba nó."

"Hạo Hạo có hay không gọi điện thoại trở về a?"

"Khoảng cách lần trước gọi điện thoại trở về đã nửa năm rồi."

"Bây giờ còn không biết hấn ở nơi nào sao?"

"Chị Mĩ Lâm, chị cũng không phải không biết, từ ba năm trước đây hấn tốt nghiệp đại học Đa Luân Đa (đây là trường nào vậy =3=) sau đó cũng không thấy có tin tức, đã hai năm rồi, một chút tin tức cũng không có." Nói xong Trương Thực Viên nhưng lại nhin không được rơi lệ.

"Thực Viên a, không cần khổ sở, ít nhất Hạo Hạo hàng tháng đều đã gửi tiền trở về, cái này chứng minh hấn sống rất khá a, đúng hay không?" Ngô Mĩ

Lâm an ủi Trương Thục Viên, kỳ thật lòng của cô cũng không hơn gì, năm năm đều không có nhìn thấy Hạo Hạo đứa nhỏ này, ngay cả cô đều nhớ hẳn vô cùng, càng miễn bàn Trương Thục Viên cùng Sở Phương Uy.

"Em cần tiền làm gì chứ?" Trương Thục Viên cắn giận nói.

Từ sau khi Sở Hạo xuất ngoại, cũng rất ít khi nghe được Trương Thục Viên có thể lớn giọng, rất nhiều lúc nghe thấy cô thở dài. Nhất ở gần thì mỗi ngày đều có thể nghe được cô oán thán.

Đứng ở cửa nhà mình Lâm Nhật Nguyệt nguyên bản muốn ra ngoài, lại vừa vặn nghe được Ngô Mi Lâm cùng Trương Thục Viên nói chuyện bên ngoài.

Năm năm, Lâm Nhật Nguyệt đã tốt nghiệp đại học sư phạm rồi về nông thôn, hơn nữa ở trường trung học ngày xưa cô cùng Sở Hạo từng học làm giáo viên ngữ văn, thực hiện mục tiêu chính mình đặt ra.

Sở Hạo rời đi cũng đã năm năm. Suốt năm năm, hẳn vẫn là một lần cũng không có trở về, một lần cũng không có. Lâm Nhật Nguyệt không biết hẳn là nghĩ như thế nào, chẳng lẽ hẳn thật sự tính cả đời cũng không thấy cô sao?

Năm năm, trừ bỏ ba năm trước biết hẳn ở Gia Nã Đại đại học Đa Luân Đa, sau khi hẳn tốt nghiệp thì hai năm sau chẳng biết đi đâu, không ai biết hẳn rốt cuộc ở nơi nào? Sống thế nào? Đang làm những gì?

Trừ bỏ hẳn mỗi tháng hẳn gửi tiền về nhà cùng với vài lần gọi điện về có thể đếm được trên đầu ngón tay, hẳn cả người tựa như đã bốc hơi ở trên đời, làm cho người ta tìm không ra tung tích.

Nhưng là Lâm Nhật Nguyệt biết hẳn còn tại Gia Nã Đại, bởi vì vào ngày 28 tháng 10 hàng năm ngày sinh nhật của cô và Sở Hạo, cô đều nhận được một món quà từ Gia Nã Đại gửi về, cô biết nhất định là Sở Hạo gửi. Cho nên cô dám xác định hẳn còn tại Gia Nã Đại hơn nữa còn..... Còn nhớ kỹ cô! Điều này làm cho trong lòng Lâm Nhật Nguyệt có cảm giác vui vẻ khó nói.

"Được rồi, Thục Viên, không cần khổ sở, cùng chị đi dạo đi!"

"Được rồi!"

Ngô Mi Lâm cùng Trương Thục Viên nói chuyện làm cắt ngang suy nghĩ của Lâm Nhật Nguyệt.

"Mẹ, mẹ nuôi."

"Nguyệt Nguyệt a, chúng ta muốn lên phố, con muốn cùng đi không?"

"Dạ không. Mẹ nuôi, lần sau khi Hạo Hạo gọi điện về, mẹ nói với hẳn là con sắp kết hôn!"

"Cái gì? Con sắp kết hôn? Với ai a?"

"Đúng vậy, cùng ai a? Chưa từng nghe con nói có bạn trai a?" Hai người bị lời nói của Lâm Nhật Nguyệt làm cho hoảng sợ.

"Không phải là kết hôn thật, là lừa Hạo Hạo. Thử dùng danh nghĩa là con sắp kết hôn xem hẳn có về không" Cô có thể khẳng định hẳn nhất định sẽ trở về.

Cô muốn hẳn trở về, bọn họ cần đối mặt một lần nữa.

"Nguyệt Nguyệt?" Ngô Mi Lâm hồ nghi nhìn Lâm Nhật Nguyệt, không rõ vì sao con gái luôn luôn bình tĩnh lạnh nhạt lại làm chuyện như vậy?

"Đúng nha! Hạo Hạo từ nhỏ liền thích Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt sắp kết hôn, hẳn sẽ về đó! Nguyệt Nguyệt, con như thế nào không nói sớm a?" Trương Thục Viên một lòng muốn con trở về tất nhiên sẽ không cảm thấy có gì không đúng.

"Con cũng vừa mới nghĩ ra."

"Được, em tranh thủ đi gọi một cuộc điện thoại! Chị Mi Lâm, em không đi dạo nữa đâu!" Nói xong, liền vội vã vào nhà gọi điện thoại đi.

"Nguyệt Nguyệt, con....."

"Được rồi, mẹ, con đi ra ngoài." Lâm Nhật Nguyệt lấy cớ đi ra ngoài cắt ngang lời nói Ngô Mi Lâm.

Ngô Mi Lâm nhìn bóng dáng Lâm Nhật Nguyệt, suy tư về ngôn hành (ngôn hành = ngôn ngữ + hành động) dị thường của vừa rồi, con gái a! Bà có đôi khi thật sự không rõ trong lòng cô suy nghĩ cái gì!

Ai, đành kệ cô vậy!

Ba tháng sau.

"Alô!"

"Alô, mẹ, là con!"

"Con từ từ từ này, rốt cục biết gọi điện thoại về....." Nói đến một nửa Trương Thục Viên nhin không được ghen ngào.

"Mẹ, mẹ không cần như vậy. con tốt lắm, đừng lo lắng. Mẹ cùng ba khỏe không?" Sở Hạo sâu kín hỏi.

Năm năm, rồi đi nhà rồi xa cô đã năm năm, hấn rất muốn quay về a! Nhưng là.....

"Khỏe lắm con ạ! Con thử nói xem chúng ta có thể không tốt được không? Sinh ra được đứa con vô lương tâm mà!" Trương Thục Viên quay về bộ dáng lớn giọng trước kia.

"Mẹ!" Sở Hạo bắt đầu dĩ kêu.

"Mẹ cái gì mẹ! Mẹ hỏi con, con rốt cuộc muốn tới khi nào thì mới trở về?"

"Con..... Con..... Qua một thời gian nữa đi!" Sở Hạo ấp a ấp úng chậm chạp không nói rõ ngày trở về.

"Cái gì? Mày là nói mày không định trở về?" Trương Thục Viên sắp tức giận muốn điên rồi

"Dạ, qua một thời gian nữa"

"Mày..... Mày....." Trương Thục Viên tức giận đến nói không ra lời.

"Mẹ, qua một thời gian nữa con nhất định trở về. Cứ như vậy đi, con cúp máy đây!"

"Đợi chút!" Trương Thục Viên đột nhiên ra tiếng, bởi vì cô nhớ tới lời nói Lâm Nhật Nguyệt.

"Còn có việc sao?"

"Là có việc."

"Mẹ nói đi."

"Là thế này, Nguyệt Nguyệt sắp kết hôn, con có muốn về tham gia hôn lễ của nó không? Dù sao nó cũng là chị Nguyệt con luôn gọi từ bé nha!" Trương Thục Viên trong lòng bất ổn, không biết chiều này có hữu hiệu hay không?

"Alô! Từ từ từ từ? Từ từ từ từ? Hạo Hạo? Hạo Hạo? Kỳ quái, như thế nào không nói gì? Hạo Hạo....." Trương Thục Viên dùng sức đối với điện thoại gọi Sở Hạo, nhưng trong điện thoại rốt cuộc cũng không truyền ra bất cứ thanh âm nào.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

"Alô! Hạo Hạo? Hạo Hạo....."

Sở Hạo ngỡ ngàng cầm điện thoại, đầu dây bên kia là thanh âm Trương Thục Viên, nhưng là hấn không có cách nào trả lời.

Cô ấy sắp kết hôn? cô ấy sắp kết hôn? cô ấy sắp kết hôn? Ngồi ở trên sofa, Sở Hạo trong đầu lặp đi lặp lại vấn đề này.

Cùng ai? Cô ấy kết hôn với ai? Là cùng người tên An Trạch kia sao?

Năm năm! Hấn rồi xa cô đã muốn năm năm. Có người nói có hai loại giết chết được tình cảm là thời gian và không gian, nhưng những lời này áp dụng trên người hấn đều không có hiệu quả. Năm năm, thời gian không thể làm cho hấn quên cô, ngược lại khiến cho hấn càng nhớ cô. Không gian không thể giảm bớt tình yêu của hấn đối với cô, ngược lại khiến cho hấn càng xác định chính mình rất yêu cô.

Năm năm đến hấn không ngừng học tập cùng làm việc để cho mình trở nên thật bận rộn, muốn mê hoặc chính mình là không cần nhớ cô. Nhưng là hấn làm không được, một lần cũng không làm được. Mỗi lần đi làm về, rõ ràng đã muốn tình trạng kiệt sức ngã xuống trên giường, nhưng là trong óc hấn lại hiện lên thân ảnh của cô, khuôn mặt im lặng của cô, thân nhiên cười yếu ớt, toàn bộ của cô hết thảy đều tra tấn thần kinh hấn, làm cho hấn như thế nào cũng ngủ không được.

Hấn dùng ba năm thời gian học xong đại học Đa Luân Đa cùng học vị thạc sĩ, chuyên ngành giáo dục học cùng thể dục. Sau đó ở trong một trường trung

học ở Ôn Ca Hoa (lại cái trường j đây >"< làm một gã giáo viên thể dục.

Bởi vì cô muốn làm giáo viên, cho nên hấn cũng không tự chủ được nên chọn nghề này

Hấn yêu cô! Trước sau như một yêu cô! Nhưng là cô lại muốn cùng nam nhân khác kết hôn! Cô sắp trở thành vợ người khác!

Sở Hạo thống khổ ôm đầu, làm sao bây giờ? Hấn phải đi về sao? Nhưng là trở về thì phải làm thế nào đây? Ngăn cản cô sao? Hấn có thể ngăn cản được sao? Năm đó cô là như vậy kiên quyết hấn với nói vĩnh viễn cũng không khả năng cùng hấn cùng một chỗ, hấn hiện tại trở về hữu dụng sao?

Nhưng là hấn cứ như vậy lơ đãng nhìn cô đặt tay vào trong tay một nam nhân khác?

Năm đó hấn trong miệng cô chính là "Ngây thơ, xúc động, lỗ mãng", bởi vì của cô một lần cự tuyệt một mạch chạy tới Gia Nã Đại, không có làm một hành động gì để thắng được lòng của cô

Chẳng lẽ bây giờ sau khi biết được cô phải lập gia đình, hấn hay là cũng vẫn không làm gì như vậy để cô thành vợ người khác?

Không, không thể như vậy! Hấn bây giờ đã không phải tiểu nam sinh ngây thơ xúc động năm đó, hấn đã trưởng thành rồi. Hấn nên vì hấn yêu mà cố gắng, hấn muốn dùng cảm mà đối diện với tình yêu của hấn! Dù sao cô là người duy nhất cả đời hấn yêu a! Hấn không thể cứ bỏ cuộc như vậy được!

Hấn phải đi về! Cho dù lại bị cô cự tuyệt cũng không có quan hệ, chỉ cần cố gắng yêu là có thể.

"Alô! Tư Mật Tư, tôi là Sở! Ngày mai tôi không đến trường học đi học, ngày kia cũng không đến, dù sao thời gian này tôi cũng không đến trường học, cậu giúp tôi xin phép! Bao lâu? Tôi cũng không biết! Có lẽ bốn năm, có lẽ một tháng, cũng có khả năng hai tháng, tôi cũng không rõ ràng, cứ như vậy đi,bye!"

Máy bay vừa hạ cánh Sở Hạo mới nhớ tới gọi điện thoại xin phép trường học hấn đang học – trường Ôn Ca Hoa

Ngồi trên tắc xi, Sở Hạo nhìn thành phố thay đổi nhiều quá.

Vật đã thay đổi, người đã thay đổi, chỉ có tình cảm của hấn không hề thay đổi, Sở Hạo chua xót nhếch nhếch khóe miệng.

Rất cục đã trở lại!

Sở Hạo đứng ở đường nhỏ trước cửa nhà mình, nhìn hai dãy nhà khu hấn ở, chúng không thay đổi, vẫn là bộ dáng năm năm trước, liền ngay cả bồn hoa kia cũng vẫn trồng loại hoa đó.

"Hạo Hạo!" Ngô Mi Lâm vừa vịn ra ngoài thấy được Sở Hạo đứng ở cửa.

"Mẹ nuôi!" Sở Hạo đối với Ngô Mi Lâm cười cười.

"Thực Viên Thực Viên, Hạo Hạo đã trở lại! Hạo Hạo đã trở lại!" Bất chấp đáp lại Sở Hạo, Ngô Mi Lâm kích động lớn tiếng hô Trương Thực Viên.

"Cái gì?!" Trương Thực Viên theo trong phòng vọt ra.

"Mẹ! Con đã trở về!"

"Mây hôn tiểu tử này, cuối cùng nghĩ đến phải về đến đây!" Trương Thực Viên ôm con cô nén khóc.

"Hạo Hạo!" Sở Phương Uy đi theo sau Trương Thực Viên.

"Đã về rồi, Hạo Hạo!" Lâm Kiến Cường cũng theo trong phòng đi ra.

"Ba! Cha nuôi!"

"Mây từ tiểu tử này! Vừa đi bước đi năm năm, mày có biết mẹ và ba mày nhớ mày thế nào không? Mày thử nhìn xem hai chúng ta đã già đi bao nhiêu rồi?" Đối với Sở Hạo rời nhà nhiều năm như vậy, Trương Thực Viên vẫn là cực kỳ bất mãn.

"Được rồi, con nó trở về là tốt rồi." Sở Phương Uy khuyên vợ.

"Ba!" Sở Hạo nhìn hai người thêm không ít tóc bạc, Sở Phương Uy già đi không ít, loại tình cảm áy náy khó nói nên lời.

"Cái gì cũng không nói, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!" Sở Phương Uy trấn an con.

"Hạo Hạo trở về là chuyện cao hứng, hai người không cần như vậy a! Thực Viên, chúng ta đi mua đồ ăn, nấu một bàn đầy đồ ăn cho Hạo Hạo, thức ăn ngoại quốc nhất định không có gì tốt, em xem, Hạo Hạo gầy quá!" Ngô Mi Lâm nhìn Sở Hạo, có chút đau lòng nói.

"Cám ơn mẹ nuôi!"

"Việc gì phải khách khí với mẹ nuôi như vậy!"

"Nguyệt..... chị Nguyệt đâu!" Sở Hạo không biết nên gọi Lâm Nhật Nguyệt, như thế nào chần chờ một chút, hắn vẫn gọi cô là chị Nguyệt.

"sáng sớm nó liền đi ra ngoài, hôm nay trường học không có tiết, nó nói đến khu phụ cận đi một chút, cũng không biết đi chỗ nào rồi!"

"Dạ."

Lại là trước cây bạch quả.

Lâm Nhật Nguyệt đứng ở dưới tàng cây, năm năm qua nơi này thay đổi rất nhiều, liền ngay cả trường học cô và Sở Hạo cùng học đã may lại đồng phục. Chỉ có cây bạch quả này không có đổi, vẫn là im lặng đứng ở chỗ này, hàng năm đều suy diễn lịch trình sinh mệnh.

Lâm Nhật Nguyệt ngẩng mặt, lá cây vàng óng ánh cũng làm mặt của cô nhiễm màu vàng. Một mảnh lá cây bay xuống, vừa vụn che trên mặt cô, che khuất ánh mắt của cô.

Lâm Nhật Nguyệt nhắm hai mắt lại. Năm năm! Thời gian năm năm cũng đủ làm cho một người suy nghĩ cẩn thận một vấn đề. Ngày hôm qua mẹ nuôi nói cho cô Sở Hạo gọi điện về, bà nói cho hắn cô sắp kết hôn. Như vậy hắn hử là mau trở lại đi? Cô chờ hắn sắp không kịp nữa rồi!

Cô nhớ hắn! Thật sự rất nhớ hắn!

Nhớ hử là người thật phiền phức, nhớ tiếng huyền não của hử, nhớ thanh âm hử kêu lên đau đớn, nhớ thanh âm niệm kinh của hử mỗi sáng sớm cuối tuần gọi cô rời giường..... Cô nhớ hết thảy của hử! Không có hử, cuộc sống của cô lập tức trở nên im lặng, im lặng làm cho cô cảm thấy giống như trên đời này chỉ còn lại mình cô.

Năm năm, cô dùng năm năm thời gian mới suy nghĩ cẩn thận, hóa ra cô cũng yêu hử! Năm năm trước đêm đó ở đại học sư phạm, cô nhìn bóng dáng hử kiên quyết mà đi lại đau lòng, không phải bởi vì cô áy náy, mà là bởi vì cô yêu hử.

Chính là ngay lúc đó cô không rõ ràng lắm lòng của chính mình, cô đem yêu trở thành thói quen! Từ nhỏ đến lớn thói quen hử làm bạn, cô chưa bao giờ nghĩ tới thì ra chính là yêu a!

Sau khi hử rời đi, cô mới bắt đầu chậm rãi phát hiện cô sai lầm rồi, sai thái quá! Bởi vì sau khi hử rời đi, cô nhớ tất cả đều là hử. Lòng của cô rốt cuộc không chấp nhận một ai khác, cho dù là ở bên người cô năm năm như An Trạch.

Một trận gió nhẹ thổi qua, thổi rơi xuống lá cây bạch quả trên mặt Lâm Nhật Nguyệt. Lâm Nhật Nguyệt tránh ra ánh mắt, ngón tay sờ lên môi, cô hoàn toàn nhớ rõ cái hôn đêm đó của hử – ngọt ngào nhưng thật lòng!

Hử rốt cuộc khi nào mới trở về?

Cô quả nhiên ở trong này! Tuy rằng đưa lưng về phía hử, nhưng hử liếc mắt một cái liền nhận ra ngay!

Nghe được cô không ở nhà, trực giác hử đã nghĩ cô sẽ đến nơi này. Cho nên lấy cớ đi ra một chút, kỳ thật là tìm cô.

Sở Hạo nhìn Lâm Nhật Nguyệt đứng dưới cây bạch quả, nội tâm một trận kích động, đó là người mà hử ngày ngày đêm đêm nhớ mong a! Cô ngay tại trước mắt hử, gần trong gang tấc!

Hử rất muốn ôm cô! Rất muốn nghe thấy hương vị thuộc về cô!

Sở Hạo hướng tới Lâm Nhật Nguyệt đi đến, giờ phút này trong mắt hử trừ bỏ Lâm Nhật Nguyệt rốt cuộc không còn nhìn thấy cái gì khác.

Lâm Nhật Nguyệt nghe được tiếng bước chân phía sau, nhưng cô không có quay đầu. Bởi vì trực giác cô cảm ứng tiếng bước chân kia là của Sở Hạo.

Sở Hạo đi tới phía sau Lâm Nhật Nguyệt, hử không có ra tiếng, không có gọi cô, chính là theo sau lưng ôm lấy cô, găt gao ôm.

"Là em sao, Hạo Hạo?" Lâm Nhật Nguyệt có chút không dám xác định hỏi, thanh âm của cô có chút run run.

"Là em." Sở Hạo đem mặt vùi vào hõm vai của cô, thật sâu hấp trên người cô mùi hương thoang thoang.

"Em đã trở lại?"

"Đã trở lại." Ôm cô, Sở Hạo không muốn buông tay, hy vọng xa vời thời gian như vậy dừng lại.

Gió thổi qua, lá cây bạch quả rơi xuống— xinh đẹp kim cây quạt tuyết lạc phi vũ bàn phiêu hướng bọn họ, giống như chúc mừng thay cho việc bọn họ gặp lại.

Thật lâu thật lâu, Sở Hạo rốt cuộc buông ra Lâm Nhật Nguyệt.

Lâm Nhật Nguyệt xoay người, hử đen hơn so với trước kia, cũng gầy hơn so với trước kia. Nhưng là nhìn qua so với trước kia thành thực ổn trọng, Sở

Hạo trước mặt cô đã là Sở Hạo trưởng thành.

Vươn tay vuốt ve mặt Sở Hạo, Lâm Nhật Nguyệt nhin không được chảy xuống nước mắt. Đây là cô lúc còn nhỏ tới nay lần đầu tiên rơi lệ. Cô không muốn khóc, nhưng là không biết vì sao nước mắt liền như vậy chính mình chảy xuống.

"Em vẫn còn trách chị sao?"

"Trách chị cái gì? Đừng khóc!" Sở Hạo có chút ngốc thay Lâm Nhật Nguyệt lau nước mắt, nhìn đến cô rơi lệ tâm hần đều nhảy dựng lên.

Cô vì sao lại rơi lệ? Ánh mắt cô nhìn hần tựa hồ có chút bất đồng với trước đây, tựa hồ đối hần có không đồng dạng tình cảm như vậy.

"Chị làm em một người bên ngoài ngày người năm năm, làm em có nhà không thể về."

"Em chưa bao giờ trách chị, nguyệt..... Nguyệt Nguyệt!" Hần không cần lại kêu cô chị Nguyệt, không cần lại làm em trai cô, "Nghe nói em muốn kết hôn?" Tâm của hần rất đau!

"Cho nên anh đã trở lại?" Lâm Nhật Nguyệt ánh mắt lạng lạng xem xét hần.

"Ừ." Sở Hạo gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt Lâm Nhật Nguyệt

"Trở về chúc phúc cho em sao?"

"Anh....." Sở Hạo trầm mặc.

Trở về chúc phúc cho cô? Hần nghĩ cũng không có nghĩ tới! Hần trở về..... Hần trở về là vì chính mình yêu lại làm một lần cố gắng! Nhưng là vì sao hần lại có chút lùi bước?

Hần sợ hãi sao? Sợ hãi lại bị cô cự tuyệt một lần nữa sao?

"Hạo Hạo, em muốn kết hôn, anh chẳng lẽ không có chuyện muốn nói với em sao?" Lâm Nhật Nguyệt thẳng tắp nhìn hần, không cho hần có lùi bước.

"Anh..... Có!" Sở Hạo kiên định nhìn Lâm Nhật Nguyệt, hần không lùi lui!

"À?" Lâm Nhật Nguyệt ý bảo hần nói.

"Nguyệt Nguyệt, năm năm! Thời gian cùng không gian vẫn chưa có thể giảm bớt tình yêu của anh với em, ngược lại làm anh càng yêu em, càng nhớ em! Ở Gia Nã Đại năm năm, anh không có một ngày không nghĩ đến em, không có một ngày quên em, anh mỗi ngày mỗi đêm trong đầu đều là cái bóng của em! Cho nên nghe được em sắp kết hôn, anh lập tức liền bay trở về, anh không nghĩ cứ như vậy nhìn em gả cho nam nhân khác! Anh nghĩ vì chính mình yêu mà cố gắng! Cho dù bị cự tuyệt anh cũng rất muốn nói, Nguyệt Nguyệt, em có đồng ý để anh chăm sóc cho em không?" Sở Hạo một hơi nói xong những lời trong lòng.

Hần nhìn Lâm Nhật Nguyệt, khẩn trương chờ cô trả lời.

Hần thật sự rất khẩn trương a! Vai Lâm Nhật Nguyệt bị hần nắm đau quá a!

Lâm Nhật Nguyệt nhìn hần, lời hần nói cô đều nghe được, rành mạch, một chữ không vấp!

"Nguyệt Nguyệt?" Chậm chạp đợi không được đáp án Sở Hạo nhẹ giọng gọi Lâm Nhật Nguyệt.

"Được" Lâm Nhật Nguyệt thân nhiên phun ra một chữ. Kỳ thật trong lòng cô rất vui vẻ a, hần vẫn là yêu cô!

"Được? Được là ý gì a?"

"Chính anh tự nghĩ đi!" Bỏ lại một câu này, Lâm Nhật Nguyệt đi về nhà

"Nguyệt Nguyệt!" Sở Hạo vội vàng theo sau, trong lòng càng không ngừng cân nhắc Lâm Nhật Nguyệt "Được" Là cái ý gì.

"Nguyệt Nguyệt, ý của em là em nguyện ý?" Sở Hạo có điểm suy nghĩ cẩn thận, nhưng mà hần cần chứng thực một chút.

"Ừ" Lâm Nhật Nguyệt gật gật đầu.

"Thật tốt quá!" Sở Hạo hoan hô.

Hai giây sau –

"Nhưng là, mẹ anh nói em tháng sau sẽ kết hôn, vậy hôn lễ của em làm sao bây giờ?" Cứ nghĩ đến điều này, Sở Hạo chán nản cúi đầu.

"Không có hôn lễ."

"Không có hôn lễ? Em không kết hôn?" Sở Hạo vừa mừng vừa sợ.

"Em không có muốn kết hôn, thậm chí muốn anh trở về."

"Muốn anh trở về?" Sở Hạo cẩn thận cân nhắc những lời này của Lâm Nhật Nguyệt, "Nguyệt Nguyệt!" Sở Hạo gọi, Lâm Nhật Nguyệt đi phía trước ngừng cước bộ.

"Em là nói vì muốn anh trở về, cho nên gạt anh nói em sắp kết hôn?"

"Đúng."

"Vì sao? Vì sao làm như vậy?" Sở Hạo vẽ mặt nhăn nhó chờ mong.

"Bởi vì..... Em phát hiện em cũng..... Yêu anh!" Muốn Lâm Nhật Nguyệt nói ra được như vậy là rất khó khăn, nhưng là cô không thể không nói, mà cuối cùng hai chữ cô nói được rõ ràng mà hữu lực, ném một cái bom cho Sở Hạo! À không, hẳn là "Hi đạn" Mới đúng!

"Em nói cái gì Nguyệt Nguyệt? Nói lại lần nữa! Nói lại lần nữa!"

Sở Hạo lại nắm vai của cô, vai cô khẳng định là muốn tụ máu mắt.

"Anh hẳn là nghe rõ rồi chứ à!" Lâm Nhật Nguyệt không chịu nói.

"Anh muốn xác định lại một chút anh có không có nghe sai!" Hắn không phải đang nằm mơ đi? Nguyệt Nguyệt nói cô yêu hắn!

"Anh không có nghe sai."

"Thật sự?! Thật sự?!" Sở Hạo vẫn là có chút không thể tin được.

"Thật sự." Lâm Nhật Nguyệt lại một lần nữa đối hắn khẳng định.

"Ha ha, ha ha, ha ha a....." Sở Hạo bắt đầu cười ngây ngô, hẳn thật không ngờ sự tình thế nhưng sẽ là như vậy!

Nguyên bản nghĩ đến Lâm Nhật Nguyệt vẫn là sẽ cự tuyệt hẳn, không nghĩ tới cô lại còn nói cô cũng yêu hắn! Thật sự là không nghĩ tới! Sớm biết rằng hắn liền sớm một chút trở về, là có thể bớt một chút nỗi khổ tương tư. Không không không, sớm biết rằng hắn sẽ không nên đối xuất ngoại, không công lãng phí năm năm vui vẻ. Thật sự là đáng tiếc a!

Lâm Nhật Nguyệt nhìn nụ cười ngốc nghếch của Sở Hạo, chính mình cũng nhịn không được nở nụ cười.

"Nguyệt Nguyệt, Hạo Hạo, các con sao lại về cùng nhau vậy?" Nhìn thấy Sở Hạo và Lâm Nhật Nguyệt cùng nhau trở về, Ngô Mĩ Lâm hỏi.

"Dạ, nửa đường gặp được." Lâm Nhật Nguyệt trả lời.

"Hạo Hạo, có chuyện gì vui vẻ, sao lại cười vui vẻ đến thế à?"

"Mẹ nuôi, nhìn thấy mẹ thật tốt! Ha ha!" Sở Hạo vui sướng hài lòng bế Ngô Mĩ Lâm một chút, làm Ngô Mĩ Lâm có chút không thể hiểu được.

Đứa nhỏ này, không phải vừa gặp qua sao?

"Hạo Hạo, đã về rồi!" Sở Phương Uy vừa vặn đi ra thấy được Sở Hạo ngoài cửa.

"Nguyệt Nguyệt cũng đã về rồi!"

"Dạ, cha nuôi."

"Ba!" Sở Hạo lại đi bế một chút Sở Phương Uy.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lâm Nhật Nguyệt buồn cười nhìn hắn, bộ dáng của hắn tựa như trúng 500 vạn xổ số vậy.

"Mẹ con đâu?"

"Ở phòng bếp."

"Dạ, con đi tìm mẹ!" Hấn tám phần muốn đi ôm Trương Thục Viên.

"Nguyệt Nguyệt, con có biết Hạo Hạo làm sao vậy không?" Ngô Mĩ Lâm nhìn Sở Hạo hành động khác thường hồ nghi hỏi Lâm Nhật Nguyệt.

"Con không biết a!"

Chuyện của cô cùng Sở Hạo cứ để cho Sở Hạo nói với vị đại nhân kia đi!

"Phương Uy a, anh có hay không cảm thấy Hạo Hạo đi ra ngoài một hồi trở về sau giống như có chỗ nào không đúng a?"

"Ách, hình như là có như vậy một chút, nhưng cũng không biết được là chỗ nào không thích hợp!" Sở Phương Uy cũng rất buồn bực!

Nghe hai người đối thoại, Lâm Nhật Nguyệt cười lắc đầu vào nhà.

Buổi tối, Sở Hạo vụng trộm lên vào phòng Lâm Nhật Nguyệt.

"Nguyệt Nguyệt, em đang làm gì vậy?"

"Sửa bài tập."

"Đừng sửa nữa, tâm sự với anh đi" Sở Hạo lôi kéo Lâm Nhật Nguyệt nằm ngả vào trên giường, tựa như hồi trước vậy.

"Nguyệt Nguyệt, em có biết anh vừa đến Gia Nã Đại nhớ em đến thế nào không?" Quay đầu, Sở Hạo nhìn Lâm Nhật Nguyệt bên cạnh

"Hử?"

"Kỳ thật anh vừa lên máy bay đã bắt đầu hồi hận. Chờ sau khi máy bay hạ cánh, anh có cái xúc động, muốn đáp một cái máy bay khác bay trở về!" Sở Hạo nghĩ đến bản thân lúc đó.

"Vậy anh như thế nào không có trở về?" Lâm Nhật Nguyệt nhìn trần nhà.

"Sau đó anh nghĩ dù sao em cũng không yêu anh, trở về lại có gì hữu dụng đâu? Nói đến lão ba lão mẹ anh rất khó khăn mất bao nhiêu thời gian mới đưa anh đi được, anh vừa đến liền lập tức quay đầu trở về, chẳng phải thực xin lỗi bọn họ? Cho nên anh không có trở về."

"Ừm." Lâm Nhật Nguyệt gật gật đầu, cô không biết nên nói cái gì cho tốt.

"Nhưng là anh ở Gia Nã Đại thật sự rất nhớ em, rất nhớ rất nhớ! Có hai lần anh thật sự nhịn không được, liền vụng trộm bay trở về thăm em." Những ngày mong nhớ kia đối Sở Hạo mà nói là vừa khổ lại ngọt.

"Là sau khi anh rời đi được một năm đúng không? Một lần ở thư viện, một lần ở trước cửa giảng đường dưới cây bạch quả, phải không?" Lâm Nhật Nguyệt quay đầu nhìn về phía Sở Hạo.

"Sao em biết? Em nhìn thấy anh à?" Sở Hạo kinh ngạc nhìn cô.

"Em không nhìn thấy anh, chính là cảm thấy có người đang nhìn em, mà trực giác nói cho em biết đó là anh." Lâm Nhật Nguyệt quay đầu lại, tiếp tục nhìn trần nhà nói.

Khi đó cô có một cảm giác mãnh liệt là có tầm mắt vẫn nhìn theo cô, tầm mắt kia rất quen thuộc, thực nhiệt liệt, trực giác cô phản ứng đó là Sở Hạo.

"Vậy em không muốn anh đi ra sao? Em không muốn gặp anh sao?"

"Cho dù em gọi anh, khi đó liệu anh có ra gặp em không?" Lâm Nhật Nguyệt hỏi ngược lại.

"Anh..... sẽ không." Sở Hạo thừa nhận.

"Tại sao vài năm sau anh lại không trở lại?"

"Anh là rất muốn trở về thăm em a! Nhưng là trở về cũng chỉ có thể xa xa nhìn em, chỉ có thể từ xa nhìn mà không thể tiếp xúc gần. Anh phát hiện như vậy sẽ chỉ làm chính mình càng đau khổ, cho nên cần rằng một cái liều mạng nhịn xuống ý nghĩ muốn về trong đầu." Khi đó nhẫn nhịn rất vất vả a!

"Còn về bên đó nữa không?" Tuy rằng Lâm Nhật Nguyệt biết hẳn không có khả năng lại đi trở về, nhưng cô nhịn không được muốn hỏi, muốn nghe hẳn chính mồm nói.

"Đương nhiên không quay về, anh có gốc đâu a?" Sở Hạo không chút nghĩ ngợi nói.

"Ừm."

"À, vẫn phải quay về đó một lần nữa, đem việc bên kia xử lý một chút."

"Ừ. Sau hai năm tốt nghiệp đại học Đa Luân Đa, anh đi đâu?"

"Anh đi Ôn Ca Hoa, làm giáo viên thể dục ở một trường trung học. Anh bây giờ đã là đai đen cấp 7! Em thì sao? Năm năm qua không có anh ở đây em có tiếp tục luyện tập nữa không đấy? Nhất định không có phải không?" Thời điểm năm đó hần đi cô vẫn là chỉ biết một chiêu.

"Đúng, anh không ở đây, ai giúp em luyện a?" Hần vẫn là lựa chọn nghề nghiệp giống cô!

"Biết ngay mà, bây giờ anh đã trở về, cho nên anh quyết định tiếp tục dạy em!"

"Này..... Không cần đâu! năm năm qua cũng không có người nào bắt nạt em, hơn nữa bây giờ anh đã trở lại, anh có thể bảo vệ em a! Chẳng lẽ anh cho rằng anh đai đen cấp 7 vẫn còn không đủ thực lực bảo vệ em sao?" Còn luyện nữa? Cô còn lâu mới luyện!

"Hắc hắc! Cũng đúng nha! Vậy được rồi, em không cần học, anh sẽ bảo vệ em!" Sở Hạo ngây ngô cười cong cong đầu, coi như lại nhớ tới bộ dáng ngây ngô trước đây.

"Nguyệt Nguyệt!"

"Hử?"

"Khi nào thì em phát hiện bản thân cũng yêu anh?"

"Không biết."

"Vậy em làm sao mà biết em yêu anh?"

"Không biết."

"Em như thế nào cái gì cũng không biết?"

"Dù sao em chỉ biết anh yêu em, em cũng yêu anh thì tốt rồi."

"Nguyệt Nguyệt!" Lại một lần nữa nghe được Lâm Nhật Nguyệt nói yêu hần, Sở Hạo trong lòng tràn đầy cảm động.

"Ừm."

"Anh yêu em, so với năm năm trước càng yêu em hơn!"

"Ừm." Lâm Nhật Nguyệt nhẹ giọng đáp lời, cảm thấy lòng tràn đầy ấm áp.

"Nguyệt Nguyệt!"

"hử?"

"Anh..... Anh muốn....."

"Muốn cái gì?" Lâm Nhật Nguyệt quay đầu nhìn Sở Hạo nói chuyện ấp a ấp úng.

"Muốn..... Hôn em....." Sở Hạo nhìn Lâm Nhật Nguyệt thật lâu, hôn lên cánh môi cô, hần âu yếm thiên hạ a!

Lâm Nhật Nguyệt chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm thụ được hơi thở hần, tình ý của hần. Cô nghe được tim hần đập, cũng nghe đến tim chính mình đập, diễn tấu một chương nhạc rất tuyệt vời của bọn họ.....

Sở Hạo cùng Lâm Nhật Nguyệt yêu đương.

Sau khi Sở Hạo đem chuyện tình của hần cùng Lâm Nhật Nguyệt nói ngắn gọn chặn chỗ quan trọng cho bốn vị đại nhân, bọn họ đều sững sốt nửa ngày mới phản ứng lại.

"Nói như vậy năm đó con rời nhà là vì Nguyệt Nguyệt cự tuyệt con?" Trương Thục Viên hướng Sở Hạo xác nhận.

"Dạ." Sở Hạo gật gật đầu.

"Con đúng là tiểu tử không có tiền đồ!" Trương Thục Viên ngoài dự đoán của mọi người mắng con, còn thuận tay ném một cái chén hướng về phía hần.

"Mẹ làm gì vậy a, mẹ?" Sở Hạo thân thủ nhanh nhẹn tiếp được cái chén, không rõ lão mẹ hắn gì chứ muốn phát hỏa.

"Mẹ làm gì? Hắn là mẹ hỏi con làm gì mới đúng?" Trương Thực Viên hai tay chống nạnh, hùng hổ nói.

Đã lâu không được thấy bà như vậy! Mấy người còn lại dùng ánh mắt hoài niệm nhìn bà.

"Mẹ rốt cuộc làm sao vậy?" Sở Hạo bị mắng có chút không thể hiểu rõ.

"Mây cái xú tiểu tử! Nguyệt Nguyệt cự tuyệt mây một lần, mây tựa như đao binh chạy thoát năm năm, chẳng lẽ mây không nghĩ đến việc sẽ tiếp tục cố gắng? Nguyệt Nguyệt cự tuyệt mây một lần, mây cũng chỉ thổ lộ một lần thôi à? Năm đó lão ba mây nhưng là càng bị áp chế lại càng hăng, mây như thế nào lại không giống ông ấy?" Trương Thực Viên tức giận nói.

Tức chết bà mà! Chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy, hắn cư nhiên rời nhà năm năm, hại bà sắp trắng đầu!

"Con....." Sở Hạo muốn vì chính mình biện bạch, lại cảm thấy lão mẹ hắn nói thật có đạo lý.

"Con cái gì con! Mây có biết hay không cái loại hành động này của mây là ngu xuẩn? Mây đi rồi, vạn nhất Nguyệt Nguyệt bị người khác theo đuổi làm sao bây giờ? Mọi người xem có đúng không?" Bà còn không quên trung cầu một chút ý kiến những người khác.

"Đúng vậy a! Con em sao lại ngu như vậy a?" Sở Phương Uy lắc lắc đầu nói.

Mà Lâm Kiến Cường cùng Ngô Mi Lâm nhìn về phía con gái. Bọn họ rất cục hiểu được vì sao năm năm qua cô cứ mỗi một năm qua đi lại càng trầm mặc hơn, vì sao trong ánh mắt của cô lại mất đi thần thái cùng linh động, hóa ra là vì Sở Hạo a!

Lâm Nhật Nguyệt cảm thấy ánh mắt thân thiết của cha mẹ, cô nhìn về hướng bọn họ, lộ ra an ủi tươi cười, không tiếng động nói cho bọn họ yên tâm, không cần vì cô lo lắng!

Cảm nhận được tin tức không tiếng động của con gái, Lâm Kiến Cường cùng Ngô Mi Lâm vui mừng gật gật đầu.

"Như thế nào, nói không ra lời đúng không?" Trương Thực Viên cũng không tính liên như vậy buông tha Sở Hạo.

"Con.....Mẹ muốn con nói cái gì a? Nguyệt Nguyệt cũng không bị người khác theo đuổi mà!"

"Đó là tiểu tử mây chó săn thí vận (hình như là số may mắn)! Thật sự là tức chết mẹ! Vừa đi đi năm năm, nếu không phải Nguyệt Nguyệt nghĩ đến dùng kết hôn kích thích mây, mẹ xem mây đại khái là cả đời đều không cản trở lại có phải hay không?" Càng nói càng hăng Trương Thực Viên lại ném một cái bình về hướng Sở Hạo.

Sở Hạo lại linh hoạt tiếp được.

"Được rồi, Thực Viên, bây giờ em mắng Hạo Hạo cũng không làm thời gian năm năm quay về được. Bây giờ hắn đã muốn trở lại, đừng mắng hắn nữa!" Ngô Mi Lâm luôn đảm đương người hoà giải.

"Vẫn là ta mẹ nuôi tốt!" Sở Hạo lại bắt đầu vuốt mông ngựa.

"Hạo Hạo, về sau Nguyệt Nguyệt liên giao cho con chăm sóc." Ngô Mi Lâm đối với Sở Hạo nghiêm mặt nói, Lâm Kiến Cường cũng nhìn hắn.

"Dạ! Con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, xin hai người yên tâm!" Nghe được lời nói Ngô Mi Lâm, Sở Hạo thu hồi khuôn mặt tươi cười, chân thành nói với vợ chồng Lâm Kiến Cường.

"Chị Mi Lâm, sớm biết rằng năm đó chúng ta kết nghĩa làm gì, trực tiếp nhận làm thông gia có phải tốt không?" Trương Thực Viên sang sảng nói xong.

"Đúng vậy! Nhưng mà như bây giờ cũng không phải rất tốt sao?"

"Xú tiểu tử, mẹ cảnh cáo mây! Về sau nếu dám đối với Nguyệt Nguyệt không tốt, cẩn thận mẹ véo lỗ tai gây vạ của mây tê liệt luôn!" Trương Thực Viên lại chuyển hướng Sở Hạo.

"Lỗ tai của con làm sao gây vạ?" Sở Hạo bất mãn ôn ào.

"Thế nào cũng đều gây vạ!"

"Kia còn không phải giống mẹ sao?" Sở Hạo thấp giọng lẩm bẩm.

"Mây nói cái gì? Giống ai?"

"Không có gì, con nói giống ba con!"

"Cái gì?" Sở Phương Uy trừng hướng con.

"Được rồi con tự giống con đã được chưa? Con cùng Nguyệt Nguyệt muốn đi ra ngoài mua một vài thứ, mọi người tiếp tục tán gẫu, mọi người tiếp tục tán gẫu!" Sở Hạo chịu không nổi, lôi kéo Lâm Nhật Nguyệt lấy cớ đi ra ngoài.

"Nguyệt Nguyệt!"

Lâm Nhật Nguyệt vừa đi ra ngoài cửa chợt nghe đã có người gọi cô, quay đầu vừa thấy là An Trạch. An Trạch tựa vào trên cửa xe, nay hắn coi như là một người đã thành công. Tự mình lập công ty, công ty phát triển không ngừng, chính là ở lĩnh vực tình cảm vẫn không được lạc quan.

Nhiều năm như vậy, hắn vẫn là đối Lâm Nhật Nguyệt ôm hy vọng, hy vọng cô có một ngày có thể tiếp nhận hắn, nhưng là Lâm Nhật Nguyệt thủy chung không có cho hắn cơ hội. Nhưng hắn không buông tay, nhưng chỉ cần cô không kết hôn, hắn còn có hy vọng tín niệm thủy chung canh giữ ở bên người của cô.

An Trạch chấp nhất làm cho Lâm Nhật Nguyệt đối hắn vừa áy náy vừa bất đắc dĩ.

"Học trường." Lâm Nhật Nguyệt đi hướng An Trạch, đối hắn cười cười.

"Nguyệt Nguyệt, em....." An Trạch nhìn cô, cảm thấy cô có thay đổi.

Trong mắt kia cô linh khí đã quay trở lại, cả người lại trở nên sinh động lên. Là cái gì làm cho cô có thay đổi như vậy?

"Làm sao vậy, học trường?" Lâm Nhật Nguyệt nâng nâng mi.

"Em thay đổi."

"Có sao?"

"Nguyệt Nguyệt!" Sở Hạo kéo hành lý hướng bọn họ đi tới.

Ngày hôm qua hắn bay trở về Gia Nã Đại để xử lý mọi việc ở trường trung học, nhưng mà hắn nguyên bản là ngày mai mới trở về mà.

"Anh sao hôm nay lại quay về rồi? Không phải nói ngày mai sao?" Lâm Nhật Nguyệt nhìn Sở Hạo đang đi đến hỏi.

"Mọi việc xử lý xong rồi, cho nên liền về trước, mà hơn nữa là anh nhớ em!" Đi đến bên người Lâm Nhật Nguyệt, Sở Hạo giữ lấy dục mồi phản ôm thắt lưng cô, "Xin chào, tôi là Sở Hạo! Vị hôn phu của Nguyệt Nguyệt!" Chuyển hướng An Trạch, Sở Hạo tự giới thiệu nói, tuy rằng bọn họ gặp qua. Sở Hạo nhớ rõ hắn, ánh mắt anh ta nhìn Lâm Nhật Nguyệt làm cho hắn chán ghét, trước kia là thế, bây giờ cũng thế.

Vị hôn phu? Bọn họ có đính hôn sao? Lâm Nhật Nguyệt một bên ngấm ngấm Sở Hạo, nhưng là không ra tiếng sửa lại. Vừa vặn mượn cớ này làm cho An Trạch không cần lại khổ chờ đợi.

An Trạch nhớ rõ nam nhân trước mắt này, bọn họ chỉ thấy đúng một lần, nhưng hắn chính là nhớ kỹ. Hắn chính là người năm đó làm cho hắn có cảm giác nguy hiểm tự xưng là bạn trai của Nguyệt Nguyệt.

"Xin chào, tôi là An Trạch, học trường của Nguyệt Nguyệt." An Trạch khước miệng có ti chưa sót, đến bây giờ hắn chỉ có thể tự xưng là học trường mà thôi. (thương thay số phận nam phụ T^T)

"Hai người đính hôn khi nào vậy? Nguyệt Nguyệt, sao chưa bao giờ nghe em nói?" Bọn họ thật sự đính hôn sao?

"Ngay tại mấy ngày hôm trước." Sở Hạo thay Lâm Nhật Nguyệt trả lời An Trạch.

"Nguyệt Nguyệt?" An Trạch chưa từ bỏ ý định nhìn về phía Lâm Nhật Nguyệt.

"Đúng vậy, học trường." Lâm Nhật Nguyệt gật gật đầu.

"Phải không?! Như vậy chúc em hạnh phúc, Nguyệt Nguyệt! Hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại."

Nên buông xuống thôi! Nhiều năm như vậy, Nguyệt Nguyệt nếu định tiếp nhận hắn thì đã sớm tiếp nhận rồi, hắn thế nhưng chỉ là lừa mình dối người mà thôi! Nên buông xuống thôi! An Trạch xoay người cô đơn mở cửa xe, ngồi vào xe đi rồi.

"Được rồi, không cần nhìn nữa! Nhìn nữa anh sẽ tự tử!" Sở Hạo vươn tay xua xua trước mắt Lâm Nhật Nguyệt, xóa đi tầm mắt cô nhìn An Trạch rồi đi.

"Vậy anh đi tự tử đi." Lâm Nhật Nguyệt có chút buồn cười.

"Anh chết, em chính là quả phụ!"

"Anh vừa mới nói anh là vị hôn phu của em, chúng ta có đính hôn sao?" Lâm Nhật Nguyệt tức giận nói.

"Hình thức thì chưa có! Nhưng mà thực chất cũng gần giống như vậy rồi mà? Hôn nữa, em định không thừa nhận sao?"

Liếc trắng mắt, Lâm Nhật Nguyệt không để ý tới hắn.

"Anh vừa đi một khoảng thời gian em có nhớ anh không a?" Lâm bộ không thấy được Lâm Nhật Nguyệt xem thường, Sở Hạo cười hì hì tiến đến trước mặt cô.

"Đương nhiên không có!" Mới một ngày mà thôi, nói cứ như hắn đã đi mười ngày vậy.

"Không có?! Em cứ nhiên dám nói không có?" Sở Hạo cầm lấy Lâm Nhật Nguyệt, thờ phỉ phỉ.

"Không có chính là không có, sao lại không dám nói chứ?"

"Anh ở Gia Nã Đại rất nhanh liền nhớ em, em cứ nhiên không nhớ anh?! Xem anh phạt em đây!"

Ném xuống hành lý, Sở Hạo một phen kéo qua Lâm Nhật Nguyệt, cho cô một cái hôn nóng hừng hực. Hắn thế nào cũng phải hôn cô đầu óc choáng váng mới được!

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trong văn phòng giáo viên, Lâm Nhật Nguyệt chuyên tâm sửa bài tập của học sinh.

"Ai ai ai, cô giáo Phan, cô có nhìn thấy giáo viên thể dục mới đến trường ta không?" Giáo viên dạy lý Du Thanh hưng phấn mà vọt tiến vào.

"Không có a, làm sao vậy?" Giáo viên lịch sử Phan Ngọc ngẩng đầu nhìn hướng Du Thanh.

"Đẹp trai lắm nha! Nghe nói là từ Gia Nã Đại trở về, ở đại học Đa Luân Đa học thạc sĩ, tên là Sở Hạo! Anh ta thật sự rất đẹp trai a!"

Hắn đẹp trai sao? Cô như thế nào không cảm thấy? Lâm Nhật Nguyệt giật nhẹ khóe miệng, tiếp tục sửa bài tập của cô.

"Nghe nói anh ta là đai đen cấp 7 TaeKwonDo đó!" Vì hình tượng bề mặt đạt, Du Thanh tạo nên một tư thế TaeKwonDo.

"Phải không?" Người trong văn phòng không quá để ý cô, Du Thanh này có đôi khi thần kinh hề hề.=)))

"Đúng vậy! Mọi người chưa nhìn thấy đâu, da thịt màu đồng, dáng người gầy gò, trên người anh ta kết hợp khí chất Trung Tây thật mê người nha! Anh ta quả thực chính là tình nhân trong mộng của tôi!"

Lâm Nhật Nguyệt thiếu chút nữa cười ra tiếng, Trung Tây kết hợp khí chất mê người? Cô phải nghiên cứu chút a, trung tây kết hợp?!

"Tôi quyết định!" Du Thanh dùng sức địa điểm phía dưới, giống như tuyên bố một quyết định trọng đại.

"Cái gì?" Không biết ai đáp một câu.

"Tôi sẽ theo đuổi anh ta! Nhất định phải đem anh ta nắm trong tay!"

"Cô không sợ người ta đã là hoa có chủ hay sao?" Phan Ngọc hất cô gáo nước lạnh.

"Không quan hệ, anh ta còn chưa kết hôn, tôi còn có cơ hội!" Du Thanh tin tưởng mười phần.

"Cô làm sao mà biết anh ta kết hôn? Nói không chừng người ta đã có con rồi ý chứ!"

"Không có! Tôi vụng trộm nhìn qua, mười ngón tay anh ta trống trơn, không có nhẫn, hiển nhiên còn chưa kết hôn đâu?" Cô quan sát rất cẩn thận!

"Cô giáo Phan, đó là dự định của tôi, cô đừng có tranh giành với tôi đó nha a!"

"Tôi Cô cứ yên tâm đi!" Phan Ngọc bị cô làm cho tức giận đến thiếu chút nữa nói không ra lời.

Tranh giành? Cô làm như ở đây là thương trường đại bán phá giá a? Hôn nữa, cô đã có bạn trai, ai thềm cùng cô ta tranh giành a?

"Còn cô, cô giáo Lâm?" Du Thanh đem đầu ánh mắt hướng về phía "Hoa chưa có chủ" Lâm Nhật Nguyệt.

Như thế nào lại nhắc đến cô? Lâm Nhật Nguyệt ngẩng đầu đối cô có lệ cười cười.

"Cô cười là có ý gì? Chẳng lẽ cô định tranh giành với tôi?"

"Cốc cốc cốc!" Trên cửa truyền đến tiếng đập cửa.

"Xin chào mọi người!" Sở Hạo đứng ở cửa, đối mọi người cười cười, ánh mắt quan sát toàn bộ văn phòng.

Hắn là đến tìm Lâm Nhật Nguyệt. sau khi việc bên Gia Nã Đại kết thúc, hắn liền quyết định đến nơi đây làm giáo viên, có thể phụ xướng phụ tùy thôi!

(Nguyên văn là: phụ xướng phụ tùy

(Nghĩa đen) Tùy nghĩa là theo. Chồng định làm gì, vợ cũng làm theo.

(Nghĩa bóng) Một quan niệm phong kiến cho là người phụ nữ phải luôn luôn phục tùng người chồng

Ở đây Hạo ca dùng là phụ xướng phụ tùy: vợ làm gì, chồng cũng làm theo =))

"Xin chào!" Vừa thấy là Sở Hạo, Du Thanh khẩn cấp nghênh đón.

"Tôi là Du Thanh, Giáo viên dạy môn lý trung học. Anh là thầy Sở mới đến đúng không!" Du Thanh ôn nhu nói xong, tận lực làm cho chính mình thoát nhìn thực nữ một chút.

"Ách, Xin chào!" Sở Hạo có lệ tính lên tiếng trả lời, ánh mắt tìm kiếm Lâm Nhật Nguyệt.

Bản công tác của Lâm Nhật Nguyệt là ở tận cùng bên trong góc sáng sủa, hơn nữa cô hiện tại chính cúi đầu tránh ở sau xấp bài thi, cho nên Sở Hạo lập tức cũng tìm không ra cô.

"Thầy Sở, nghe nói anh là mới từ Gia Nã Đại trở về?" Du Thanh lại lặc lặc lặc lặc nói, mọi người trong văn phòng nghe thấy nghĩ đến mùa đông đến.

"Đúng, đúng vậy!"

"Vậy anh....."

"Xin hỏi, cô giáo Lâm – Lâm Nhật Nguyệt có ở đây không ạ?" Sở Hạo cất ngang Du Thanh nói.

"Ách?" Nghe được Sở Hạo muốn tìm Lâm Nhật Nguyệt, Du Thanh ngẩn người.

"Cô ấy có ở đây không?" Sở Hạo không kiên nhẫn hỏi.

"Có, nhưng mà không biết thầy Sở tìm cô ấy có chuyện gì?" Du Thanh khẩu khí không tốt lắm hỏi.

Sở Hạo liếc cô trắng mắt một cái, nữ nhân này làm cái gì nha? Hắn tìm Nguyệt Nguyệt thì liên quan gì đến cô ta?

"Nguyệt Nguyệt!" Chờ không kịp Sở Hạo đơn giản chính mình ra tiếng tìm.

"Nơi này." Góc sáng sủa vuton một cái tay mảnh khảnh vẫy vẫy.

Kỳ thật Du Thanh cùng Sở Hạo đối thoại cô tất cả đều nghe thấy được, chính là nhớ tới những lời nói Du Thanh vừa nói với cô, cho nên cô sẽ không ra tiếng.

"Hóa ra em ở trong này à!" Sở Hạo bước nhanh đi hướng Lâm Nhật Nguyệt.

Lúc này tất cả người trong văn phòng đều nhìn hai người, bọn họ rất tò mò!

"Từ hôm nay trở đi chúng ta chính là đồng nghiệp!" Nhìn Lâm Nhật Nguyệt, Sở Hạo ở trên mặt cô hôn một chút.

Cái này làm toàn bộ mọi người mở to hai mắt nhìn, đây là cái tình huống gì? Mà Du Thanh ở một bên lại dấu không được kinh ngạc cùng phẫn nộ!

"Cô giáo Lâm, cô không muốn giải thích với mọi người một chút sao?" Thanh âm Du Thanh không hề lặc lặc lặc lặc.

Cái gì? Là giải thích với cô ta thì có? Bị cô tha xuống nước sắc mặt những người khác có chút khó coi nhìn Du Thanh.

"Đề tôi nói! Tôi là Sở Hạo, giáo viên thể dục mới tới, cũng là vị hôn phu của cô giáo Lâm!"

"Phải không? Cô giáo Lâm, như thế nào chưa bao giờ nghe cô nói à?" Du Thanh sắc mặt khó coi hỏi.

"Tôi nghĩ chuyện riêng của tôi không cần thiết phải nói cho cô!" Lâm Nhật Nguyệt thần nhiên trả lời.

"Cô....."

Không khí khẩn trương, những người khác đều không dám ra tiếng, đều cúi đầu làm bộ sửa bài tập, kỳ thật lỗ tai đều dựng thẳng đứng lên.

Sở Hạo thấy không khí quỷ dị trong văn phòng cũng không quan tâm, vẫn là vui tươi hớn hở nhìn Lâm Nhật Nguyệt.

"Nguyệt Nguyệt, văn phòng của anh ở chỗ bộ thể dục, khi nào không có tiết thì nhớ tới tìm anh. Bây giờ anh phải đi bộ thể dục báo danh, lát gặp!" Cấp cho Lâm Nhật Nguyệt một cái ôn nhu cười, Sở Hạo ra văn phòng.

"Cô giáo Lâm a, thật không nghĩ tới hóa ra thầy Sở mới tới là vị hôn phu của cô a!" Người trong văn phòng đối hí kịch hóa chuyển biến rất ngạc nhiên!

"Hai người định khi nào thì kết hôn a? Đến lúc đó chớ quên mời chúng ta uống rượu mừng a!"

"Hai người khi nào thì bắt đầu yêu đương nha?"

Đối mặt mọi người hỏi, Lâm Nhật Nguyệt chính là cười cười, cũng không trả lời.

Một bên Du Thanh sắp tức chết rồi, thật vất vả mới có soái ca xuất hiện trong trường học, vừa vặn vẫn là kiểu người cô thích, không nghĩ tới cô còn không có bắt đầu tiến công đã bị phản tử hình, còn trở thành trò cười của mọi người, tức chết cô!

Sở Hạo đến trường học nhận việc mới một tuần, trong một tuần ngắn ngủi này, hắn đã thành đối tượng ái mộ của giáo viên, nữ sinh toàn trường, đương nhiên còn bao gồm Du Thanh.

Mà Lâm Nhật Nguyệt lại trở thành — tình địch! Hiện tại cô đi đến chỗ nào cũng có những tầm mắt thù địch bắn về phía cô, giống như cô là tội nhân thiên cổ.

"Nguyệt Nguyệt, em nhìn anh đã 5 phút rồi đó! Đây là kỷ lục đó nha, trước kia em không thèm nhìn anh nhiều hơn 1 giây. Hôm nay làm sao vậy?" Sở Hạo có chút tò mò, nhưng mà hắn rất thích Lâm Nhật Nguyệt nhìn hắn như vậy.

"Em đang nhìn xem anh đẹp ở chỗ nào!" Lâm Nhật Nguyệt thần nhiên nói.

"Anh chỗ nào cũng đẹp a!" Sở Hạo cười hi hi đối Lâm Nhật Nguyệt liếc mắt đưa tình.

"Em như thế nào lại không biết?" Lâm Nhật Nguyệt chính là không biết hắn rất đẹp trai a! Vì sao nữ sinh nào cũng đều nói là hắn đẹp trai?

"Em không biết là anh đẹp trai sao?"

"Ừm." Lâm Nhật Nguyệt thành thật gật gật đầu.

"Anh nói này Nguyệt Nguyệt, em rốt cuộc có yêu anh hay không vậy?"

"Vì sao nói như vậy?"

"Mọi người đều nói ‘Tình nhân trong mắt ra Tây Thi’, em như thế nào lại không như thế?"

"Khuôn mặt này của anh, em từ nhỏ đã nhìn phát chán, lại thấy thế nào cũng không khả năng đem anh xem thành Tây Thi, trừ phi....." Lâm Nhật Nguyệt thừa nước đục thả câu không đem nói cho hết lời.

"Trừ phi cái gì?"

"Trừ phi anh đi chinh dụng, thuận tiện lại làm một chút phẫu thuật chuyển giới." Lâm Nhật Nguyệt nghiêm trang nói.

"Em đùa giỡn anh rất vui đúng không?" Sở Hạo nhìn chăm chăm cô.

"Không có. Em muốn hỏi anh một vấn đề." Dời đi một chút đề tài.

"Vấn đề gì?"

"Anh nói anh là như thế nào đem nữ sinh trong trường học chúng ta mê thần hồn điên đảo?"

"Ha ha ha! Em bây giờ đã biết được mị lực của anh lợi hại thế nào chưa? Biết anh là lương mô mô (?) đi?" Sở Hạo đào dật đắc ý nói.

Lờ mờ hán một cái, Lâm Nhật Nguyệt thật sự nghĩ không hiểu ánh mắt những người đó đều làm sao vậy?

"A! Nguyệt Nguyệt, nhìn thấy anh được hoan nghênh như vậy, em có phải đang ghen không đấy?" Ánh mắt Sở Hạo ở trên mặt Lâm Nhật Nguyệt quan

sát.

"Ghen?" Cô chưa từng nghĩ tới nha!

"Đúng vậy! Có phải hay không trong lòng ê ả? Nhìn đến nữ sinh khác ân cần chào đón anh, có phải hay không rầu rĩ không vui?"

"Không có." Hình như là có như vậy một chút, cái này gọi là ghen sao? Lâm Nhật Nguyệt vụng trộm nghĩ.

"Thật sự không có?" Sở Hạo gọi lên cằm của cô, cười xấu xa nhìn cô.

"Không có." Lâm Nhật Nguyệt gạt tay lỗ măng của hắn ra, cô mới không thừa nhận!

"Gạt người!"

"Em không có."

"Em có!"

"Không có."

"Có."

"Không. Ừm."

Lâm Nhật Nguyệt mắt tự nhiên né tránh làm cho Sở Hạo cảm thấy thật đáng yêu, nhện không được đem cô kéo vào trong lòng, in lại môi hồng nhuận của cô.

"Khụ khụ khụ!" Một trận không nhìn được thanh âm ho khan cắt ngang hai người ngọt ngào.

Sở Hạo có chút tức giận nhìn về phía người tới — là Du Thanh.

"Cô giáo Du, chẳng lẽ cô không biết trước khi vào cửa thì phải gõ cửa sao?" Sở Hạo khẩu khí không tốt nói.

"Tôi gõ rồi! Là có người không có nghe thấy mà thôi." Kỳ thật cô căn bản là không gõ.

"Phải không? Đó là sơ sót của chúng tôi rồi!" Sở Hạo chịu đựng tức giận nói.

Lâm Nhật Nguyệt thì tại một bên nhìn bọn họ, cũng không nói gì.

"Tôi nói này cô giáo Lâm a, cô hảo hảo cũng là làm gương tốt cho mọi người, tác phong gần đây của cô giống như có điểm." Du Thanh ngừng khi mang ác ý.

"Có điểm cái gì? Cô giáo Du có chuyện cứ việc nói thẳng." Lâm Nhật Nguyệt rộng rãi nói.

"Cô giáo Lâm a, không phải tôi nói cô, nhưng nơi này là trường học, không phải nhà cô, tuy rằng cô cùng thầy Sở là vợ chồng chưa cưới, nhưng là không thể rất. Ai nha, tôi cũng không thể không biết xấu hổ nói ra, cô hiểu được thì tốt rồi!" Du Thanh ra vẻ tiểu nữ nhi thái nhéo xoay thất lưng.

"Cô giáo Du, chúng tôi không rõ, mời cô nói rõ ràng được không?" Sở Hạo nghe không nổi nữa, nữ nhân này muốn làm gì nha?

"Chính là. Chính là hai người không thể ở trong trường học thân thiết như vậy, tạo ra ảnh hưởng không tốt! Tôi nghe nói hiệu trưởng đều đối với hai người có chút ý kiến đó!"

Cái gì hiệu trưởng đối bọn họ có ý kiến, đều là cô nói bừa, cô xem hai người bọn họ ân ái tình yêu liền hận muốn chết!

"Chúng tôi thân thiết như thế nào?" Sở Hạo không rõ, hắn cùng Lâm Nhật Nguyệt cũng chỉ nắm tay, cho dù hôn môi cũng là ở trong văn phòng hắn không có người, điều này sao ảnh hưởng đến học sinh?

"Chính là giống. Giống. như vừa rồi!"

Lâm Nhật Nguyệt buồn cười nhìn Du Thanh, vừa muốn che dấu hận ý vừa muốn giả bộ thành bộ dạng ngây thơ, đủ làm khó cô ta rồi!

"Chúng tôi là ở nơi không có người, cũng không phải ở sân thể dục nha. Mà bây giờ, nếu không phải cô giáo Du cô không gõ cửa liền tiến vào thì cũng chả ai biết!" Sở Hạo giật nhẹ khóe miệng, việc cô cắt ngang chuyện tốt của hắn vẫn là có chút dè ý.

"Tôi không phải đã nói tôi gõ cửa rồi sao? Là hai người không nghe thấy!"

"À, là vậy, tôi quên mất! Chúng tôi về sau sẽ chú ý, cảm ơn cô giáo Du nhắc nhở!" Sở Hạo giả cười đối Du Thanh nói.

"Không cần khách khí!" Nụ cười này trong mắt Du Thanh lại thành đôi cô có ý tứ cười, bởi vậy nên mặt cô một chút liền đỏ, còn cố ý nhìn Lâm Nhật Nguyệt – đã nhìn thấy chưa? Hấn cười với tôi nha!

Lâm Nhật Nguyệt thật sự là dở khóc dở cười.

"Như vậy cô giáo Du cô tới nơi này có chuyện gì sao?"

"Ách, tôi..... Tôi....." Cô vốn là muốn tìm cái lý có cùng hấn thân cận, nhưng là không nghĩ tới Lâm Nhật Nguyệt ở trong này.

"À, cô không có việc gì đúng không? Vậy phiền cô giúp tôi đóng cửa lại, cảm ơn!" Sở Hạo tiếp tục cười với cô ta, lại hạ lệnh trực khách luôn.

"Ách..... Được! Rầm!" Du Thanh không tình nguyện đóng cửa lại, còn làm ra tiếng vang rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Lâm Nhật Nguyệt nghĩ cô ta nhất định tức giận đến nghiến răng ngứa. Ai, sao phải khổ vậy chứ?

"Nguyệt Nguyệt!"

"Hử?"

"Cô giáo Du kia là ở cùng văn phòng em đúng không?"

"Đúng vậy."

"Cô ta có phải hay không có điểm....." Sở Hạo chỉ chỉ đầu, ý là có phải đầu óc có chút không bình thường hay không.

"Không có a, rất bình thường." Lâm Nhật Nguyệt cười cười, hấn còn không biết người ta có ý tứ với hấn nha! Sở Hạo này có đôi khi thật sự tri độn!

"Vậy sao? Anh như thế nào cảm thấy cô ta giống như có điểm không bình thường? Hai chúng ta thân thiết thì có liên quan gì đến cô ta a?"

"Bởi vì ngày đầu tiên anh đến trường học này cô ấy đã thích anh, quyết định muốn đem anh nắm trong lòng bàn tay." Lâm Nhật Nguyệt nhớ tới ngày đó Du Thanh hào hùng.

"Vậy sao? Vậy sau khi biết mối quan hệ của anh với em thì cô ta có làm khó dễ em không?" Sở Hạo lo lắng hỏi, hấn chỉ sợ có người bắt nạt cô!

"Không có." Lâm Nhật Nguyệt có chút uất ức!

"Thật sự không có?" Sở Hạo lo lắng lại hỏi.

"Thật sự không có. Cho dù có, anh không phải đang ở bên người em sao?" Lâm Nhật Nguyệt xoa xoa mặt hấn, làm cho hấn yên tâm.

"Nếu có người bắt nạt em, nhất định phải nói cho anh biết! Anh sẽ cho họ biết tay!" Sở Hạo kéo qua tay cô, phóng tới bên môi nhẹ nhàng mà hôn một chút.

"Đã biết." Ai lại bắt nạt cô chứ!

"Nguyệt Nguyệt....." Sở Hạo lại nhìn không được hướng cô.

"Thầy Sở, anh dù sao cũng là hảo hảo làm gương tốt, phải chú ý hình tượng!" Lâm Nhật Nguyệt bước bình học giọng điệu Du Thanh.

"Nguyệt Nguyệt, em thay đổi!" Sở Hạo nhìn cô, trong mắt có chút vui mừng.

"Thay đổi như thế nào?"

"Sáng sủa ra, cũng biết đùa cợt nữa!"

"Vậy sao?"

Đúng vậy! Chính cô cũng cảm giác được. Tình yêu thật vĩ đại! Trách không được có người lại cứ muốn yêu! Tình yêu thật vĩ đại!

"Thầy Sờ!" Du Thanh lắc mông chân thành đi hướng Sờ Hạo, cô xem đúng lúc này trong văn phòng bộ thể dục chỉ có mình Sờ Hạo.

"Có chuyện gì vậy, cô giáo Du?" Sờ Hạo mặt nhăn nhu.

Từ khi biết Du Thanh đối với hắn có ý nghĩ không an phận, Sờ Hạo tận lực tránh cùng cô tiếp xúc, để tránh những phiền toái không cần thiết. Nhưng là tóm lại sẽ có lúc tránh cho không được, nhất là lúc Du Thanh cố ý muốn tiếp cận hắn.

"Thầy Sờ, tôi đối Gia Nã Đại thực hứng thú nha! Anh có thể kể cho tôi nghe một chút chuyện bên đó không?" Du Thanh tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Sờ Hạo.

"Hiện tại trên mạng trên báo có rất nhiều các tin tức về nó, cô có thể tự xem được a!" Sờ Hạo chán ghét hướng bên cạnh xê dịch.

"Tôi muốn nghe anh nói!" Du Thanh lại xê dịch sang thêm.

"Thực xin lỗi cô giáo Du, tôi chỉ sợ không thời gian nói cho cô. Tôi còn có việc, xin phép đi trước." Sờ Hạo đứng dậy chuẩn bị rời đi văn phòng.

"Thầy Sờ!" Nhìn thấy Sờ Hạo đứng lên, Du Thanh cũng chạy nhanh đứng lên.

"Mời cô nhường đường" Sờ Hạo ý bảo cô tránh ra.

"Thầy Sờ, chẳng lẽ anh thật sự không nhận ra sao? Em thích anh!" Du Thanh xuất kỳ bất ý thân thủ giống bạch tuộc ôm lấy nửa người Sờ Hạo.

Xuất kỳ bất ý: Bất thình *** h, thừa lúc người ta không ngờ, làm cho người ta không kịp đối phó.

"Cô làm gì vậy?" Sờ Hạo phát hỏa, vươn tay muốn đẩy cô ta ra, hai tay vừa đề lên vai của cô, khóe mắt dư quang thoáng nhìn, nhưng lại nhìn thấy Lâm Nhật Nguyệt đứng ở cửa văn phòng mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ.

"Nguyệt Nguyệt!" Sờ Hạo sững sốt một giây sau, một phen đẩy ra Du Thanh chạy tới bên người Lâm Nhật Nguyệt, mà Du Thanh bị đẩy ra thì lao đảo một chút.

"Nguyệt Nguyệt, em đừng hiểu lầm! Anh cùng cô ta không có cái gì hết!" Sờ Hạo vội vàng hướng Lâm Nhật Nguyệt giải thích, mặt cô không có biểu tình gì làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

"Ôm như vậy còn nói không có gì, thầy Sờ anh cũng thật trợn mắt nói dối a!" Du Thanh ở bên châm ngòi thổi gió.

"Cô câm miệng cho tôi!" Sờ Hạo đối Du Thanh lạnh lùng nói.

"Nguyệt Nguyệt?!" Lâm Nhật Nguyệt đến bây giờ thủy chung không nói được lời nào.

"Gì vậy? Cô giáo Lâm, Thầy Sờ, hai người sao lại đứng ở cửa như vậy a?" Một vài giáo viên thể dục đã trở lại.

"A! Thầy Vương thầy Triệu hai người tới thật đúng lúc, mau giúp ta phân xử?" Du Thanh muốn đem sự tình làm lớn lên

"Cô giáo Du! Cô đừng có....." Nhận thấy được ý đồ của Du Thanh, Sờ Hạo mở miệng ngăn cản.

"Hạo Hạo." Lâm Nhật Nguyệt ra tiếng ngăn lại Sờ Hạo.

"Nguyệt Nguyệt?" Sờ Hạo khó hiểu nhìn cô.

"Anh vào đi." Lâm Nhật Nguyệt đem Sờ Hạo đẩy mạnh vào văn phòng.

"Thầy Vương thầy Triệu, chúng tôi có chuyện cần nói một chút, hai người 20 phút sau quay lại được không?" Lâm Nhật Nguyệt nói với hai vị giáo viên đứng ở cửa.

"À, được được, mọi người nói chuyện đi, mọi người nói chuyện đi!" Hai vị giáo viên thức thời xoay người đi.

Lâm Nhật Nguyệt đóng cửa lại.

"Nguyệt Nguyệt?!" Sờ Hạo tâm bất ổn, không biết cô có hiểu lầm hay không? Có tức giận không?

"Không có việc gì, em hiểu mà." Lâm Nhật Nguyệt đối hắn cười cười, tươi cười chứng tỏ cô hiểu rõ cùng tin nhiệm.

Sau khi nhìn thấy Lâm Nhật Nguyệt bao hàm lý giải cùng tin tưởng tươi cười, Sờ Hạo mặt nhăn mày giãn ra. Cô tin tưởng hắn! Không cần hắn phải giải thích cô liền tin tưởng hắn! Không, hắn là cô ngay từ đầu liền tin tưởng hắn!

Bởi vì yêu hắn, cho nên tin tưởng hắn! Sờ Hạo cầm tay Lâm Nhật Nguyệt, trong mắt nồng đậm tình yêu như thế nào cũng tán không đi!

"Hai người đủ chưa?" Du Thanh thật sự là xem không nổi hai người bọn họ liếc mắt đưa tình với nhau coi như không có cô.

"Cô giáo Du, tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện!" Lâm Nhật Nguyệt nói với Du Thanh.

"Được!"

"Nguyệt Nguyệt, để anh nói!"

Đương nhiên là hắn nói, cô nói hữu dụng sao? Lâm Nhật Nguyệt ở trong lòng mắt tròn trắng.

"Cô giáo Du, Nguyệt Nguyệt là người ta yêu từ nhỏ đến bây giờ, cô ấy là người duy nhất tôi yêu cả đời này, ở trong lòng tôi cô ấy là người không thể thay thế, cả đời này tôi không có khả năng sẽ yêu người khác. Cho nên, mời cô về sau không cần đem thời gian lãng phí trên người tôi!" Sở Hạo hữu lực nói với Du Thanh, nhưng là ánh mắt mắt chỉ nhìn Lâm Nhật Nguyệt.

"Anh....." Du Thanh khẽ cắn môi, lại nói không lời.

"Vừa nãy anh vừa mới ôm tôi, vì sao anh không có lập tức đẩy tôi ra? Vì sao anh nhìn thấy cô ta mới đẩy tôi ra? Anh rõ ràng cũng có ý với tôi!" Du Thanh không cam lòng nói.

"Cô giáo Du, mời cô tự trọng!" Sở Hạo đảo cặp mắt trắng dã, kia còn không nói là không lập tức đẩy cô ta ra? Hắn bắt quá sừng sốt một giây mà thôi, hơn nữa một giây kia cũng không phải vì cô mà sừng sốt, mà là vì Lâm Nhật Nguyệt mới như vậy.

"Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tôi chỉ yêu mình Nguyệt Nguyệt thôi. Xin cô về sau đừng làm loại chuyện nhảm chán này nữa!" Sở Hạo lại nói rõ.

"Tôi làm chuyện gì nhảm chán? Tôi chỉ bắt quá hương người trong lòng thổ lộ tôi mà thôi, anh có quyền lợi gì ngăn cản tôi?" Du Thanh lớn mật nói xong.

"Cô....." Nữ nhân này nói như thế nào không rõ? Sở Hạo oán hận nghĩ.

"Cô giáo Du, tôi và Hạo Hạo đều không có quyền lợi ngăn cản cô. Cô là một con người tự do, cũng có quyền lợi yêu người khác, nhưng là cô có nghĩ tới thích một người nên dùng tình cảm chân thành của mình để đổi lấy mặt hắn, mà không phải làm chút chuyện làm cho hắn cảm thấy chán ghét, đúng không?" Lâm Nhật Nguyệt thần nhiên nói với Du Thanh.

"Tình cảm chân thành?!" Du Thanh nhẹ giọng nhớ kỹ ba chữ này, đột nhiên giống như có chút hiểu được.

Tình cảm thật sự! Mấy ngày qua cô vì muốn hấp dẫn sự chú ý của Sở Hạo, cố ý giả bộ thực nữ, cố ý nói chuyện nhỏ nhẹ, khiến cho chính cô đều không biết mình là ai! Nếu Sở Hạo thật sự thích hình tượng đó của cô, chẳng lẽ cô phải giả bộ cả đời sao? Như vậy chẳng phải sẽ rất trầm trọng?

"Thầy Sở, tôi thấy thật có lỗi vì đã làm chuyện phức tạp với anh!" Du Thanh dùng thanh âm chân chính của bản thân nói với đối Sở Hạo.

"Cô hiểu được là tốt rồi!" Rốt cục suy nghĩ cẩn thận! Sở Hạo vụng trộm nhẹ nhàng thở ra.

"Cô giáo Lâm, cảm ơn cô!" Du Thanh thành tâm nhìn Lâm Nhật Nguyệt.

Lâm Nhật Nguyệt hiểu biết đối cô cười cười.

"Nhưng mà cô giáo Lâm, chỉ cần cô một ngày không có cùng thầy Sở kết hôn, tôi còn có cơ hội đứng không?" Du Thanh cười khể đối Lâm Nhật Nguyệt liếc liếc mắt, sau đó đi ra văn phòng.

"Cái gì?!" Sở Hạo dở khóc dở cười.

Lâm Nhật Nguyệt còn lại là thói quen cười cười.

"Nguyệt Nguyệt, chúng ta kết hôn đi!" Sở Hạo có chút chịu không nổi, ai biết cái kia nữ nhân lần sau lại làm ra cái loại gì nữa.

"Làm sao vậy? Em còn không sợ, anh sợ cái gì?"

"Em không nghe thấy cô ta nói gì à?"

"Nghe thấy."

"Có người muốn cùng em tranh giành anh nha! Em sao lại là vẻ mặt không quan tâm thế hả?" Hắn thực hoài nghi cô rốt cuộc có phải hay không thật sự yêu hắn.

"Cơ hội của cô ấy là do anh tạo ra, anh sẽ cho cô ấy cơ hội sao?" Lâm Nhật Nguyệt hỏi lại.

"Ách, sẽ không! Nhưng là em không biết là đã đến lúc chúng ta nên kết hôn rồi sao?"

"Không biết."

"Vậy em cảm thấy khi nào thì chúng ta nên kết hôn?"

"hai năm nữa đi!"

"Cái gì? Còn muốn hai năm?" Sở Hạo không thể tin kêu lên.

"Được rồi, thời gian cứ như vậy đi, em muốn đi học!"

"Nguyệt Nguyệt!"

Lâm Nhật Nguyệt đi rồi, còn lại Sở Hạo một người ở nơi nào suy tư về việc nên làm thế nào để cho cô đáp ứng cùng hắn kết hôn.

"Nguyệt Nguyệt, em thật sự muốn hai năm nữa mới kết hôn với anh sao?" Sở Hạo ngồi xổm bên cạnh Lâm Nhật Nguyệt, càng không ngừng hỏi cô.

"Ừm." Lâm Nhật Nguyệt cẩn thận chỉnh sửa bài thi của học sinh.

"Vì sao?"

"Không có vì sao."

A? Sở Hạo khó hiểu nhìn cô, nghĩ không hiểu trong đầu óc cô đang suy nghĩ cái gì.

"Này. Dù sao cũng phải có nguyên nhân chứ?"

"Anh muốn biết sao?" Lâm Nhật Nguyệt rốt cục quay đầu nhìn hắn một cái.

"Ừ!" Biết vấn đề mới có thể giải quyết vấn đề nha!

"Được rồi! Em sẽ nói cho anh!"

"Nói đi, vì sao?"

"Bởi vì anh để cho em năm năm cô độc."

"Ách?! Vì vậy? Cho nên cũng muốn anh chờ em hai năm?"

"Ừ." Lâm Nhật Nguyệt đương nhiên gật gật đầu.

"Em có lầm hay không? Anh rời đi năm năm còn không phải bị em làm hại? Em ngẫm lại năm đó là ai dứt khoát kiên quyết nói với anh vĩnh viễn cũng không khả năng yêu anh, hại anh thương tâm đi xa tha hương?" Sở Hạo vội vàng phân tích.

"Em cũng không có bảo anh phải đi." Lâm Nhật Nguyệt không lương tâm nói.

"Em. Được rồi Nguyệt Nguyệt, vậy em nói muốn thế nào mới có thể rút ngắn được khoảng thời gian để có thể kết hôn với em?" Sở Hạo bắt đầu dè dặt.

"Như vậy đi!"

"Như thế nào?" Sở Hạo hai mắt sáng lên.

"Nhìn thấy bài kiểm tra này chưa?" Lâm Nhật Nguyệt bắt tay hé ra bài kiểm tra của một học sinh hướng Sở Hạo.

"Ngô Vĩ Đào, 8 điểm! Sao lại có học sinh nguốc như thế này?" (hình như thang điểm ở bên Trung là 100đ)

"Thấy rõ chưa?" Lâm Nhật Nguyệt nhú mày.

"Rồi, mà sao lại cho anh xem bài kiểm tra của học sinh?" Sở Hạo có điểm không thể hiểu nổi.

"Hắn năm nay cấp ba, anh chỉ cần làm cho hắn thi đỗ đại học, em liền kết hôn với anh." Lâm Nhật Nguyệt nhàn nhàn nói.

"Cái gì? Vậy cũng phải một năm nha!" Sở Hạo kêu ra tiếng.

"Một năm và hai năm, anh chọn cái nào?"

"Đương nhiên là một năm! Nhưng là. 8 điểm mà thi được đại học, với anh mà nói giống như có điểm khó khăn nha!" Sở Hạo cau mày, hắn cau mày làm cho hai hàng lông mi đều nhanh thành bát tự.

"Anh không phải nị lực rất lớn sao? Không phải là thạc sĩ đi du học về sao?" Lâm Nhật Nguyệt vân đạm phong khinh nói.

(Vân đạm phong khinh: nhẹ nhàng thanh thản)

"Em cố ý chinh anh phải không?"

"Không có, em có thể nói cho anh, hẳn thực thông minh, chính là không thích học tập mà thôi."

"Như vậy a! Được, chỉ cần không ngu ngốc là được! Anh nhận chiến thư này, một năm sau em chờ gả cho anh đi!" Sở Hạo tình thế bất buộc.

"Được, em chờ."

"Nguyệt Nguyệt, sau khi tan học thì từ từ chờ anh cùng nhau về nhà!"

"Buổi chiều hôm nay anh nhiều hơn em một tiết, em không đợi đâu."

"Chờ anh đi mà!" Sở Hạo lắc lắc tay cô.

"Được rồi được rồi!" Lâm Nhật Nguyệt không kiên nhẫn nói.

"Vậy quyết định thế nha! Anh đi dạy học!" Sở Hạo đứng lên, còn thừa cơ trộm hôn môi thơm của cô.

Lâm Nhật Nguyệt liếc trắng mắt, nhìn xem bốn phía, hoàn hảo không có ai nhìn thấy. Nhưng mà cho dù có người nhìn thấy cũng không liên quan gì, bởi vì bây giờ không có người nào lại chỉ vào bọn họ giáo dục bọn họ nên làm gương tốt cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Sau đó Lâm Nhật Nguyệt không chờ Sở Hạo cùng nhau về nhà. Bởi vì cô đợi được một lúc, đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua cô đáp ứng với Ngô Mi Lâm là đi mua vài thứ ngoài phố với bà, cho nên cô đi về trước.

Thế nhưng trên đường Lâm Nhật Nguyệt về nhà không hề thuận lợi.

"Cô giáo Lâm phải không?" Chấn trước mặt Lâm Nhật Nguyệt là nữ lão đại trong trường học cùng với đàn em của cô ta.

"Các em có chuyện gì sao?"

"Đương nhiên có chuyện, bằng không tìm cô làm gì? Chúng tôi thừa thời gian lắm à a?" Nữ lão đại khẩu khí ác liệt.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Nhật Nguyệt có chút không kiên nhẫn.

"Nghe nói Sở Hạo là vị hôn phu của cô?"

"Đúng". Lâm Nhật Nguyệt gật gật đầu.

"Tôi đây, hôm nay là tới nói cho cô biết, tôi thích Sở Hạo, cho nên mời cô tự động biến mất bên người hắn!" Nữ lão đại rất giống như vậy hồi sự dường như đối Lâm Nhật Nguyệt nói.

Như thế nào bây giờ lại có chuyện như vậy sao? Nữ sinh bảo bạn gái của thầy giáo rút đi?

"Cô nghe rõ rồi chứ? Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe theo, bằng không tôi cũng không cam đoan sẽ xảy ra chuyện gì đâu!" Nữ lão đại uy hiếp Lâm Nhật Nguyệt.

Không đáp lời, Lâm Nhật Nguyệt theo thói quen cười cười. Trẻ con bây giờ thật sự là càng lúc càng lớn mật.

"Cười cái gì mà cười? Không nghe thấy lời đại tỷ chúng tôi nói sao?" Một người nữ sinh nhìn thấy Lâm Nhật Nguyệt cười, cảm thấy cô hình như đang cười nhạo các cô.

"Tôi nghe thấy."

"Vậy cô quyết định làm như thế nào?" Nữ lão đại lên tiếng muốn cô lựa chọn, là muốn mạng nhỏ hay là người yêu?

"Quyết định của tôi không cần nói cho em đi?" Lâm Nhật Nguyệt vẫn là thân nhiên cười.

"Cô có ý tứ gì?"

"Đại tỷ, em xem cô ta là muốn cùng đối nghịch với chị! Dạy dỗ cô ta một chút đi!" Một nữ sinh khác đối với nữ lão đại kẻ tai nói nhỏ.

"Được!" Nữ lão đại gật gật đầu, theo sau giờ lên vung tay lên.

Phía sau truyền đến thanh âm xe máy, Lâm Nhật Nguyệt nhìn lại, cách đó không xa có hai chiếc xe máy phóng tới hướng cô với tốc độ rất nhanh. Máy người nữ lão đại lùi dần đến bên đường, xem ra bọn họ là có chuẩn bị mà đến.

Xe máy chạy nhanh đến bên người Lâm Nhật Nguyệt xẹt qua, Lâm Nhật Nguyệt tránh né không kịp bị ngã xuống, khuỷu tay đập vào hòn đá nhỏ bên đường, đổ máu.

"Bây giờ cô đã biết chúng tôi lợi hại chưa?" Nữ lão đại mang theo đàn em của cô ta trên cao nhìn xuống Lâm Nhật Nguyệt.

Lâm Nhật Nguyệt vẫn là cười cười không nói lời nào, bởi vì cô thật sự không biết nên cùng này đó đứa nhỏ nói cái gì cho phải.

"Cô vừa cười cái gì?" Nữ lão đại tức giận nói.

Lúc này hai chiếc xe máy kia lại quay trở về, theo trên xe xuống dưới bốn người. Tất cả đều là học sinh trường cô, có một người Lâm Nhật Nguyệt đang dạy.

"Như thế nào, cô ta vẫn không nghe lời? Muốn chúng tôi hỗ trợ không?" Một người trong đó nói.

"Các người đang làm cái gì?" Gầm lên giận dữ cùng với một trận con lóc vọt tiến vào — là Sở Hạo!

"Anh đã đến rồi?" Nữ lão đại nhìn thấy Sở Hạo đến cũng không cảm thấy sợ hãi, giống như là chào hỏi người quen vậy.

"Nguyệt Nguyệt!" Sở Hạo nâng Lâm Nhật Nguyệt dậy, lúc nhìn thấy khuỷu tay cô bị thương, nguyên bản mặt âm trầm thoáng chốc phong vân (bão tố) đầy đặc.

"Là ai làm cô ấy bị thương?" Ngự khí bình tĩnh tựa như bão táp tiến đến trước yên tĩnh.

"Hạo Hạo, em không sao." Vừa thấy vẻ mặt hần giống như về tới năm đó, Lâm Nhật Nguyệt dự cảm hần muốn đánh nhau.

"Là ai?" Sở Hạo cũng không để ý tới Lâm Nhật Nguyệt.

"Là chúng tôi."

Có người đứng ra thừa nhận, Lâm Nhật Nguyệt vừa thấy, là mấy học sinh cô đang dạy

"Được!" Đem Lâm Nhật Nguyệt đến bên cạnh ngồi xuống, Sở Hạo chậm rãi đi hướng bốn học sinh kia.

"Tôi từng nói qua, ai dám bắt nạt Nguyệt Nguyệt, tôi quyết không buông tha hần! Hôm nay tôi còn là những lời này, cho dù các người là học sinh của tôi cũng giống nhau! Còn có các người hãy nghe cho rõ đây!" Sở Hạo nhìn về phía mấy nữ học sinh kia, "Hôm nay tạm thời niệm tình các người là nữ sinh nên bỏ qua một lần, nhưng mà đừng cho tôi biết có lần thứ hai!"

Sở Hạo khí thế bức người, nguyên bản nữ lão đại kiêu ngạo cùng đàn em của cô ta lập tức không dám phát ra tiếng.

"Nói được hãy làm được nha, cho chúng tôi xem quyền pháp của đai đen TaeKwonDo lợi hại như thế nào? Lên!" Bốn người cùng nhau đánh về phía Sở Hạo.

Nhất thời thanh âm nổi lên bốn phía, đương nhiên là của bốn học sinh kia, đai đen cấp 7 cũng không phải là giả.

Lâm Nhật Nguyệt nguyên bản là muốn ngăn cản Sở Hạo, nhưng là nhìn dáng vẻ của hần — khẳng định ngăn cản không được. Cho nên cô chỉ có thể nói: "Hạo Hạo, nhẹ tay một chút, chúng dù sao cũng là học sinh của anh!"

Không để ý tới cô. "Phanh! Bàng!"

"Ồi! Thầy ơi chúng em biết sai rồi! Ồi!"

"Hạo Hạo, làm giáo viên không thể dả thương học sinh của mình" Vẫn là không để ý tới cô!

Lúc này Sở Hạo đắm chìm ở Lâm Nhật Nguyệt bị thương hần lại không thể bảo vệ cô nên rất phẫn nộ, làm sao có thể nghe được tiếng khuyên can của cô?

"Thầy ơi, tha cho chúng em đi! Chúng em biết sai rồi! Ồi!" Nhìn dáng vẻ của hần giống như không đánh chết bọn họ thì không được, bọn họ không cần

a! Bọn họ mới mười tám tuổi a!

"Ôi! Cô giáo Lâm cứu mạng a!" Bốn học sinh kia mắt thấy cầu Sở Hạo không có hiệu quả, vội vàng quay sang cầu Lâm Nhật Nguyệt.

"Thầy ơi, đừng. đừng. Đánh nữa!" Nữ lão đại và bọn đàn em đại khái chưa bao giờ gặp qua Sở Hạo đáng sợ như thế này, sợ tới mức ngay cả nói cũng nói không rõ lời. Nhưng mà coi như cũng nghĩa khí, còn biết thay đồng bạn cầu tình.

"Cô giáo Lâm, chúng em lần sau cũng không dám nữa! Cô bảo thầy Sở đừng tay đi, bằng không bọn họ sẽ bị đánh chết!" Các cô vẫn là cầu Lâm Nhật Nguyệt đi.

Dù sao vẫn là mấy đứa trẻ con a!

"Hạo Hạo, tay của em rất đau a! Chảy rất nhiều máu! Em choáng váng đầu, anh có định đưa em đi bệnh viện không đấy a?" Lâm Nhật Nguyệt lớn tiếng ồn ào.

"Phanh!" Nghe được thanh âm Lâm Nhật Nguyệt gọi, Sở Hạo lập tức bỏ lại học sinh kia nguyên bản đại khái cũng bị hấn đánh gãy mũi, khăn trương hề hề vọt tới bên cạnh Lâm Nhật Nguyệt.

"Sao vậy? Choáng váng đầu sao? Chúng ta lập tức đi bệnh viện!" Sở Hạo ôn nhu ôm lấy Lâm Nhật Nguyệt, sau đó giống như trận gió lao đến hướng bệnh viện.

"Mọi người có sao không?" Mắt thấy Sở Hạo ôm Lâm Nhật Nguyệt chạy xa, nữ lão đại và đàn em của cô ta mới dám đi đến bên cạnh bốn nam sinh té trên mặt đất đã muốn vô cùng thê thảm.

"Cô xem bộ dạng chúng tôi giống không có việc gì sao?" Hấn ngay cả đứng cũng không đứng lên nổi.

"Các cô còn sững sờ ở nơi đó làm gì? Nhanh chút kêu xe cứu thương, muốn nhìn chúng tôi chết a?" Sớm biết thế này sẽ không đến giúp các cô! Đen đui a!

"Được, được!"

"Ngô Vĩ Đào, cậu không phải choáng váng chứ? Như thế nào mà thờ cũng không ra hơi vậy?"

"Tôi ngay cả một chút khí lực cũng không có. Hoàn hảo Cô giáo Lâm ra tay cứu giúp, bằng không lão mẹ tôi về sau chỉ có thể đến trước mộ tôi mắng tôi!" Hóa ra hấn chính là Ngô Vĩ Đào a!

"Đúng vậy, thật sự nguy hiểm thật! Tôi nghĩ đến hôm nay khẳng định chết chắc rồi! Mọi người xem bộ dạng thầy Sở, so với ma vương còn kinh khủng hơn! Tôi về sau cũng không dám chọc thầy ấy!" Lòng còn sợ hãi!

"Ừ đúng, tôi về sau khẳng định trốn thầy ấy mười thước xa! Thầy ấy đi hướng đông tôi nhất định đi tây, thầy ấy hướng nam tôi nhất định hướng bắc!"

"Còn cả Cô giáo Lâm, cũng muốn lẫn mất rất xa!"

"Đúng đúng đúng!"

"Nhưng mà TaeKwonDo của thầy ấy thật là lợi hại!" Quỳ rạp trên mặt đất Ngô Vĩ Đào tựa tiểu phi tiểu(tựa tiểu phi tiểu = cười như không cười) giật nhẹ khoe miệng.

"Cậu muốn làm gì?"

"Tôi muốn theo học thầy ấy!"

"Cái gì?"

"Cậu không muốn sống nữa?" Bọn họ trốn hấn còn không kịp, hấn cư nhiên còn muốn chính mình đưa lên cửa?

"Thầy ấy sẽ dạy cậu sao?"

"Tôi sẽ làm cho thầy ấy phải dạy!" Ngô Vĩ Đào tin tưởng mười phần.

"Nhưng mà cho dù cậu muốn học đại khái phải hai tháng sau."

"Vì sao?"

"Cậu nhìn vết thương của chúng ta đi! Tôi xem ít nhất cũng phải ở bệnh viện nghỉ ngơi một tháng!"

"Ồ..... Chân của tôi động cũng không thể động, khẳng định là gãy xương!"

"mấy đứa con gái kia đang làm cái gì nha? Như thế nào đến bây giờ xe cứu thương còn chưa tới?"

.....

"Hạo Hạo, dừng lại, dừng chạy!" Lâm Nhật Nguyệt vỗ vỗ vai Sở Hạo, ý bảo hắn dừng lại.

"Làm sao vậy, làm sao không thoải mái?" Sở Hạo khẩn trương nhìn cô đang trong lòng.

"Không có việc gì, chúng ta về nhà đi! Không cần đi bệnh viện."

"Vì sao? Em không phải nói em choáng váng đầu lảo đảo sao? Làm sao có thể không đi bệnh viện?"

"Em lừa anh, em không sao."

"Gạt anh?" Sở Hạo mê hoặc nhìn cô.

"Nếu không lừa anh, anh hiện tại đại khái đã muốn đem chúng đánh chết!"

"Em giúp từ tiểu tử, về sau anh thấy một lần đánh một lần!" Nhắc tới bọn họ Sở Hạo liền nghiêng răng ngứa.

"Được rồi, chúng cũng không làm gì em, chẳng qua hù dọa làm em sợ mà thôi." Lâm Nhật Nguyệt trấn an hắn.

"Chúng vì sao lại làm khó dễ em?"

"Ách..... Bởi vì..... Em lần trước đem tội của chúng nói với giáo viên chủ nhiệm." Lâm Nhật Nguyệt không muốn nói cho hắn lý do thực sự.

Nếu hắn biết học sinh này là vì hắn mới đến tìm cô phiền toái, hắn nhất định sẽ cảm thấy áy náy, cô không muốn hắn khổ sở.

"Vậy sao?" Sở Hạo hoài nghi, cô không phải là người hay cáo trạng (tổ cáo tội trạng) a!

"Đúng vậy, như thế nào, anh không tin em?"

"Không phải, anh tin em. Chúng ta đi bệnh viện đi!"

"Không phải nói với anh không cần đi bệnh viện sao?" Hắn như thế nào dễ quên như vậy?

"Em bị chảy máu, phải đi bệnh viện băng bó miệng vết thương!"

"Chỉ có một chút trầy da nhỏ, về nhà tiêu độc rồi dán băng cá nhân thì tốt rồi." Vết thương nhỏ như vậy phải đi bệnh viện băng bó, không làm người ta cười chết mới là lạ!

"Không được!"

"Như thế nào không được?"

"Anh nói không được là không được!"

"Anh dù sao cũng phải nói một lý do đi!"

"Chính mình xử lý không tốt, vạn nhất miệng vết thương nhiễm trùng làm sao bây giờ?"

"Sẽ không! Anh nhìn vết sẹo ở cằm anh này, không phải là em thay anh tiêu độc dán băng cá nhân sao? Anh có bị nhiễm trùng không?" Lâm Nhật Nguyệt chỉ chỉ cằm Sở Hạo.

"Nói đến vết sẹo này nha a! Em có nhớ nó từ đâu mà ra không?" Sở Hạo xấu xa xem xét cô.

"Từ đâu mà ra? Không phải là tự anh ngã sao?" Lâm Nhật Nguyệt có chút chột dạ tránh đi ánh mắt Sở Hạo.

"Đúng nha! Anh nhớ ra rồi, là khi anh năm tuổi ở cửa phòng em ngã!"

"Được rồi được rồi, không cần nói, mau đưa em về nhà."

"Đi bệnh viện!"

"Về nhà."

"Bệnh viện!"

"Về nhà."

.....

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Cuối cùng là ai thắng? Đương nhiên là Lâm Nhật Nguyệt! Bọn họ vẫn là trở về nhà.

Một tháng sau.

"Thầy ơi, thầy dạy em đi! Em thật sự rất muốn học!" Ngô Vĩ Đào đáng thương hề hề cầu xin Sở Hạo, hẳn đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy cầu xin Sở Hạo.

"Dạy cậu? Tôi sao phải dạy cậu? Dạy cậu để cậu đi bắt nạt người khác chứ gì?" Sở Hạo cũng đã nhớ không rõ đây là lần thứ mấy cự tuyệt từ này.

"Thưa thầy, em cam đoan, em về sau không bao giờ bắt nạt người khác nữa!" Ngô Vĩ Đào vỗ vỗ bộ ngực.

"Hừ!" Sở Hạo hừ lạnh một tiếng, chính là không nói gì.

Lâm Nhật Nguyệt buồn cười nhìn hai thầy trò này, lần đó bốn người Ngô Vĩ Đào bị Sở Hạo đánh một chút sau thật sự ở trong bệnh viện ngay người suốt một tháng.

Nguyên bản Lâm Nhật Nguyệt rất lo lắng Sở Hạo sẽ bởi vì chuyện Sở Hạo đánh học sinh mà bị nhà trường truy cứu, nhưng mà không nghĩ tới mấy người Ngô Vĩ Đào đối với chuyện Sở Hạo đánh bọn họ một chữ cũng không nói, chỉ nói là cùng học sinh trường khác đánh nhau mới biến thành như vậy, cũng liền miễn đi phiền toái cho Sở Hạo.

Mà bốn người sau khi xuất viện nhìn thấy Sở Hạo tựa như con chuột nhìn thấy mèo, trừ bỏ Ngô Vĩ Đào. Chỉ có hắn còn dám chạy đến trước mặt Sở Hạo, hơn nữa quần quít lấy Sở Hạo muốn dạy hắn học TaeKwonDo.

"Thầy ơi! Rốt cuộc muốn như thế nào thầy mới bằng lòng dạy em?"

Ngô Vĩ Đào thật sự là không nghĩ ra biện pháp gì, từ khi hắn xuất viện đến bây giờ đã muốn một tuần. Trong mỗi ngày này hắn mỗi ngày quần quít lấy Sở Hạo, lời hay nói tần, nhưng Sở Hạo chính là không đáp ứng dạy hắn.

"Như thế nào cũng không chịu!" Sở Hạo vẫn là vẻ mặt kiên trì.

Chê cười! Hắn làm sao có thể dạy hắn – người đã làm Nguyệt Nguyệt bị thương?

"Cô giáo Lâm, cô giúp em nói đi! Em cam đoan về sau không bao giờ bắt nạt người khác nữa còn chưa được sao?" Ngô Vĩ Đào cúi đầu chuyển sang cầu Lâm Nhật Nguyệt.

Lâm Nhật Nguyệt buồn cười nhìn Ngô Vĩ Đào, thật sự là không thể đem hắn bây giờ cùng cái học sinh trước kia gây sự với cô liên hệ với nhau.

"Cô giáo Lâm, cô giúp em đi mà! Em về sau cũng không ở tiết dạy của cô phá phách nữa được không?" Ngô Vĩ Đào tiếp tục cầu xin Lâm Nhật Nguyệt.

"Em còn không nói cho thầy Sở tên của em đi?"

Lâm Nhật Nguyệt dám khẳng định Sở Hạo còn không biết tiểu tử trước mắt này chính là Ngô Vĩ Đào, nếu hắn biết được, sẽ không đối xử với cậu ta như vậy!

"Nha?" Ngô Vĩ Đào nhìn Lâm Nhật Nguyệt, tên của hắn cùng Sở Hạo có chịu hay không dạy hắn có cái gì quan hệ sao?

"Ai muốn biết tên của cậu ta!" Sở Hạo tính trẻ con nói.

"Ngô Vĩ Đào, tôi nghĩ em nên chết tâm đi! Thầy ấy sẽ không dạy em." Lâm Nhật Nguyệt đối Ngô Vĩ Đào nháy nháy mắt.

"Nha?" Ngô Vĩ Đào cong cong đầu, không rõ Lâm Nhật Nguyệt nếu muốn hắn chết tâm thì sao lại nháy mắt với hắn.

"Cái gì? Cậu ta chính là Ngô Vĩ Đào?!" Sở Hạo vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lâm Nhật Nguyệt, lại nhìn Ngô Vĩ Đào.

"Đúng vậy, em là Ngô Vĩ Đào!" Đây là làm sao vậy?

"Cậu như thế nào không nói sớm?" Sở Hạo trừng mắt Ngô Vĩ Đào nói.

Khó trách hắn vẫn tìm không thấy Ngô Vĩ Đào, hóa ra là bị hắn đánh tiến bệnh viện.

"Thầy đâu có hỏi em!" Ngô Vĩ Đào có điểm ủy khuất.

"Không hỏi thì cậu không nói à? Cậu đúng là đồ ngốc!" Sở Hạo lại liếc trắng mắt.

"Em....." Tên của hắn lại quan trọng như vậy sao? Ngô Vĩ Đào mê hoặc ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời.

"Nguyệt Nguyệt, em có ý đúng không?" Sở Hạo đem đầu mắt chỉ hướng về phía Lâm Nhật Nguyệt.

"Có ý cái gì?" Lâm Nhật Nguyệt vô tội nói.

"Không cần giả bộ! Em có ý không nói cho anh biết hắn chính là Ngô Vĩ Đào có phải không? Em muốn anh chờ hai năm mới kết hôn với em có phải không?" Sở Hạo vẻ mặt tức giận.

Hắn theo học Sở Hạo cùng bọn họ kết hôn có liên quan gì? Ngô Vĩ Đào một bên càng nghe càng hồ đồ.

"Không có a, em tưởng rằng anh đã sớm biết." Lâm Nhật Nguyệt thản nhiên vì chính mình biện giải.

"Nói dối!"

"Không có."

"Em có!"

"Em không có."

"Ách, thầy Sở, thầy có dạy em không?" Ngô Vĩ Đào cắt ngang hai người, thật cẩn thận hỏi.

"Dạy!"

"Cái gì?" Hắn là không phải nghe lầm chứ?

"Tôi nói dạy!"

"Thật sự? Thật sự dạy em?" Ngô Vĩ Đào quả thực không tin lỗ tai chính mình.

"Thật sự!" Sở Hạo tức giận nói.

"Ồi! Thật tốt quá!"

"Nhưng mà tôi có hai điều kiện!" Hắn mới không tiện nghỉ tiểu tử này đâu!

"Điều kiện gì? Thầy nói đi, em hoàn toàn đáp ứng!" Chỉ cần dạy hắn, làm gì đều được!

"Thứ nhất, cuộc thi vào đại học lần này tôi muốn cậu phải thi đậu và đứng thứ 15! À không, đứng thứ 10!" Sở Hạo nói ra điều kiện thứ nhất, chờ tiểu tử này thi đỗ đại học Lâm Nhật Nguyệt phải trước tiên gả cho hắn!

"A?" Ngô Vĩ Đào nguyên bản mặt thần thái sáng láng lập tức biến thành mặt murple đáng.

"Không đáp ứng?" Sở Hạo nhún mày tà nghệ nhìn hắn.

"Em..... Đáp ứng! Nhưng mà em chờ đến cuộc thi đó thì lâu quá, ngày mai bắt đầu dạy em nha!" Ngô Vĩ Đào cắn răng một cái, không phải chỉ là đứng thứ 10 thôi!

Kỳ thật Ngô Vĩ Đào không biết, nếu hắn không đáp ứng, Sở Hạo chắc sẽ phải năn nỉ hắn, bởi vì Sở Hạo còn trông cậy vào hắn làm cho hắn sớm một chút cưới được Lâm Nhật Nguyệt nha!

"Được! Điều kiện thứ hai là....." Sở Hạo thừa nước đục thả câu dừng.

"Thầy nói đi!"

"Đem xe máy của cậu vứt đi!" Sở Hạo nói ra điều kiện thứ hai.

"Cái gì?!" Ngô Vĩ Đào mở to hai mắt nhìn, kia nhưng là loại xe mới nhất!

"Có đáp ứng hay không?"

"Thầy ơi, không có xe máy em như thế nào đến trường a?" Ngô Vĩ Đào vẻ mặt đau khổ.

"Cười xe đạp a!" Sở Hạo nhún nhún vai.

"Cái gì?!" Cười xe đạp?

Ngô Vĩ Đào vẻ mặt hoảng sợ nhìn Sở Hạo, không thể tin được Sở Hạo cứ nhiên làm cho hắn cười xe đạp đến trường! Cười cái loại xe cở lỗ sĩ đó? Ngô Vĩ Đào tưởng tượng thấy chính mình "lạch bạch lạch bạch" cười một chiếc xe đạp cở, mà các anh em của hắn cười xe máy đi bên người hắn gào thét mà qua, tình cảnh đó thật sự! Ngô Vĩ Đào nhìn không được rung mình một cái! Thật đáng sợ a!

"Thầy ơi, không thể sửa một điều kiện sao a!" Ngô Vĩ Đào dùng ngữ khí thương lượng nói.

"Không thương lượng!" Sở Hạo dùng lỗ mũi nhìn hắn.

"Cô giáo Lâm!" Ngô Vĩ Đào chuyển hướng Lâm Nhật Nguyệt tìm kiếm viện trợ.

"Tôi cũng nghĩ là cậu nên vứt nó đi, bộ dạng cậu khi cười nó xấu kinh khủng!" Lâm Nhật Nguyệt nhàn nhàn nói.

"A..... A?" Ngô Vĩ Đào hé ra mặt cương ở nơi nào, không biết là nên khóc đau hay nên cười? Hắn cười xe máy bộ dáng xấu..... Xấu kinh khủng?

"Thế nào? Không muốn đáp ứng chứ gì!" Sở Hạo ở bên thuận gió lạnh.

"Được..... Được rồi! Em đáp ứng!" Hắn bất cứ giá nào!

Cứ như vậy Sở Hạo nhận Ngô Vĩ Đào này làm đệ tử.

"Ôi! Thầy ơi thầy nhẹ chút!" Nằm ở trên sàn sân vận động, Ngô Vĩ Đào rên rỉ.

"Đứng lên! Ngươi không phải muốn học sao? Muốn học phải có thói quen bị ngã!" Sở Hạo đá đá Ngô Vĩ Đào.

"Cái gì muốn học phải có thói quen bị ngã! Em xem rõ ràng là thầy quan báo tư thù (quan báo tư thù = mượn việc công trả thù riêng)!" Ngô Vĩ Đào căm giận nói, mấy ngày nay hắn mỗi ngày bị ngã, ngã nhiều đến mức kêu cha kêu mẹ.

"Quan báo tư thù? Cậu có biết cậu đang nói cái gì không?" Sở Hạo nheo lại ánh mắt.

"Thầy chính là quan báo tư thù! Thầy còn nhớ chuyện ngày đó em hại cô giáo Lâm bị thương, cho nên nhân cơ hội quật ngã em đúng không?"

"Ha! Nguyên bản tôi đã sớm chuyện này, cậu đã có hảo tâm nhắc nhở tôi, tôi đây không nên làm cậu thất vọng đúng không?" Sở Hạo cười gian nắm bắt tay, còn cố ý đem các đốt tay kêu vang "Rắc rắc".

"Thầy không cần xằng bậy a! Nếu cô giáo Lâm biết thầy đánh em, cô ấy sẽ không để ý tới thầy nữa!" Ngô Vĩ Đào dùng Lâm Nhật Nguyệt uy hiếp Sở Hạo.

Thông qua trong khoảng thời gian ở chung này, Ngô Vĩ Đào đã tinh tường đã biết nhược điểm của Sở Hạo — Lâm Nhật Nguyệt.

"Hảo tiểu tử! Dám giở thủ đoạn này?" Sở Hạo thanh âm xót xa ngồi xổm xuống nhìn Ngô Vĩ Đào.

"Hắc..... Hắc hắc!" Giống như vô dụng nga!

"Như vậy được rồi, cậu nói cho tôi biết ngày đó vì sao tìm Nguyệt Nguyệt gây phiền toái, tôi sẽ bỏ qua cho cậu!"

"Nha?" Đơn giản như vậy bỏ qua cho hắn?

"Như thế nào, không cần cơ hội này?"

"Muốn muốn muốn! Đương nhiên muốn!" Ngô Vĩ Đào đầu gật xuống giống như con gà đang mổ thóc.

"Vậy còn không mau nói!"

"Dạ! Là Phương muội muội — chính là nữ đại tỷ hôm đó, nó thích thầy, nhưng là thầy yêu cô giáo Lâm. Cho nên nó tìm chúng ta để bảo chúng ta dọa cô giáo Lâm rời xa thầy." Ngô Vĩ Đào đối với chuyện này thấy rất hối hận!

Nếu không phải bởi vì chuyện này hắn sẽ ở trong bệnh viện ngốc một tháng, cũng không phải vứt bỏ xe máy bảo bối của hắn! Ô..... Nhớ tới xe máy của hắn hắn liền đau lòng!

"Ra là vậy a!" Sở Hạo thật không ngờ sẽ nghe được đáp án như vậy.

Nguyệt Nguyệt bị người ta gây phiền toái là bởi vì hắn! Là hắn hại cô bị thương! Sở Hạo đối chuyện này thật khó có thể tiếp nhận, hắn thậm chí hận vì sao mình lại đến trường này dạy học.

Nhưng là Nguyệt Nguyệt vì sao không nói thật với hắn? Vì sao phải giấu giếm hắn?

"Hai người luyện tập sao rồi?" Lâm Nhật Nguyệt thò người ra đi vào sân vận động.

"Cô giáo Lâm, cô đã đến rồi?" Ngô Vĩ Đào khởi động nửa người trên, mặt mày nở hoa nhìn về phía Lâm Nhật Nguyệt, cô chính là cứu tinh của hắn!

Lúc cùng Sở Hạo học nếu không có Lâm Nhật Nguyệt ở một bên khuyên can, hắn Ngô Vĩ Đào đại khái đã muốn thiếu cánh tay thiếu đôi chân lại tiến bệnh viện.

"Nguyệt Nguyệt! Em lại đây!" Sở Hạo sắc mặt có chút khó coi đem Lâm Nhật Nguyệt kéo hướng một bên.

Hắn làm sao vậy? Lâm Nhật Nguyệt quay đầu dùng ánh mắt hỏi Ngô Vĩ Đào.

Em không biết! Ngô Vĩ Đào nhún nhún vai, dùng khẩu hình trả lời cô.

"Vì sao gạt anh?"

"Lừa anh cái gì?" Lâm Nhật Nguyệt không hiểu.

"Nguyên nhân thực sự ngày đó nữ học sinh đến gây phiền toái cho em!" Sở Hạo không vòng quanh, trực tiếp nói thẳng.

Hắn đã biết! Nhất định là Ngô Vĩ Đào nói cho hắn! Lâm Nhật Nguyệt quay đầu nhìn xem Ngô Vĩ Đào, hắn chính nhếch môi hướng cô cười đến không thấy mặt trời!

"Nguyệt Nguyệt!" Sở Hạo quay đầu Lâm Nhật Nguyệt lại, nhìn tiểu tử kia làm gì?

"Hả?"

"Hả cái gì hả! Nói mau, vì sao gạt anh?"

"Không muốn anh khổ sở." Lâm Nhật Nguyệt nhìn hắn thân nhiên nói.

"Biết anh sẽ khổ sở thậm chí áy náy, cho nên không nói thật với anh?"

"Ừm." Lâm Nhật Nguyệt gật gật đầu.

"Em đúng là đồ ngốc!" Ôm cô vào lòng, Sở Hạo ngoài miệng mắng Lâm Nhật Nguyệt, nội tâm lại tràn ngập cảm động.

Nguyệt Nguyệt của hắn a! Trên đời lại không người có thể hiểu được hắn giống như cô!

"Nguyệt Nguyệt....." Sở Hạo động tình hướng tới cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Nhật Nguyệt.

"Khụ khụ khụ! Làm gương tốt cho mọi người a!" Có người không nhìn được thanh âm toát lên.

Không tình nguyện buông Lâm Nhật Nguyệt ra, Sở Hạo sắc mặt âm trầm đi hướng Ngô Vĩ Đào. Tiểu tử này bị ngã vẫn chưa đủ đúng không?

Ngô Vĩ Đào vừa thấy tình hình không đúng, đầu tiên lăn lông lốc ra cửa lớn của sân vận động rồi chạy.

"Thầy ơi, thầy cũng mệt rồi, hôm nay luyện tới đây thôi! em đi trước! Em sẽ giúp thầy đóng cửa!" Chạy nhanh chuẩn đi! Hắn cũng không muốn chết thật sự khó coi!

"Coi như cậu trốn nhanh! Xú tiểu tử!" Sở Hạo đối với bóng dáng hắn thối nói.

Lâm Nhật Nguyệt buồn cười lắc đầu.

"Nguyệt Nguyệt!" Sở Hạo lại quay trở lại ôm Lâm Nhật Nguyệt.

"Hử?"

"Chúng mình kết hôn được không? Không cần chờ đến khi tiểu tử Ngô Vĩ Đào kia thi xong đại học được không?"

"Không được." Lâm Nhật Nguyệt đáp rõ ràng.

"Vì sao?" Sở Hạo thật sự là không rõ trong lòng Lâm Nhật Nguyệt nghĩ như thế nào.

Rõ ràng để ý hẩn như vậy, vì không cho hẩn khổ sở mà lừa hẩn, lại không chịu gả cho hẩn! Tâm của nữ nhân này thật là đáy biển khó dò sao?

"Dù sao anh cũng phải làm cho Ngô Vĩ Đào thi đậu đại học đi, em mới gả cho anh!" Lâm Nhật Nguyệt hình như là cố ý làm khó dễ hẩn nha!

"Anh....."

"Ha ha ha....."

Ai a? Cười khó nghe như vậy? Sở Hạo quay đầu lại vừa thấy — là Ngô Vĩ Đào! Hẩn không phải đi rồi sao?

Ngô Vĩ Đào nguyên bản là đã muốn đi rồi, nhưng là hẩn quên lấy áo khoác, cho nên lại quay trở về. Không nghĩ tới..... Không nghĩ tới cư nhiên làm cho hẩn nghe được Sở Hạo cùng Lâm Nhật Nguyệt nói chuyện.

Hóa ra hẩn phải thi đậu đại học Sở Hạo mới có thể cưới cô giáo Lâm a! Tin tức này thật sự là làm cho hẩn rất..... Hưng phấn!

"Ha ha ha....." Hẩn nhin không được lại bắt đầu cười như điên.

"Này! Tiểu tử cậu có phải hay không đầu hổng rồi?" Sở Hạo nghe tiếng cười của Ngô Vĩ Đào có điểm dọa người, nhin không được run lên một chút.

Mà Lâm Nhật Nguyệt thì lại lo lắng bộ dạng Ngô Vĩ Đào ngửa mặt lên trời cười to có phải hay không tư thế ấy sẽ làm cho hẩn "Ngã lộn nhào" trên mặt đất?

"Thầy Sở, hóa ra em phải thi đậu đại học thì thầy mới cưới được cô giáo Lâm a? Hắc! Hắc! Hắc!" Ngô Vĩ Đào đem tiếng cười đáng sợ của hẩn chuyển thành cười gian làm cho người ta lạnh buốt.

"Hắc cái gì hắc! Cậu cho là đã nắm được cái đuôi của tôi sao?" Sở Hạo vẽ mặt không cần.

"Hắc! thầy Sở, thầy cũng đừng quên, không có em thì thầy không thể cưới được cô giáo Lâm!" Nên đến phiên thầy cầu em đi? Ngô Vĩ Đào ở trong lòng vui sướng hài lòng nghĩ.

"Hắc! bạn học Ngô, cậu thể nhưng đừng quên, không có tôi cậu không thể nào học thành công TaeKwonDo!" Sở Hạo học khẩu khí của hẩn nói, muốn cho mình phải cầu hẩn? Hạ hạ hạ..... Đi chết đi!

"Ách?!" Đúng nha, hẩn như thế nào đã quên hẩn còn muốn dựa vào Sở Hạo học TaeKwonDo? Ô..... Nhất định là cao hứng quá đã quên! Ngô Vĩ Đào mặt thay đổi nhanh như kênh truyền hình.

"Hắc hắc hắc! thầy Sở, lời nói vừa rồi của em coi như em thúi lăm không cần ghi tạc trong lòng nga! Thầy yên tâm, em nhất định thi đậu đại học! Để một năm sau thầy thuận lợi lấy được cô giáo Lâm!" Chạy nhanh lấy lòng hẩn!

"Hừ! Coi như cậu thông minh! Còn không mau cút đi!" Sở Hạo đưa hẩn một ánh mắt xem thường.

"À! Lập tức đi! Nhưng mà em còn có một câu, thầy Sở thầy nhất định phải nghe!" Ngô Vĩ Đào cười nịnh.

"Nói!"

"thầy ơi, cầu hôn không phải giống thầy đang làm đâu! Cầu hôn cần phải có ba yếu tố: Hoa tươi, cảnh đẹp cùng với cái quan trọng nhất — nhẫn! Thầy ơi thầy xem xem, ba yếu tố này thầy đều không có, cầu hôn thành công mới lạ đó a!" Ngô Vĩ Đào nói giống như lão nhân đây kinh nghiệm.

"Ách?!" Kinh ngạc Ngô Vĩ Đào một chút, đầu óc Sở Hạo giật mình phản ứng lại.

Trời ạ? Lâm Nhật Nguyệt chưa từng nói đến ba yếu tố này, cô nói là vì năm năm kia!

"Thế nào, thầy? Có phải hay không muốn cảm tạ em a?"

"Còn không đi?" Sở Hạo cho hẩn một ánh mắt "Mau lăn nhanh".

"Một chút cảm tạ cũng không có!" Ngô Vĩ Đào than thở đi ra sân vận động.

"Nguyệt Nguyệt?" Sở Hạo nhìn về phía Lâm Nhật Nguyệt.

"Anh cái gì cũng đừng nói, em cũng không phải vì ba yếu tố kia đâu! Em nói rồi là vì năm năm kia" Lâm Nhật Nguyệt vội vàng phủ nhận mối quan hệ với ba yếu tố kia.

"Em nói không phải thì là không phải!" Sở Hạo theo Lâm Nhật Nguyệt.

Nhưng là trong lòng hắn cũng không phải cho rằng như vậy. Hắn cho rằng Lâm Nhật Nguyệt khẳng định là vì không có ba yếu tố kia mới không đáp ứng hắn cầu hôn. Cái gì năm năm với không năm năm nhất định là bởi vì cô thẹn thùng ngượng ngùng tìm lấy cớ mà thôi.

Ha ha! Hắn phải chạy nhanh đi mua nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Lâm Nhật Nguyệt kinh ngạc nhìn người đứng trước mặt cô— Vệ Lương! Kỳ thật Lâm Nhật Nguyệt đã muốn quên người này, là hắn tự nói rõ họ tên nên cô mới nhớ.

Cô vừa mới đi ra cửa giảng đường thì bị người này chặn trước mặt. Cô là đi ra giúp Sở Hạo cùng Ngô Vi Đào mua điểm tâm, bọn họ bây giờ đang ở sân vận động luyện TaeKwonDo.

"Anh có chuyện gì sao?" Lâm Nhật Nguyệt lễ phép tính hỏi.

"Hôm nay tôi là tới tìm em." Vệ Lương dùng ánh mắt lửa nóng nhìn chăm chăm cô.

Cô so với trước kia hấp dẫn hơn nhiều! Trừ ra tính chất im lặng đặc biệt trời cho, trên người cô lại có thêm cổ hương vị thành thực nữ nhân!

"Tìm tôi có chuyện gì?" Tìm cô tính nợ cũ? Đã..... Một, Hai, ba..... Tám năm, hắn còn muốn đến tính sổ? Lâm Nhật Nguyệt mặt nhăn nhu.

"Tôi muốn em trở thành nữ nhân của tôi!"

Vệ Lương vươn tay muốn nâng cằm Lâm Nhật Nguyệt lên, tựa như tám năm trước vậy. Chính là tám năm trước hắn là đáng yêu cùng vẻ mặt lưu manh, mà hiện tại là sự chân thành.

Tay Vệ Lương rơi vào khoảng không, bởi vì Lâm Nhật Nguyệt thông minh lui về phía sau từng bước né tránh.

"Vì sao?" Vẻ mặt hắn nói cho cô, hắn không phải thích nói giỡn.

Chính là Lâm Nhật Nguyệt không rõ nam nhân này nghĩ như thế nào, tám năm trước bọn họ gần như gặp mặt bằng một trận đánh nhau, tám năm sau hắn chạy tới cùng cô nói muốn theo đuổi cô, này mặc cho ai cũng vô pháp hiểu được.

"Chính là yêu thương em! Tôi muốn em gả cho tôi!" Những năm gần đây hắn vẫn nhớ kỹ cô.

Hắn gọi Vệ Lương, cũng là con trai của gia đình xã hội đen, đủ châm chọc đi? Từ nhỏ thế giới của hắn liền tràn ngập tranh đấu phức tạp đổ máu, trên người đội trầm trọng gông xiềng, muốn giải cũng không giải được.

Năm đó cô một người đứng dưới cây bạch quả, bốn phía đều là lá cây bạch quả màu vàng bay xung quanh, cô ngẩng trên mặt yên tĩnh, bình yên. Cô thuần túy mỉm cười, trong mắt hắn thật sự rất xinh đẹp.

Hắn nhìn cô, trong lòng thế nhưng bắt đầu ghen tị với cô, yên tĩnh bình yên của cô, nhìn thấy cái gì tốt đẹp liền cười, nhìn thấy cái gì đáng ghê tởm liền nhíu mày, tất cả những cái đó đều là hắn mong muốn mà không thể thành. Cuộc sống của hắn không có khả năng an bình giống như cô, không có khả năng đơn giản giống như cô! Hắn ghen tị với cô!

Ghen tị làm cho hắn nhìn không được tiến lên đánh vỡ sự im lặng của cô, hắn muốn phá hư! Chẳng qua hắn thật không ngờ sự tình cuối cùng nhưng lại có chút đổ máu!

Thế nhưng cũng bởi vì chuyện lần đó làm cho hắn hạ quyết định quyết tâm muốn thoát khỏi thân phận xã hội đen của mình. Vì mục tiêu này hắn rời khỏi trường học, hắn muốn cho chính mình trở nên mạnh mẽ, chỉ có mạnh hơn giúp lão quý, hắn mới có khả năng thoát ly bọn họ hoặc là thay đổi bọn họ.

Hắn cố gắng tám năm, chiến đấu hằng hải tám năm, rốt cục hắn thành công! Hắn đem cái gia đình xã hội đen của hắn tẩy trắng! Thế giới của hắn không cần lại đổ máu! Hắn có thể sinh hoạt đơn giản một chút!

Hắn vẫn nhớ kỹ cô, không có một ngày nào quên cô! Bởi vì cô hắn mới có hôm nay! Cô là người con gái hắn muốn, là người con gái hắn muốn chung sống cả đời! Cho nên hắn đi tìm cô.

"Anh không nghĩ rằng tôi đã kết hôn rồi? Hoặc hơn nữa là tôi đã có con rồi sao?" Lâm Nhật Nguyệt vừa kinh ngạc vừa buồn cười nhìn hắn.

Nam nhân này đã bị cô lãng quên ở một góc nào đó trên thế giới thế nhưng chạy tới cầu hôn với cô?

"Em không phải không có sao?" Cuộc sống mấy năm nay của cô hẳn đều rất rõ ràng.

"Nguyệt Nguyệt!" Sở Hạo hướng bọn họ chạy tới, ngữ khí khẩn trương.

Hắn ở sân vận động vẫn đợi không được Lâm Nhật Nguyệt trở về, lo lắng cô lại gặp phiền toái gì, cho nên chạy đến nhìn xem. Nào biết vừa đến cửa giảng đường liền nhìn thấy Lâm Nhật Nguyệt cùng một người nam nhân cùng một chỗ.

(PP: đoạn sắp tới xưng hô của Vệ Lương và Sở Hạo không biết để kiểu j T^T)

"Nguyệt Nguyệt!" Sở Hạo chạy đến bên người Lâm Nhật Nguyệt, tay nắm ở thắt lưng cô, mới nhìn sang nam nhân trước mặt. Vừa rồi hẳn là đưa lưng về phía Sở Hạo, "Là người!" Là hẳn! Tên hôn đản năm đó bắt nạt Nguyệt Nguyệt! Sự xa cách tám năm Sở Hạo vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra Vệ Lương.

"Là ta!" Vệ Lương cũng nhận ra Sở Hạo.

Hắn chính là nam sinh năm đó che ở trước mặt Lâm Nhật Nguyệt, nhưng là tư liệu Tiểu Giang đưa hẳn xem không phải là nói Sở Hạo đã xuất ngoại sao? Sao lại trở về a? Xem ra Tiểu Giang kiểm tra không được chu đáo rồi!

"Người muốn làm gì?" Sở Hạo cảnh giác nhìn hẳn, đem Lâm Nhật Nguyệt kéo đến phía sau lưng mình.

"Tôi tìm cô dâu của ta!" Ánh mắt Vệ Lương bức người nhìn chằm chằm Lâm Nhật Nguyệt.

Ánh mắt của hẳn là cái gì? Sở Hạo tình tường thấy được ánh mắt Vệ Lương nhìn Lâm Nhật Nguyệt, tên chán ghét này cư nhiên dám có ý đồ với Nguyệt Nguyệt của hẳn?

"Nơi này không có cô dâu của người!" Sở Hạo động thân chắn phía trước Lâm Nhật Nguyệt, đem cô che thật kín, không cho Vệ Lương lại nhìn cô một chút ít!

"Phải không?" Vệ Lương lơ đãng nói.

Hóa ra tiểu tử này cũng có ý với Lâm Nhật Nguyệt. Xem ra muốn có Lâm Nhật Nguyệt trước tiên phải bắt hẳn đầu hàng!

"Đúng vậy! Người mau rút đi! Bằng không ta đối với người không khách khí! Người đừng cho là ta đã quên chuyện năm đó!" Sở Hạo khẩu khí thô lỗ.

"Ta hôm nay không phải tới tìm người, nếu người nói năng thức thời, biến mau một chút, bằng không ta cũng sẽ đối với người không khách khí!" Vệ Lương nói như vậy, không thể nghi ngờ là đối Sở Hạo khiêu chiến.

"Được!" Hẳn hôm nay không đem hẳn đánh ngã không được, để trả thù năm đó.

Trước khi cuộc chiến bắt đầu Sở Hạo đem Lâm Nhật Nguyệt kéo đến xa hơn năm thước, để tránh cô đã bị ảnh hưởng đến.

"Hạo Hạo, chúng ta đi thôi, đừng để ý đến hẳn!" Lâm Nhật Nguyệt giữ chặt hẳn, cô sợ hẳn chịu thiệt.

"Kia làm sao có thể? Người ta đã hạ chiến thư muốn cùng anh tranh vợ, anh làm sao có thể lâm trận bỏ chạy?" Chê cười! Điều này sao có thể?

"Nhưng là....." Lâm Nhật Nguyệt muốn nói lại thôi.

Cô là muốn nói hình dạng năm đó hẳn bị ăn đánh, vạn nhất lại bị đánh vào bệnh viện làm sao bây giờ? Nhưng là ngẫm lại không thể không đánh hẳn.

"Cái gì nhưng là không thể là! Chồng em đã không phải tiểu mao đầu năm đó, yên tâm!" Sở Hạo liếc mắt một cái liền nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lâm Nhật Nguyệt

"Như thế nào, sợ hãi?" Nhìn đến bộ dáng hai người lưu luyến, Vệ Lương nào thanh cắt ngang bọn họ.

"Người đang nói cái gì chê cười! Ta hôm nay muốn cho người xem xem ta lợi hại!" Buồng Lâm Nhật Nguyệt, Sở Hạo nhắm phía Vệ Lương, ai cũng đừng nghĩ cướp đi Nguyệt Nguyệt của hẳn!

Lâm Nhật Nguyệt lo lắng nhìn bọn họ. Tuy nói Sở Hạo là đai đen TaeKwonDo, nhưng là Vệ Lương thân thủ cũng không hề thua kém. Hai người có thể nói là ở sán sán như nhau, ai cũng chiếm không được tiện nghi của ai.

"Các người đừng đánh!" Như vậy kết thúc chỉ biết lưỡng bại câu thương (lưỡng bại câu thương = cả hai bên cùng bị thương) mà thôi.

Ai tới ngăn cản bọn họ a! Lâm Nhật Nguyệt lo lắng nhìn xem bốn phía, nhưng là cách thời gian tan học đã rất lâu, trường học cũng không còn ai!

"Thầy ơi!" Là Ngô Vĩ Đào!

Ngô Vĩ Đào thật xa liền nhìn thấy Sở Hạo đánh nhau với người khác. Cừ thật! Hẳn ở sân vận động chờ Sở Hạo không đến, tưởng chờ hẳn không đến,

hóa ra là ở trong này đánh nhau với người ta a!

Hắn cũng không sợ bị người khác nhìn thấy bị trường học khai trừ a?

Ha ha! Ngô Vĩ Đào bắt đầu thích thầy giáo này của hắn. Kỳ thật hắn đã sớm muốn thích hắn không phải sao? Nếu thích hắn, phải giúp hắn, nhìn dáng vẻ của hắn là chiếm không được tiện nghi của người nọ, bắt quả người nọ cũng chiếm không được tiện nghi của hắn. Cho nên lúc này hắn Ngô Vĩ Đào – đại đệ tử của Sở Hạo phải ra trận!

Chỉ cần hắn ra tay một chút, chiến tranh liền đã xong! Ha ha ha! Hắn đã kết thúc một hồi chiến tranh! (Đúng là trẻ con ngây thơ =)))

"Ngô Vĩ Đào, đi tìm người đem bọn họ tách ra!" Nhìn thấy Ngô Vĩ Đào đến, Lâm Nhật Nguyệt lập tức bảo hắn đi tìm người.

"Cô giáo Lâm, cô bảo tìm ai? Em không phải là người sao? Còn tìm người nào? Thầy ơi, em đến giúp thầy!" Không đợi Lâm Nhật Nguyệt trả lời, Ngô Vĩ Đào liền vui vẻ vọt vào chiến trường.

"Ngô Vĩ Đào!" Cái này làm Lâm Nhật Nguyệt rất cục lo lắng.

Ngô Vĩ Đào vừa tham gia, Sở Hạo nhất định bảo vệ hắn. Bảo vệ hắn, Sở Hạo tựa như tàn phế một cái cánh tay, chỉ có thể dùng một tay đánh với Vệ Lương, cái này tốt lắm, có thua không có thắng!

Mà bên này, đưa lưng về phía Ngô Vĩ Đào Vệ Lương sau khi nghe được mặt có người hướng hắn đánh úp lại, phản xạ tính hướng bên cạnh đánh ra.

"A!" Ngô Vĩ Đào không dự đoán được Vệ Lương sẽ có một chiêu như vậy, tưởng sắp xếp gọn gàng đã muốn không còn kịp rồi, đành phải liền như vậy thẳng tấp lao về phía trước mặt hắn – Sở Hạo.

"Cậu xú tiểu tử này làm cái quỷ gì vậy?"

Sở Hạo chỉ tới kịp mắng Ngô Vĩ Đào, lại không kịp né tránh hắn. Cuối cùng bị hắn đụng vào, hai người tư thế ái muội ngã xuống.

"Hai người không có việc gì chứ?" Lâm Nhật Nguyệt chạy đến bên người bọn họ, ngồi xổm xuống nhìn hai người.

"A! Thực xin lỗi, thầy! Em nguyên bản là muốn giúp thầy!" Ngô Vĩ Đào ghé vào trên người Sở Hạo, áy náy nói.

"Cậu. Còn không đứng lên!" Sở Hạo xanh mặt, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt xú tiểu tử trước mặt này hại hắn ngã.

"Dạ, dạ!"

Ngô Vĩ Đào luống cuống tay chân theo trên người Sở Hạo đứng lên, còn thực không cẩn thận đạp Sở Hạo một cước.

"Thực xin lỗi, thầy, em là không cẩn thận!" Ngô Vĩ Đào sắp khóc, hắn như thế nào lại vô dụng như vậy a? Hắn bắt quả là muốn hỗ trợ mà thôi, làm sao có thể biến thành như vậy?

Sở Hạo dùng ánh mắt muốn giết người trừng mắt Ngô Vĩ Đào, tiểu tử này chết chắc rồi!

"Thầy ơi, thầy tha thứ cho em đi!" Nhận được ánh mắt dọa người của Sở Hạo, Ngô Vĩ Đào bi thảm hề hề nói.

Hắn xong rồi! Hắn chết chắc rồi!

"Hạo Hạo! Anh có khỏe không? Có hay không bị thương?" Lâm Nhật Nguyệt nhìn Sở Hạo, cảm thấy có chỗ nào không đúng, hắn thủy chung không có đứng lên.

"Không có việc gì, giúp anh đứng lên." Sở Hạo biết chính mình có việc, mông hắn giống như bị cái gì đâm vào, đau chết hắn!

"À, được!" Lâm Nhật Nguyệt kéo cánh tay hắn.

"Như thế nào, liền ngã như vậy một chút, người lại không đứng được?" Vệ Lương ở bên thuận gió lạnh.

"Chê cười! Lại nhào vô!" Sở Hạo vừa đứng lên sao có thể chịu được Vệ Lương cười nhạo?

"Hạo Hạo! Anh bị thương?" Lâm Nhật Nguyệt rất cục biết Sở Hạo không đứng chỗ nào!

Cô xem mông hắn có vết máu, có điểm không dám tin, hắn. Hắn. Hắn như thế nào lại bị đâm vào mông? Nhưng là lần này làm sao có thể? Vệ Lương lại không có dùng dao, hắn bị cái gì đâm? (lại là mông =))))

"Thầy ơi, mông của thầy sao lại bị đâm vậy? Là bị cái gì đâm?" Ngô Vĩ Đào nghe được Lâm Nhật Nguyệt nói Sở Hạo bị thương, lập tức tiến đến phía sau Sở Hạo đánh giá miệng vết thương của hắn.

Đúng vậy? Hắn là bị cái gì đâm? Sở Hạo chính mình cũng rất khó hiểu! Hắn chỉ biết là khi hắn vừa bị ngã xuống mông truyền đến một trận đau nhức, là

cái gì hần cũng không biết.

"Cái gì?" Nghe được mông Sở Hạo bị thương, Vệ Lương cũng buồn bực, còn nhin không được vụng trộm nhìn xem hai tay của mình, hần không có dùng dao a! Tiểu tử này như thể nào bị thương?

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người cảm thấy Sở Hạo bị thương có điểm không thể hiểu nổi.

"A! Không. Không thể nào! Là nó!" Ngô Vĩ Đào ngạc nhiên chỉ vào một cành cây.

"Cái gì?" Tất cả mọi người đem ánh mắt hướng về phía Ngô Vĩ Đào chỉ.

Cư nhiên là một nhánh cây! Là một cành cây có ba nhánh, bên cạnh còn có một đoạn bị dính máu, xem ra cái này chính là đầu sỏ hại mông Sở Hạo bị thương!

"Hóa ra là nhánh cây a!" Vệ Lương khẩu khí thả lỏng, hần còn tưởng rằng trường hợp này hần lại làm đổ máu.

"Nhánh cây thì làm sao? Anh cho là do nhánh cây làm cho Hạo Hạo bị thương, nên anh vốn không có trách nhiệm sao? Nếu không phải anh vô duyên vô cớ tới tìm tôi, nói với tôi những câu không nên nói, Hạo Hạo làm sao lại đánh nhau với anh được? Làm sao bị nhánh cây làm cho bị thương? Anh là đầu sỏ gây nên! Anh hai lần hại người tôi yêu bị thương, tôi không muốn nhìn thấy anh! Về sau anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!" Lâm Nhật Nguyệt một hơi nói xong, này đại khái là lần đầu tiên cô nói nhiều nhất từ trước đến nay.

"Nguyệt Nguyệt?!" Đây là lần đầu tiên cô mất đi bình tĩnh hướng người ta phát hỏa, mà đây là vì hần!

Sở Hạo nội tâm tràn ngập cảm động nhìn Lâm Nhật Nguyệt, con mắt sáng long lanh, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì tức giận mà phồng hồng, Nguyệt Nguyệt của hần thật đáng yêu a! Hần yêu cô vô cùng!

"Em." Vệ Lương nhìn cô, nhưng lại nói không ra lời.

"Chúng ta đi bệnh viện!" Cũng không để ý tới Vệ Lương, Lâm Nhật Nguyệt giúp đỡ Sở Hạo xoay người hướng bệnh viện đi.

Vệ Lương lại một lần nhìn bóng dáng cô giúp đỡ Sở Hạo, hần không chiếm được cô! Nam nhân có thể làm cho một người con gái im lặng lạnh nhạt phát hỏa lớn như vậy đó nhất định là nam nhân cô yêu, xem ra hần là không có cơ hội!

Vệ Lương nhìn theo bóng dáng Lâm Nhật Nguyệt, thẳng đến biến mất nhìn không thấy, hần mới cô đơn xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

"Nguyệt Nguyệt!" Sở Hạo ghé vào trên giường bệnh nhìn Lâm Nhật Nguyệt.

"Hử?" Đang gọt táo Lâm Nhật Nguyệt ngẩng đầu nhìn hần.

"Chúng mình kết hôn được không? Anh không muốn đợi đến khi tiểu tử Ngô Vĩ Đào kia thi đại học!" Sở Hạo thật sự rất muốn đem Lâm Nhật Nguyệt lấy vào cửa.

Hần sợ muốn chết! Nếu về sau càng không ngừng có người nào đó đi ra muốn tranh vợ với hần, hần chẳng phải mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng?

"Vì sao? Chúng ta không phải đã nói rồi sao? Hơn nữa anh cũng đáp ứng rồi đúng không?" Lâm Nhật Nguyệt tiếp tục gọt táo.

"Anh lo lắng còn có thể có người khác nhảy ra tranh giành em với anh!" Sở Hạo giống như trẻ con quệt miệng.

"Sẽ không, làm gì có nhiều người như vậy?"

"Nhưng là. Um!" Lâm Nhật Nguyệt dứt một miếng táo cho hần.

"Nguyệt Nguyệt. Um!" Thật vất vả nuốt vào, Lâm Nhật Nguyệt lại dứt thêm một miếng nữa.

"Nguyệt Nguyệt!" Sở Hạo cầm tay Lâm Nhật Nguyệt, "Nguyệt Nguyệt, anh có vật này muốn đưa cho em!" Ánh mắt Sở Hạo khê đảo qua.

"Gì vậy?"

"Ồ trong túi áo khoác anh đó, em đi lấy đi!"

"Là cái gì?"

"Em tự xem chẳng phải sẽ biết?" Sở Hạo ý bảo cô đi lấy.

Lâm Nhật Nguyệt đi lấy áo khoác của Sở Hạo, bàn tay lần vào trong túi áo. Khi tay cô rút ra, trên tay là một viên hạt châu, đậm màu tím, bên trong có hoa văn, rất đẹp. Lâm Nhật Nguyệt nhìn hạt châu kia, cảm thấy nó nhìn quen mắt.

"Cái này sao lại ở chỗ anh?" Lâm Nhật Nguyệt nghĩ tới, hạt châu này là của cô.

Đó là đồ chơi trước đây cô thường chơi, cô có rất nhiều hạt châu, đầy đủ các loại màu sắc, cô để bọn chúng ở trong một cái bình thủy tinh, cái bình kia đến bây giờ còn đặt ở trên bàn làm việc của cô!

Hạt châu màu tím này là cái cô thích nhất, đáng tiếc sau lại tìm không thấy, không nghĩ tới lại ở trong tay Sở Hạo.

"Anh nhặt được trong phòng em, hình như khi anh năm tuổi nhặt được đó! Ai nha, anh cũng nhớ không rõ lắm!" Sở Hạo xấu xa xem xét Lâm Nhật Nguyệt.

"Vậy à?" Lâm Nhật Nguyệt chột dạ nhìn hắn một cái.

"Nguyệt Nguyệt, em còn nhớ rõ vết sẹo trên cằm anh là tạo thành như thế nào không?" Sở Hạo cầm lấy tay Lâm Nhật Nguyệt sờ lên vết sẹo thân nhiên.

"Chính anh ngã à!" Lâm Nhật Nguyệt không dám nhìn hắn.

"Em có nhớ là anh ngã ở đâu không?"

"Không nhớ rõ." Lâm Nhật Nguyệt làm bộ không nhớ rõ, kỳ thật cô như thế nào không nhớ rõ?

"Nhưng anh nhớ rõ, là ở cửa phòng em ngã." Sở Hạo vẫn là xấu xa nhìn cô.

"Vậy à?"

"Đúng vậy! Vậy em còn nhớ anh làm sao mà lại ngã sắp xuống không?" Sở Hạo tiếp tục hỏi Lâm Nhật Nguyệt chuyện cũ năm xưa.

"Được rồi được rồi, anh không cần ở bên gối vào sườn em! Em biết anh muốn nói cái gì! Đúng, năm đó là em làm rơi hạt châu tại cửa, hại anh ngã sắp xuống cầm đứng ở đồng gỗ, và tạo thành vết sẹo này!" Lâm Nhật Nguyệt đơn giản một hơi thừa nhận.

"À? Nguyệt Nguyệt, hóa ra năm đó là em cố ý hại anh? Em làm sao có thể như vậy?" Sở Hạo một phần vừa rồi cười xấu xa, trong nháy mắt cư nhiên thành vẻ mặt ủy khuất.

"Ách....." Lâm Nhật Nguyệt hồ nghi nhìn hắn, hắn không phải đã biết rồi sao?

Năm đó cô nghe được thanh âm Sở Hạo vui vẻ đến tìm cô để chơi cùng, không biết vì sao lòng sinh chán ghét, cho nên lấy bình thủy tinh đổ mấy hạt châu ở trước cửa phòng, muốn hắn ngã một lần rồi trở về, không cần phiền cô.

Nhưng là cô thật không ngờ hắn nhưng lại bị đụng vào tấm gỗ làm cằm bị thương, bởi vậy nên mới để lại sẹo. Cô không nghĩ muốn hắn đổ máu bị thương, thật sự!

Sau lại cô đi tìm mấy hạt châu kia thì phát hiện thiếu một viên, như thế nào tìm cũng không ra, hóa ra là bị Sở Hạo lấy đi.

"Nguyệt Nguyệt, em làm sao có thể làm như vậy với anh? Em xem, vết sẹo này nếu ở trên cằm một người con gái mà nói, vậy xem như dung nhan bị hủy hoại rồi! Em sẽ phải chịu trách nhiệm với người ta! Nhưng là bây giờ đều nói rằng nam nữ ngang hàng đúng không? Anh coi như cũng là bị hủy hoại dung nhan đúng không? Cho nên em phải chịu trách nhiệm với anh!" Sở Hạo trong mắt lóe gian trá!

"Chịu trách nhiệm như thế nào?" Lâm Nhật Nguyệt ngơ ngác hỏi.

"Đương nhiên là phụ trách chăm sóc anh cả đời! Nói cách khác gả cho anh! Ngay bây giờ!" Sở Hạo nói ra mục đích cuối cùng.

"Em nói này thầy ơi, thầy cầu hôn như vậy là sao?" Ngô Vĩ Đào thật sự là nghe không nổi nữa.

Hắn bắt quá là ngủ một lúc, tỉnh lại chợt nghe thấy thầy giáo ngu ngốc của hắn cầu hôn một cách ngu ngốc.

"Cậu sao lại ở trong này?" Sở Hạo trừng mắt Ngô Vĩ Đào, chính là tiểu tử này hại hắn phải vào đây nằm.

"Thầy có lương tâm hay không a? Là ai cõng thầy đến bệnh viện mệt sắp chết đây?" Ngô Vĩ Đào tức chết rồi, xem Sở Hạo gầy teo, không nghĩ người lại nặng như vậy!

"Tôi sao lại phải đối với cậu có lương tâm? Là ai hại tôi như vậy?"

"Em....." Ngô Vĩ Đào nghẹn lời.

"Sao lại không nói lời nào? Tôi nói cho cậu nha, trong khi tôi nằm viện, cậu tốt nhất mỗi ngày đến bệnh viện báo danh!"

"Vì sao?" Ngô Vĩ Đào không rõ, cũng không phải hấn nằm viện!

"Tôi hầu hạ tôi nha!" Sở Hạo nói được đương nhiên.

"Cái gì?" Ngô Vĩ Đào về mặt đau khổ,

"Nghe rõ rồi chứ? Nghe rõ rồi thì mau lần đi!" Đây đúng là bóng đèn lớn mà (ý chỉ bạn nì là kỳ đà cản mũi đây=)))

"Đi thì đi! Hừ, thầy như thế nên mới không cưới được vợ!" Ngô Vĩ Đào vừa đi vừa nhỏ giọng nói thầm

"Cậu đang than thở cái gì?"

"Không có gì, em đang cầu Bồ Tát phù hộ thầy mau mau lành vết thương, sớm cưới được vợ là cô giáo Lâm!" Ngô Vĩ Đào lập tức rất nhỏ người ánh mắt cười mỉa nói.

"Hôn tiểu tử!" Sở Hạo hừ lạnh một tiếng, thuận tiện đem một hộp táo ném đến đầu hấn.

"Ồi!" Vỗ về cái ót, Ngô Vĩ Đào cũng không quay đầu lại chạy.

"Nguyệt Nguyệt!"

"Hừ?"

"Gả cho anh!" Không biết khi nào, trong tay Sở Hạo cầm một hộp nhung màu lam, bên trong một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo lấp lánh nằm đó.

"Không cần!"

Lâm Nhật Nguyệt cảm động, nhưng vẫn tiếp tục đùa Sở Hạo. Cô còn không có chơi đã đâu! Lâm Nhật Nguyệt cô lớn như vậy đây là lần đầu tiên chơi vui vẻ như thế!

"Anh mặc kệ!"

Sở Hạo một phen kéo tay Lâm Nhật Nguyệt qua, thô lỗ đem nhẫn đeo vào ngón áp út của cô, vừa lòng quan sát một lát.

"Không cho phép tháo ra!"

Lâm Nhật Nguyệt nghịch ngợm muốn đem nhẫn tháo ra, lại lọt vào Sở Hạo thô bạo đối đãi.

"Tháng sau liền kết hôn! Không được nói không!"

"Không....."

"Em dám nói thử xem!" Sở Hạo dùng ánh mắt uy hiếp trừng mắt cô.

"Thật sự muốn kết hôn như vậy?" Lâm Nhật Nguyệt lấy ngón trỏ tay phải vỗ về lên nhẫn ở ngón áp út tay trái.

"Đúng!" Hấn sột ruột muốn chết.

"Đang nghĩ đến cái gì?"

"Nghĩ đến cái mông tình nguyên bị đâm hai vết, cũng muốn tháng sau cưới em!" Sở Hạo kiên định nhìn cô.

"Vậy..... Được rồi!" Lâm Nhật Nguyệt rút cục gật đầu.

Kỳ thật cô muốn không gật đầu cũng không được, nếu cô không gật đầu, Sở Hạo sẽ đem đầu cô xoay xuống dưới!

"Nguyệt Nguyệt!" Sở Hạo kích động kéo Lâm Nhật Nguyệt qua, hôn lên cái miệng hồng nhợt nhạt nhỏ nhắn của cô.

Cô rút cục đáp ứng rồi! Thật tốt quá!

Hôm nay là ngày kết hôn của Sở Hạo và Lâm Nhật Nguyệt. Nhưng là Sở Hạo phi thường phi thường phi thường không vui, vì sao?

Bởi vì có hai người đang đứng trước mặt hắn, là ai? Còn phải nói, đương nhiên là An Trạch và Vệ Lương!

"Hai người tới làm gì?" Sở Hạo về mặt đề phòng, khăn trương hề hề đem Lâm Nhật Nguyệt giấu sau lưng.

"Sao vậy, tôi không thể tới tham gia hôn lễ học muội của tôi sao? Nguyệt Nguyệt, chúc em hạnh phúc!"

An Trạch nhìn Lâm Nhật Nguyệt, trong lòng vô hạn cảm khái, cô mặc áo cưới bộ dáng thật đẹp, đáng tiếc đẹp này không phải vì hắn!

"Cám ơn, học trưởng!" Đối với An Trạch, Lâm Nhật Nguyệt vẫn là áy náy.

"Vậy anh tới làm gì?" Một người giải quyết xong, Sở Hạo lại chuyển hướng Vệ Lương.

"Tôi tới để hỏi – em có đồng ý và đi theo tôi không?" Cũng không để ý tới Sở Hạo, Vệ Lương cầm trong tay một đóa bách hợp đưa cho Lâm Nhật Nguyệt.

"Cám ơn!" Lâm Nhật Nguyệt vẫn chưa cự tuyệt, mỉm cười tiếp nhận, cô nhìn thấy trong mắt Vệ Lương là hắn tới để chúc phúc cho cô.

"Nguyệt Nguyệt! Em sao có thể nhận hoa của anh ta?" Sở Hạo không tin cô cứ nhiên tiếp nhận bó hoa kia, mặt còn mỉm cười? Chẳng lẽ cô muốn đi cùng hắn?

Vệ Lương nhìn Lâm Nhật Nguyệt, biết cô hiểu được ý đồ của hắn. Cô gái thông minh, đáng tiếc hắn không thể sở hữu!

"Bọn họ đều là tới chúc phúc cho em! Phải không?" Lâm Nhật Nguyệt cười với mấy người trước mắt.

"Đúng vậy, chúng tôi là tới uống rượu mừng, chú rể à, cậu sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ?" An Trạch đáp lại đầu tiên.

"Còn anh?" Sở Hạo uy hiếp nhìn chằm chằm Vệ Lương, nếu hắn còn dám nói những câu gì đó không đứng đắn, hắn lập tức tìm người ném hắn ra ngoài!

"Tôi là đến tặng quà." Vệ Lương đưa cho Lâm Nhật Nguyệt một hộp quà được đóng gói tinh xảo." Nếu hắn đối với em không tốt, em có thể cầm nó tới tìm tôi!" Vệ Lương chỉ chỉ cái vào hộp quà, đối với Lâm Nhật Nguyệt nháy nháy mắt.

"Anh nằm mơ đi! Tôi nói cho anh biết, Nguyệt Nguyệt sẽ không đi tìm anh đâu! Anh hết hy vọng đi! Chúng ta đi!" Hắn làm sao có thể để cho Nguyệt Nguyệt có cơ hội đi tìm hắn?

"Cái này tôi không thể nhận!" Lâm Nhật Nguyệt không nhận quà của Vệ Lương, cô đại khái đoán được trong đó là cái gì! Nếu cô nhận, chẳng khác nào nói cho Vệ Lương hắn còn có hy vọng, cho nên cô không thể nhận.

Hơn nữa món quà này nếu để cho Sở Hạo nhìn thấy, hắn khẳng định sẽ nổi trận lôi đình, cho nên cô càng không thể nhận.

Vệ Lương tiếc hận lắc đầu, không phải vì Lâm Nhật Nguyệt không nhận quà mà tiếc hận, mà là vì hắn không thể chiếm được một người con gái thông minh như vậy nên tiếc hận.

"Nhận lấy đi, có lẽ hai người về sau có việc cần tôi hỗ trợ, em có thể lấy cái này tới tìm tôi!" Vệ Lương đem hộp giấu nhỏ nhét vào trong tay Lâm Nhật Nguyệt, hắn nghĩ đã cầm quà rồi thì sẽ không trả lại nữa.

"Cám ơn!" Lâm Nhật Nguyệt nghe được ngữ khí hắn có điều thay đổi, hắn nói "Hai người" Mà không phải "em", cho nên cô sẽ nhận lấy.

"Nguyệt Nguyệt, chúng ta vào thôi, đừng để ý người này! Đây, họ An, muốn uống rượu mừng tự mình đi tìm chỗ ngồi đi!" Xem ra Sở Hạo đối An Trạch đã yên tâm, còn đuổi theo tiếp đón hắn.

"Họ Vệ, anh tốt nhất lẩn xa một chút!" Đối Vệ Lương hắn nhưng là vẫn rất cảnh giác!

"Tôi cũng không muốn uống rượu mừng!" Hắn cũng không vĩ đại đến mức có thể tận mắt nhìn người mà mình yêu giả cho nam nhân khác, rồi chúc phúc cho bọn họ! Hắn không rộng lượng đến như vậy!

"Hẹn gặp lại!" Người yêu của tôi! Vệ Lương nhìn thật sâu Lâm Nhật Nguyệt liếc mắt một cái, sau đó xoay người rồi đi.

Kết thúc

Trong phòng tân hôn.

"Trời đánh mà! Anh muốn giết hắn! Hắn cứ nhiên dám đưa em cái vật này?" Sở Hạo trong tay cầm chặt một chiếc nhẫn kim cương lóe sáng, mặt trên kim cương làm cho hắn cực kỳ chán ghét.

"Ọc ọc....." Một thanh âm xả nước theo trong phòng vệ sinh truyền đến.

Lâm Nhật Nguyệt biết chỉ có thể là chiếc nhẫn kia đã bị đưa vào cống thoát nước, cô cũng không phải luyến tiếc, dù sao cô vốn cũng không muốn nhận.

"Hạo Hạo, anh đem cái gì ném vào bồn cầu vậy?" Lâm Nhật Nguyệt biết rõ còn cố hỏi Sở Hạo.

"Không có gì!" Sở Hạo cũng không muốn cho cô biết.

"Là..... Ứm!" Nguyên bản còn muốn trêu chọc Sở Hạo, Lâm Nhật Nguyệt lại bị hấn đột nhiên hôn.

Hôm nay là đêm tân hôn của hai người nha....

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tỷ, Ta Yêu Người (Chị Á, Anh Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.